JIŘI MAREK

OK 096 nu răspunde

EDITURA MILITARĂ

JIŘI MAREK

OK 096 NU RĂSPUNDE

www.virtual-project.eu

În româneşte de SANDA APOSTOLESCU

Coperta: FL. CREANGĂ

EDITURA MILITARĂ

BUCUREŞTI, 1986

I

Avionul se îndreaptă spre aeroport dinspre răsărit, aşa că, dimineaţa, are întotdeauna lumina în spate şi, sub el, întreg ţinutul e inundat de strălucirea soarelui care se înalţă.

Aeroportul a şi luat legătura prin radio cu piloţii.

Dedesubtul lor se desfăşoară coamele ondulate, înecate în lumină, ale dealurilor, în timp ce în văile adânci ceaţa persistă încă, albă şi enigmatică, ascunzând satele şi oraşele, astfel că peisajul pare pustiu, neînsufleţit.

— N-ai idee ce mult îmi place aeroportul ăsta! îi spuse copilotul căpitanului.

Azi zburau împreună pentru prima dată şi o asemenea zi nu se uită uşor. Se străduia să-i spună noului coleg ceva plăcut. Desigur, căpitanul e învăţat cu alte peisaje, copilotul ştia prea bine pe unde zburase el, dar n-are a face, colţişorul ăsta e cu adevărat nespus de frumos.

Căpitanul nu răspunse nimic. Privea drept înainte, spre pista de aterizare care se desfăşura ca o panglică cenuşie de-a lungul dealurilor.

Căpitanul îşi anunţă sosirea conform regulamentului şi, de pe aeroport, îi răspunse glasul cordial al unui om pe care nu-l cunoştea încă; dar omul acela străin îi zise:

— Bine aţi venit!

Nu era obligat să o spună, de fapt nici nu ar fi trebuit s-o facă, la aterizare sunt alte comunicări mai importante de făcut.

Căpitanul ar fi trebuit să întrebe care e forţa vântului, dar nu întrebă. Spuse şi el, cu glas obişnuit:

— Mulţumesc pentru urare.

„Straşnic, gândi copilotul, ce bine că i-a urat bun venit, exact de asta are nevoie.”

— Aterizează tu, cunoşti locurile mai bine decât mine, spuse

căpitanul.

Aprobă din cap. „La urma urmelor nu era silit să-mi treacă mie comanda, ar fi putut să facă pe grozavul şi să arate că pentru el e o nimica toată să aterizezi cu o bărcuţă cum e Jak-40. Frumos din partea lui că a făcut gestul ăsta.”

Copilotul trase manşa, reduse viteza şi, dacă n-ar fi fost glasul stewardesei, care-i anunţa pe pasageri că echipajul condus de Zdenek Siegl îşi ia rămas bun şi speră să-i reîntâlnească, probabil că nimeni nu şi-ar fi dat seama cu aterizează. Copilotul realiză o coborâre cât se poate de frumoasă şi atinse pământul cu atâta delicateţe, de parcă l-ar fi mângâiat numai, ca abia pe urmă să permită aparatului să se sprijine pe suprafaţa de beton; roţile trenului de aterizare duduiră şi avionul frână brusc.

Bărbatul care îi indica pe pistă cu două palete colorate unde să oprească aparatul, o făcea numai de formă, ştia şi fără ajutorul lui. Era primul avion care sosea pe ziua respectivă şi aveau toată pista la dispoziţia lor. Avionul se întoarse încă un pic, să fie cât mai aproape de clădirea aeroportului, şi se opri complet, cu motoarele stinse. Stewardesa deschise uşa din spatele avionului; în dreptul ei apăru o scară de metal. Călătorii se grăbiră să coboare.

Copilotul deconectă aparatele, căpitanul îşi scoase casca şi spuse:

— Ai aterizat, frate, ca pe puf.

Şi ridică degetul mare, ca să-i arate ce grozav fusese.

Secundul aproape că roşi:

— Mulţumesc… Pe o vreme ca asta, oricine trebuie sa aterizeze aşa. Aici însă uneori e ceaţă, şi atunci e mai rău.

Îşi adună lucrurile, în timp ce căpitanul nota ultimele informaţii asupra zborului.

— Au aici o cafea grozavă. Prima cafea de dimineaţă băută pe aeroportul ăsta e, după mine, lucrul cel mai plăcut.

Cafea de staţiune balneară, râse căpitanul şi îşi aduse aminte de cafeaua de dimineaţă de pe aeroportul din Cairo – după zborul de noapte, ai într-adevăr mare nevoie de ea. Îşi mai aminti şi de băruleţul de lângă aeroport, la marginea deşertului;

se numea Şeherazada.

Nu spuse însă nimic. Toate astea s-au dus, acum se află într-un Jak mic şi zboară pe o cursă internă, e bine dacă vorbeşte cât mai puţin, poate că ei tocmai asta aşteaptă, să spună ce nu trebuie, să facă pe grozavul, că nu-l interesează o magherniţă ca asta, că alte locuri a văzut el… Nu, asta nu se va întâmpla. Trebuie să ştii să pierzi.

Jos, pe pistă, aşteptând să vină şi stewardesa, respiră adânc aerul parfumat şi se simţi pătruns de calmul deosebit al acestei piste de aterizare pustii şi al clădirii micuțe a aeroportului, care semăna mai degrabă cu o vilă ceva mai mare, răsărind din verdeaţa copacilor. „Un aeroport, în ediţie de buzunar, spuse încet. Bineînţeles ca toţi sunt la curent cu ce s-a întâmplat cu mine, cei din aviaţie află întotdeauna totul". Poate că aşa trebuie să fie. Depind unii de ceilalţi. Aşa că ştiu, probabil, totul despre el. N-ai ce să faci, şi asta ţine de înfrângere.

— Hai, Janička, pe tine te aşteptăm îi spuse stewardesei.

Fata zâmbi şi porni în tăcere alături de el.

„Şi ea ştie totul despre mine, îşi spuse, de-aia tace." Fata însă rosti brusc:

— Abia aştept să beau o cafea cu lapte! O să mănânc şi un corn de Karlovy Vary!

Secundul îl privi semnificativ: „Ţi-am zis eu!".

„Păi da, se gândi el, pe un aeroport ca ăsta nici nu poţi aştepta altceva decât o cafea cu lapte. La Calcutta, de exemplu, abia aştepţi să te afli din nou într-o încăpere cu aer condiţionat, căci în cele câteva momente cât traversezi suprafaţa de beton, te simţi ca într-o baie de aburi şi cămaşa ţi se lipeşte de corp."

În uşa clădirii stătea un bărbat în uniformă de aviator şi zâmbea de parcă i-ar fi aşteptat. Era comandantul aeroportului. În timp ce pe ceilalţi doi îi salută cu o simplă clipire din ochi, lui îi dădu mâna şi-l întrebă cum a fost zborul.

— Bine, se înţelege.

Intrară în camera personalului şi mirosul cafelei se şi făcu simţit.

„Chiar că-i grozav aici, linişte şi pace, ca acasă. În fond îmi şi pare bine că toţi ştiu totul şi că pot să tac."

Soarele dimineţii cădea prin fereastra mare pe frunzele verzi ale ficuşilor. Aveau la dispoziţie jumătate de oră şi puteau să bea cafea, să tacă sau să povestească despre pescuit.

Comandantul explica cu înflăcărare ce peşti sunt în barajul acela mic, spre sud, pe care sigur l-au văzut de sus.

— Vreo doi dintre piloţii care zboară pe ruta aceasta şi-au făcut aici concediul, şi niciunul n-a regretat. Nu încercaţi şi dumneavoastră? Să prinzi un păstrăv curcubeu nu-i puţin lucru!

— Poate o să vin şi eu o dată, spuse căpitanul evaziv. Mai întâi, însă, trebuie să zbor de mai multe ori încoace, nu?

— Se-nţelege, să vedeţi cum e la noi în toate anotimpurile. Aici şi iarna e frumos.

„Şi iarna, gândi trist căpitanul. Până atunci mai e aproape un an, acum e primăvară. Ştiu prea bine că nu mă dau ei prea curând din nou pe curse externe.”

Ceasul electric arăta ora şapte şi douăzeci şi cinci de minute.

II

Maşina cu semnul Pragocarului[1], bine pus la vedere pe parbriz, se căţăra la deal în viteză maximă; bărbatul de la volan tăia majoritatea curbelor. Femeia, aşezată pe bancheta din spate, scotea din când în când câte un ţipăt, speriată, dar nu făcea astfel decât să mărească iritarea bărbatului.

— Încetează, fir-ar să fie! strigă el după ce luă cu mare efort o curbă; e o maşină leneşă, las' să scot din ea, la sfârșit tot ce se poate.

Femeia amuţi speriată şi-şi apăsă batista pe gură. Se străduia din răsputeri să nu plângă.

— Aeroportul, spuse în cele din urmă bărbatul, după ce urcară panta. Am ajuns, ştii ce ai de făcut!

Nu spuse nimic, oftă numai. Maşina se apropie de clădirea aeroportului. Bărbatul frână şi femeia apucă mânerul portierei. Întoarse încă o dată capul spre el:

— Te rog, Jenda[2], mai gândeşte-te.

Văzând că nu răspunde nimic, adăugă rugător:

— E vorba de viaţa noastră. Şi de copil…

Glasul ei îndurerat îl emoţionă puţin. Spuse obosit:

— Bine, bine, ştiu… Dar ce altceva ne mai rămâne de făcut? Tocmai fiindcă e vorba despre noi toţi. Şi de copil.

— Mie mi-e frică.

— Coboară. Am discutat totul, de atâtea ori, încât e inutil să mai vorbim despre asta. Nu mai putem da înapoi, clar?

Vocea lui devenise brusc tăioasă, poruncitoare. Femeia nu mai zise nimic, deschise portiera şi coborî. Maşina o luă imediat din loc; în timp ce femeia mergea spre clădire, bărbatul parcă maşina sub copacii de lângă şosea.

Înainte de a intra în holul aeroportului, femeia privi înapoi. Văzu că bărbatul rămăsese în maşină, ba i se păru că-şi culcase

capul pe volan, ca şi cum ar fi fost nespus de obosit. Probabil că nici lui nu-i este uşor, chiar dacă se poartă de parcă ar fi de fier. Doar îl cunoaşte destul de bine, după atâta timp; a fost întotdeauna un amestec ciudat de duritate şi gingăşie, cel mai adesea e ca un copilaş care-şi pune ceva în gând şi e musai să se împlinească. Privirea i se îmblânzi. Îl iubea, aici stătea toată suferinţa ei. Noaptea trecută, pe care o petrecuseră la hotel, fusese o noapte de teamă şi de speranţă. Ar fi trebuit să doarmă, nu să se frământe tot timpul, întrebându-se ce o să urmeze.

Uşa clădirii se închise în urma ei; bărbatul tot nu coborî din maşină. Poate că se gândeşte şi el la toate astea, poate că, singur pentru o clipă în maşină, îl cuprinde şi pe el teama şi renunţă, şi se întorc acasă. Până la urmă o scot la capăt. Chiar atât de rău nici nu e, evident, dacă nu se gândeşte la căsătoria ei nereuşită. Din fericire, fostul soţ nu pretinde nimic de la ea, nici copilul, şi asta e bine. Se învăţase să trăiască singură, credea că aşa va rămâne, deodată însă apăruse el, Jenda, plin de idei și de planuri, şi ea reîncepuse să spere într-o viaţă nouă.

Tocmai de aceea ar trebui să înţeleagă şi el şi să renunţe…

Privi în jur şi constată, cu uimire, că e singură în hol. Veniseră prea devreme. Se uită îngrijorată la ceas.

În difuzoare se auzi o voce răguşită:

— Avionul ČSA OK 095 de la Praga aterizează. Huruitul avionului care se aşeza lin pe pista de beton ajunse până la ea.

Alese un scaun din mijlocul holului şi se întoarse cu spatele spre intrare. Observă apoi că la dreapta e un bufet cu câteva măsuţe. După tejgheaua înaltă apăru vânzătoarea. Se duse spre ea şi comandă o cafea şi un coniac.

Vânzătoarea râse:

— Da, ăsta-i cel mai bun lucru când nu ştii cum o să te simţi acolo, sus. Unul mare?

Aprobă din cap. Apucă apoi cu aviditate paharul şi bău. La a doua înghiţitură îl dădu peste cap şi simţi o căldură neobişnuită în stomac şi un fel de uşurare. „Iartă-mă, Jenda, îşi spuse, că m-am purtat în halul ăsta. De vină e noaptea asta în care n-am dormit deloc, m-am tot frământat, or înainte de orice hotărâre

capitală trebuie să dormi bine. Şi să fii decis… Eu însă n-am fost şi se pare ca nici nu sunt. Pur şi simplu mă îndoiesc şi mi-e frică.” Zgomotul avionului se amplifică, rula acum pe pistă şi se apropia de clădire. Apoi încetă brusc. Curând începură sa apară pasagerii.

Nu ştia că în clipa aceea Jan coborâse din maşină, traversase în fugă şoseaua şi trecuse dincolo de clădire. Se oprise la marginea gardului de fier care despărţea aeroportul de restul lumii şi privea încordat cum coboară oamenii. Era mulţumit de ce vede.

Două femei mai în vârstă, mergând foarte încet, veniseră probabil la tratament. Două perechi de profesie nedefinită, la tratament şi ei; trei funcţionari cu nelipsitele serviete diplomat se grăbeau spre clădire. Câţiva copii, buimăciţi de minunăţia zborului, însoţiţi de o profesoară. Aveau mii de întrebări de pus şi nu voiau cu niciun chip să se îndepărteze de avion, care, privit de aproape, îi fascina. Fata în pulover alb, de la îmbarcare, care cu o clipă înainte luase documentele avionului, acum le făcea semn cu mâna din clădirea aeroportului. Profesoara fu silită să le ceară copiilor s-o ia din loc. Grupul mic, ciripind ca un stol de păsări, se urni cu părere de rău. Tocmai la urmă venea încet o doamnă în vârstă cu geantă mare.

Jan Holman stătea nemişcat, atent. Echipajul nu ieşise încă… Poate că bărbatul pe care îl aşteaptă coboară cu ei. Un bărbat singur, civil…

În sfârşit, din avion coborâră doi aviatori, aşteptară o clipă, li se alătură apoi şi stewardesa. Porniră toţi trei spre clădire.

În clipa aceea, de avion se apropie un miliţian, care stătuse ceva mai departe, privi de formă avionul, nici nu se osteni să urce scările. Dădu din cap şi le spuse ceva femeii şi bărbatului în salopete albe, care veniseră să facă curăţenie în avion. Asta înseamnă că s-a terminat, în avion nu mai e nimeni. N-a zburat cu ei. Şi asta e bine! „E foarte bine, se gândi şi zâmbi pentru prima dată în ziua aceea. Simţea nevoia. Alena e o femeie de treabă, dar te poate scoate din fire. Şi tocmai asta nu-mi pot permite.”

Jan Holman se întoarse şi porni înapoi, pe şosea.

Curând trebuie să sosească din oraş şi autobuzul care aduce pasagerii pentru zborul de întoarcere şi-i ia pe cei ce tocmai au aterizat. Între timp a sosit o Tatra 603, bineînţeles, pentru cei trei cu serviete. Vreo comisie, probabil. Zâmbi iar: „Mă pricep la oameni, imediat i-am dibuit."

Totul e în perfectă ordine.

Cu excepţia Alenei, evident. Femeile sunt ciudate, mereu vor câte ceva. La început sunt încântate şi dispuse să-şi schimbe complet viaţa, te asigură că te iubesc, afirmă că n-au mai întâlnit niciodată un asemenea bărbat şi pe urma, când să treacă la fapte, se opresc în ultimul moment şi fac pe nebunele. Alena, de pildă, începe să vorbească despre copil, de parcă n-ar fi ţinut de la început seama de el!

Mai trebuie să se asigure într-o privinţă. Bărbatul acela singur, în civil, nu fusese în avion. Dar ar fi putut să fie deja în clădirea aeroportului! N-are de ales, trebuie să se lămurească înainte de venirea autobuzului.

Intră deci în clădire. Oamenii stăteau în hol, îşi aşteptând bagajele. O pereche, soţ şi soţie, doreau să plece cât mai repede, trebuiau să prindă autobuzul de Jachymov. Bărbatul era în cârje şi făcea scandal că dacă-l pierde din cauza liniei aeriene, va trebui să aştepte până la prânz, iar el trebuie să se prezinte în staţiune la ora 11.

— Autobuzul soseşte dintr-o clipă în alta, are probabil o mică întârziere, sigur vine, doar avionul trebuie să zboare înapoi, îi explică o funcţionară.

Jan Holman se uită în jur, o zări pe Alena la bufet, intenţionat n-o băgă în seamă şi traversă grăbit holul. Dădu distrat buzna pe o uşă pe care scria „Intrarea persoanelor străine interzisă."

În încăperea pe care o cercetă cu viteza fulgerului erau câteva fotolii mici şi câteva măsuţe, la care stăteau câţiva bărbaţi în uniformă de aviatori, îi recunoscu pe cei doi piloţi, şi un bărbat mai în vârstă, probabil de aici, de la aeroport. Şi fata în uniformă de însoţitoare de bord, şi fata pe care o văzuse lângă avion, în pulover alb cu guler rulat. Unul dintre aviatori se aplecase spre ea şi-i promitea că va veni aici la pescuit, dar

numai dacă merge ea cu el la baraj, şi-i pregăteşte sandvişuri, şi-i dă whisky, să nu răcească.

— De unde să iau whisky? râse fata.

— Aduc eu, nu-ţi fie frică. Crezi că două sticle pe zi ne ajung?

Un hohot de râs însoţi aceste cuvinte. Jan Holman apucă să mai arunce o privire. Înăuntru nu mai era nimeni.

Se scuză că greşise uşa şi se retrase grăbit înapoi în hol.

Nu se uită la el decât funcţionara de la ghişeul de îmbarcare, care se pare că reuşise să-l calmeze pe domnul nervos; Holman îi zâmbi în chip de scuză. Traversă iute holul, se uită din nou la Alena, care stătea în acelaşi loc, bineînţeles că nu avea o figură prea veselă, şi ieşi.

Cât vedeai cu ochii, nici ţipenie de om, de autobuz nici vorbă, asta e singura chestie care nu pare în ordine, altfel totul decurge exact aşa cum îşi imaginase. Peste dimineaţa senină se lăsa ceaţa, se stârnise vânt şi pe cer apăruseră nori răzleţi. Se apropie de maşina pe care o lăsase mai încolo şi, de sub bancheta din faţă, scoase o sacoşă de piele cu curea şi un radio cu tranzistori. Alt bagaj nu avea.

Lăsă cheile în contact şi trânti portiera; mai privi o dată în jur, dacă nu-l urmăreşte cineva, traversă în goană şoseaua şi intră din nou în hol, de data asta ca un pasager obişnuit. Va trece prin control şi va fi primul în avion, îşi propuse.

Deşi nu voia să vorbească cu Alena (se înţeleseseră să nu arate că se cunosc) se duse şi el la bufet. Doi copii cumpăraseră ciocolată, ceilalţi priveau în jur, pentru ei zborul cu avionul fusese o mare aventură şi ciocolata făcea şi ea parte din bucuriile acelei zile.

Profită de faptul că vânzătoarea se ocupa de copii şi se îndreptă încet spre Alena, care stătea încremenită, ca o statuie a durerii.

— Capul sus, totul merge strună! Nici că se putea mai bine.

Îl privi de parcă n-ar fi înţeles despre ce e vorba,

Dar el se şi îndepărtase de măsuţa ei. Se apropie din nou de bar şi comandă un coniac. Îl bău încet, cu o bucurie ascunsă. Când isprăvi, se întoarse cu faţa spre mese, să se mai uite o dată

la ea. Îl privea cu teamă, avea impresia că acum se scoală şi aleargă spre el, ba chiar i se păru că o vede ridicându-se. Reveni în hol. Sunt momente în care e mai bine să nu vorbeşti cu o femeie şi s-o sileşti sa se supună.

Coniacul îi produse o căldură plăcută. Se aşeză astfel încât să ţină sub observaţie culoarul îngust unde avea loc controlul pasagerilor. Două femei şi un bărbat în uniforma stăteau pregătiţi să controleze bagajele de mână şi să verifice dacă detectorul nu semnalizează vreun obiect metalic. „Al naibii aparat, cu ăsta nu-i de glumit! E foarte sensibil, uneori ţiuie şi dacă ai în buzunar ceva mai mult mărunţiş. Da' să ai o armă?" râse în sinea lui.

Cei trei în uniformă probabil se plictiseau, stăteau tăcuţi lângă aparate. Autobuzul nu venea şi ei aşteptau degeaba.

Jan Holman se aplecă spre radioul lui cu tranzistor şi încercă să prindă ceva muzică. Nu voia să tulbure liniştea din hol, aşa că-şi puse casca în ureche.

Una din femeile în uniformă se uită la el, poate c-ar fi dorit să dea drumul la muzică tare, dar nu spuse nimic. Holman făcu o mutră plictisită, închise aparatul şi băgă casca în buzunar. Femeia în uniformă îi zâmbi înţelegătoare.

Se auzi o voce în difuzor. Atrăgea atenţia stimaţilor pasageri care sosiseră de la Praga că, din motive tehnice, autobuzul va sosi cu câteva minute întârziere şi îi ruga să aibă răbdare. Bineînţeles, şi decolarea avionului va fi amânată.

După care răsună muzica veselă a programului de dimineaţă.

Câţiva pasageri se duseră la bufet să bea cafea. Domnul nervos cu baston începu să caute un taxi. La măsuţa la care şedea Alena se aşeză doamna în vârstă cu geanta sa mare.

Profesoara îi duse pe copii în fata clădirii aeroportului, acolo se vor simţi mai bine decât înăuntru, unde s-a făcut fum de ţigară şi unde fac gălăgie. De fapt acest grup fericit era singurul care nu se grăbea.

III

Comandantul avionului îşi spuse că e grozav de plăcut să stai aşa, la o cafea; nu-l deranja deloc că minutele zboară şi decolarea va întârzia. Comandantul aeroportului, în schimb, devenise nervos şi mormăia că-i arată el şoferului autobuzului; dacă i s-a întâmplat pe drum ceva, e de datoria lui să telefoneze la aeroport sau, şi mai bine, la agenţia din oraş, să facă ei rost de alt mijloc de transport. Căpitanul tăcea, îşi spunea că minutele zboară al naibii de repede. În timp ce stewardesa se străduia să privească în altă parte, ca să nu-l vadă cum se tot uită la fata de la ghişeul de îmbarcări, copilotul Vasek Šedivy se distra grozav. „Ia te uită, căpitanului îi cam plac fetele!” Nu că asta ar fi ceva condamnabil. Dimpotrivă! Dimineaţă ar fi putut să jure că-i place teribil stewardesa Jana, şi uite că e în stare să facă ochi dulci oricăreia îi iese în cale!

Căpitanul îi surprinse privirea când fata în pulover alb se duse la ghişeu şi stewardesa începu să strângă ceştile de cafea. Spuse, ridicând din umeri:

— Femeile sunt lucrul cel mai frumos de pe lume. Pe mine poţi să mă crezi, am avut destule necazuri din cauza lor.

— Cine n-a avut? spuse secundul cu înţelepciune. Eu, de exemplu. Cu prima care mi-a plăcut, m-am însurat, şi acum mă ţine din scurt. Pun pariu că, după mai puţin de un minut de la aterizarea pe Ruzyne a şi dat telefon după mine şi toţi de la club vor şti că „avionul meu de vânătoare” se şi roteşte pe boltă.

— Să ştii că nu-i rău când o femeie ţine la tine. Problemele mele s-au datorat cel mai adesea faptului că ea nu mă iubea cine ştie ce, sau că s-a amestecat un alt treilea între noi.

Stewardesa strânsese ceştile şi privea pe geam. Plecase şi comandantul, după ce sunase la agenţia ČSA, ca să afle ce se

întâmplase. Aflase numai ce ştia deja. Autobuzul plecase la timp şi ar fi trebuit să ajungă de mult.

— Cincisprezece minute întârziere! Ce-or să creadă despre mine? se înfurie şi trânti receptorul.

Nu spuse că-l enervează cel mai mult faptul că e aici noul căpitan, Siegl, trecut disciplinar pe o cursă internă, că acesta e primul lui zbor încoace şi va crede că pe un aeroport mic, ca ăsta, e o adevărată debandadă. Şi cel mai rău e că, de fapt, are dreptate. „Tinerii ăştia, care zboară peste ocean, sunt plini de ei şi aş dori ca tocmai lor sa le facem impresia cea mai bună."

Apoi îşi spuse că ar fi mai bine dacă ar porni cineva pe sosea, spre oraş, pe drum e musai să întâlnească autobuzul. Şi cum era foc de nervos, o luă la goană, descuie uşa maşinii sale şi demară. Se va duce chiar el, nimeni n-o să-i simtă lipsa!

Când trecu pe lângă maşina cu ecusonul Pragocar, parcată lăturalnic, gândi ce bine o duc unii, din zori cu câte o fată la pădure!

Între timp căpitanul se juca îngândurat cu o cutie de chibrituri. O arunca cu unghia şi o prindea deasupra mesei. Stewardesa îl urmărea cu coada ochiului. „Nu-i un tip neinteresant, gândea, chiar dacă ar putea găsi ceva mai bun ca distracţie. Oricum, mie nu mi-ar trebui unul ca el. Nu se gândeşte la nimic altceva decât la femeile din jur." Visa să întâlnească un bărbat care să-i fie credincios toată viaţa. Şi ea lui. Cum până acum nu fusese niciodată sigură că vreunul ar fi în stare de aşa ceva, era singură. „Să te apuce toţi dracii, îşi spunea, doar nu arăt cu nimic mai rău decât chifteaua asta cu pulover alb!"

Căpitanului îi reveni în minte băruleţul de la marginea deşertului, de lângă aeroportul din Cairo, băruleţ care se numea Şeherazada. Şeful biroului de îmbarcare de acolo, Fati, care-l dusese pentru prima oară în barul acela, afirma că e cel mai bun din câte există la ei. „S-ar mai găsi ceva – zicea el – şi la Alexandria, dar aici, evident, atmosfera e mai cosmopolită." Barul, ca toate localurile, abia o ducea de pe o zi pe alta, războiul prelungit marcase tot Egiptul, veneau din ce în ce mai puţini turişti, Fati era încântat de excursiile organizate de

Čedok[3] şi afirma că-i iubeşte pe aviatorii cehoslovaci care aduceau grupurile de turişti. Îl iubea şi pe căpitanul Siegl.

De-ar şti Fati ce se întâmplase! Dacă ar şti că Zenek (nu putea cu niciun chip să pronunţe prenumele căpitanului) nu va mai zbura niciodată cu minunea aceea de 602 şi cu blonda nemaipomenită căreia Fati, îi spunea Miriam şi pe care o chema, cât se poate de simplu, Mařenka. Dar poate că Fati a aflat şi el, sigur a aflat, oamenii din aviație îşi spun tot, echipajul primului avion care a aterizat acolo ştia, şi când s-au aşezat cu Fati la o cafea, chiar pe aeroport, cineva trebuie să-i fi spus. Şi Mařenka zboară pe alta cursă, pentru mai multă siguranţă. Pe ea însă n-au trecut-o pe o cursă internă. „Femeile au întotdeauna mai mult noroc decât bărbaţii, de altfel nu ea s-a luat la bătaie, ci eu, asta trebuie s-o recunosc!”

Privi îngândurat în faţa lui, copilotul nu-l deranja deloc, îşi întinsese picioarele şi moţăia confortabil, recupera ce pierduse noaptea trecută din cauza nevestei. „Ce om fericit! Eu cunosc o groază de fete şi dorm întotdeauna singur. Sau e mai bine aşa?”

Clar! Fati o să afle tot! Ce tărăboi a mai fost, când umflatul ăla de olandez de la KLM a început să se dea la Mařenka. Era beat criţă şi, probabil, în beţia lui, avea impresia că pe cehoslovacul acela care era cu fata poate sa-l scoată în brânci din Şeherazada.

Dacă încăierarea s-ar fi pornit pentru vreo fată de-acolo, probabil ar fi fost all right, chestiile astea nu-s privite chiar atât de serios, la urma urmelor fetele acelea sunt acolo tocmai pentru distracţie, şi dacă uneori distracţia depăşeşte limitele, de-aia există chelneri, ca să facă ordine. Numai că în cazul ăsta s-a ajuns la un conflict internaţional. S-au caftit un navigator de la KLM şi un tânăr căpitan de la ČSA.

Mai întâi olandezul începuse, în timpul dansului, s-o sărute pe Mařenka. Apoi încercase să-i descheie bluza. „Prima palmă a primit-o de la ea, nu de la mine… Ei bine, eu, în calitate de căpitan, nu puteam să rămân neutru. Se aducea o jignire unui membru al echipajului. Şi pe deasupra unei femei. Şi pe deasupra Mařenkăi! A trebuit să-l pun la punct. A trebuit să-i spun că nu consider purtarea lui demnă de un gentleman. Cred

că prea corect gramatical nu i-am spus-o, noi ştim în englezeşte numai ce e legat de zbor. De atâtea ori vorbim englezeşte şi în ţară; la decolare şi turnul ne dă permisiunea tot în engleză. Eu însă i-am spus – şi încă foarte clar – că e un porc beat. Din motive necunoscute, fraza mea în engleză nu l-a satisfăcut. A încercat să-mi dea o lovitură laterală. N-a reuşit, dar pentru o clipă mi s-a tăiat respiraţia. Aşa! Şi pe urmă mi-am pierdut cumpătul şi m-am repezit la el. Şi el la mine. Numai că eu vedeam mai clar. Şi am învăţat, cândva, karate. Aşa că i-am pocnit una zdravănă după ceafă de s-a prăbuşit la pământ. A tras după el masa cu tot ce era pe ea. Lovitura a fost straşnică! Orice cunoscător ar aprecia-o!”

Căpitanul izbucni în râs. Jana se întoarse mirată.

Copilotul moţăia în continuare.

Căpitanul, de parcă ar fi fost surprins făcând ceva nepermis, spuse cu ton de scuză:

— Janicka, ar fi trebuit să facem o plimbare. Cred că râşniţa aia a lor nu mai vine deloc! Imediat după întoarcere la Praga zburăm la Sliac, ştii?

— Sigur că ştiu. Azi e pentru prima oară când se întâmplă să întârzie autobuzul. De obicei sunt punctuali, îi cunosc bine.

— Nu mă îndoiesc. Doar ai avut dreptate şi cu cafeaua.

„N-ar trebui să râd cu voce tare, când mă gândesc la treaba asta, îşi spuse. Dar zău că lovitura a fost ca la carte. Fără sânge, fără vânătăi, cu muchia palmei.”

Conflict internaţional, spusese apoi încruntat, la Praga, funcţionarul de la serviciul de personal. Din fericire, atunci, la Şeherazada, în afară de ei se aflau doar câţiva negustori localnici, graşi, care începuseră să bâiguie nervoşi şi să dea din mâini. Pe urmă ceilalţi olandezi au crezut că e de datoria lor să sară în sprijinul colegului lor roşcat. Poate că totul ar fi decurs fără probleme, dacă prin apropiere nu s-ar fi aflat câţiva poliţişti egipteni cu mustăcioara sub nas şi cu o mulţime de galoane aurite. Au pus brusc capăt scandalului şi au golit barul cu o îndemânare uluitoare. Văicărelile proprietarului s-au auzit multa vreme în pustiul întunecat, în care vântul toamnei ridica nisipul şi forma dune sub roţile Jeep-ului poliţiei.

A doua zi, când Boeingul KLM era gata de decolare şi când echipajul ceh, cam posomorit, a pornit spre avionul sau, în cabina avionului KLM s-a ridicat mâna navigatorului roşcat şi a fluturat îndelung.

— Ia te uită, a spus atunci căpitanul oftând, cum ne salută tipul! Mařenka, cred că o să te măriţi cu un olandez.

— Cred că prea curând n-o să mai ai ocazia să te baţi, i-a răspuns ea cu tâlc.

— Aşa cred şi eu. În orice caz, nu la Cairo.

„Ei bine, omul trebuie să fie conştient, când face o prostie, că înfrângerea este reversul necesar al fiecărui joc. Există întotdeauna numai două posibilităţi: câştigi sau pierzi. Eu câştigasem, dar se pare că exagerasem. Aşa se face că acum, în loc să mă aflu la marginea deşertului, lângă Cairo, sunt la marginea pădurii, lângă Karlovy Vary."

În cameră năvăli comandantul aeroportului. Avea încă în mâna cheile maşinii şi spuse:

— A venit!

De afară se auzea huruitul puternic al autobuzului.

— A avut ceva la ambreaj, nici n-am putut să-l cert pe şofer.

Curând apăru şi şoferul, un bărbat mai în vârstă, negru tot de pe urma reparaţiei. Dădu drumul la apă în chiuveta, văitându-se:

— Le-am spus încă de data trecută că maşina e terminată, dar ţi-ai găsit! Aia dau tot timpul din gură, cică nu cumva vreau un Mercedes? Le-am zis că-mi ajunge asta, dar trebuie pusă la punct, nu lăsată aşa, până s-o desface bucăţi. Am auzit că şi aici mă înjuraţi toţi.

Căpitanul râse:

— Da de unde, nouă ne place aici… Dacă ai fi intrat încetişor, ai fi văzut cum camaradul nostru doarme liniştit. Oboseşti tare noaptea, nu?

O spusese cu admiraţie şi cu o uşoară tristeţe, aşa că secundul se simţi mai degrabă flatat. Se sculă, se întinse şi recunoscu modest.

— Depinde…

Era ora opt şi cincisprezece minute.

IV

Cum sosi autobuzul, oamenii dădură buzna afară din clădirea aeroportului, şoferul abia apucă să se spele cât de cât şi, în hol, năvăliră noii pasageri. Ferestruica ghişeului de expediere a bagajelor se deschise, funcţionarul începu să cântărească bagajele. Nu erau multe, doar cei care se întorceau de la băi aveau valize, majoritatea aveau sacoşe şi serviete, zburau la Praga pentru o zi, în interes de serviciu. Jumătate dintre ei erau familiarizaţi cu locul, evident călătoreau des. Fata cu pulover alb abia apuca să răspundă la saluturi.

— Bună ziua, domnule Vána! zâmbi ea unui domn mai în vârstă, semănând a funcţionar. Vă supăraţi rău pe noi că v-am făcut să întârziaţi?

— Azi, în mod excepţional, nu mă supăr, domnişoară, spuse curtenitor domnul Vána, director adjunct al cooperativei de pielărie din localitate. De data asta m-aş bucura dacă avionul n-ar zbura deloc şi aş mai putea trăi o zi liniştit.

— O călătorie neplăcută? zâmbi fata compătimitor, în timp ce controla biletul.

— Puţin zis, dragă domnişoară, puţin zis! Dacă azi ar cădea avionul, aş respira uşurat.

— Ce vorbe-s astea? Zborurile noastre sunt sigure!

— Eu, în schimb, sunt cu capul în laţ. Stăm tare prost cu planul, am depăşit investiţiile, bani nu avem – şi eu mă duc s-o încasez.

Kala îi ştampilă biletul.

— O să vedeţi că totul se aranjează!

— Dacă ar fi aşa, vă invit să bem ceva împreună, râse domnul Vána şi-şi transportă urgent la bufet grijile şi perspectivele negre privind discuţia de la centrala din Praga.

O doamnă vorbăreaţă, cu trei valize voluminoase, explica

într-o cehă stâlcită tuturor celor care voiau s-o asculte că întârzierea asta e un scandal de neconceput. Ea vine de la băi, îi trebuie linişte şi, uite, întârzie autobuzul.

Dacă şi avionul în care se vor urca e la fel, atunci Dumnezeu cu mila!

Oamenii în jur râdeau, se vede că-i ascultaseră văicărelile şi în autobuz, în timpul pauzei nedorite, când nu le rămăsese altceva de făcut decât să se plimbe pe şosea sau sa-si ude pantofii în roua dimineţii, la marginea pădurii.

— Doamnă, îi spuse fata de la ghişeu, aviatorii au promis că recuperează o parte din întârziere.

— Eu nu mă grăbesc deloc, domnişoară. Aş prefera sa zboare mai încet, dar în siguranţă.

— Asta e de la sine de-nţeles, doamnă, zâmbi fata şi se strădui să treacă la alt pasager.

Doamna cea vorbăreaţă privea atent cum umblă bărbatul de la cântar cu valizele ei, dar din păcate nu găsi nimic de reproşat. Uşor încurcată, se trase deoparte.

Bărbatul care urma la rând o lăsă înainte pe doamna care stătea lângă el. Fata îndeplini formalităţile de îmbarcare, îi dădu celui de la cântar eticheta pentru valiză şi, când bărbatul îşi puse valiza lui pe cântar, îl întrebă:

— Zburaţi împreună? Doamna are greutate excedentară, aşa că dacă sunteţi doi, trec greutatea împreună.

— Sigur, spuse bărbatul repede, suntem împreună.

Fata nu băgă de seamă că femeia, din motive necunoscute, roşi şi trecu imediat mai departe, aşteptându-l pe bărbat, care luă şi tichetul ei de bagaj. După ce se traseră amândoi deoparte, se plecă spre el şi spuse:

— Dar e imprudent… Trebuie să ne despărţim!

— Din păcate, ştiu, Kamilka. Tot mai sper că nu voi fi aşteptat la aeroport şi atunci te-aş duce la gară. Şi am mai fi împreună o oră întreagă!

— Dumnezeule, spuse femeia şi strânse buzele de parcă ar fi vrut să împiedice lacrimile ce-i năpădiseră ochii. A fost atât de frumos. Atât de neaşteptat de frumos!

— Mai suntem împreună, Kamilka, spuse tandru bărbatul. Şi

vom fi împreună şi sus, în aer.

— Ştiu, şopti ea, iar el îi oferi curtenitor braţul şi porniră aşa prin hol, strânşi unul în celălalt.

— Ne ducem la nuntă, domnişoară, spuse la ghişeu un tânăr îmbrăcat de sărbătoare şi arătă spre însoţitoarea lui şi spre sora ei mai tânără. Două domnişoare şi un cavaler de onoare. Adică eu. În total, trei bucăţi. Trei bilete, vă rog.

Funcţionara zâmbi şi-i făcu semn să dea sacoşa la bagaje.

— Nu pot, domnişoară, trebuie s-o ţin cu mine, e vorba de un dar de preţ pentru ginere, ca să reziste. Trei sticle mari de Becherovka{4}, ştiţi, Karlovy Vary trebuie sa fie reprezentat cum se cuvine.

— Bine, vedeţi să nu le spargeţi, dar pe cântar trebuie să le puneţi. Apropo, n-aţi băut cumva o gură din sticlele alea? râse fata.

— Ce spirit de observaţie, zău aşa… Doar că eu beau de aici, şi scoase din haină o sticluţă turtită.

Fetele chicoteau.

— Numai să nu pierdem nunta, spuse cea mai mare.

— Nu vă temeţi, de altfel nici nu se face nunta fără voi.

— Ce spirit de observaţie, spuse nuntaşul şi luă biletele şi taloanele de îmbarcare.

În urma lui veniră alţii, mai puţin vorbăreţi şi mai puţin veseli decât el.

Printre ei, un domn în vârstă cu ochelari, care se uita tot timpul la ceas. Fata observă şi îl linişti:

— Nu vă impacientaţi, decolaţi imediat.

— Mulţumesc, zâmbi domnul. Trebuie să ajung cât mai curând la Praga. Am considerat că e mai repede cu avionul decât cu maşina.

— Cu siguranţă, zâmbi şi-i ştampilă biletul. Observă că înaintea numelui scria Prof. Dr…

— Probabil vă grăbiţi la un bolnav, spuse.

— Da, sunt aşteptat la spital pentru o operaţie. E vorba de minute…

— O să fie bine, aviatorii recuperează sigur o parte din întârziere.

Domnul, politicos, făcu o plecăciune.

Primii pasageri care trecuseră de ghişeu se îndreptau spre control şi spre aparatul de detecţie. Doamnele îşi puneau poşetele pe pupitru şi cele două femei în uniformă le controlau iute şi cu îndemânare.

— E groaznic, spuse doamna cea vorbăreaţă, că trebuie să se facă un asemenea control, dar aşa e şi la noi… Eu trăiesc în Republica Federală Germania. Ştiţi că nepoata mea a fost atacată la Frankfurt în plină zi? Fată tânără şi atacată! Ce moravuri există în ziua de azi!

Femeile în uniformă îi zâmbiră în tăcere. Apoi îi urară drum bun.

— La voi şi poliţiştii sunt amabili, spuse doamna mulţumită, după ce îşi luă înapoi geanta din piele de crocodil.

Când ajunse la control, domnul Vána îi zâmbi miliţianului de serviciu, un adjutant:

— Salut, prietene.

— Salut, Vána, cu ce treabă la Praga?

— Nici nu mă-ntreba, o să-mi facă ăia o salată… Şi armă la mine nu căuta, căci dac-aş avea, m-aş împuşca pe loc. Mă aşteaptă nişte discuţii foarte neplăcute, ştii cum e, întotdeauna toate se sparg în capul adjunctului.

— Nu mai boci, râse adjutantul, te-ai descurcat tu din altele mai rele! şi-l bătu pe domnul Vána pe umăr.

Domnul Vána făcu o mutră acră.

— Ce poţi face altceva decât să te descurci?

În clipa aceea, Alena se ridică şi ea mecanic de la măsuţă şi intră în hol. Aşa se înţeleseseră: se va îmbarca printre ultimii. Spre uimirea ei, nu-l văzu nicăieri pe Jan Holman. Privi din nou prin hol… S-o fi ascultat totuşi? Să se fi lăsat convins şi să fi încercat să aranjeze altfel viaţa lor comună? Pe chipul ei palid se oglindi deodată o imensă uşurare.

În clipa aceea se deschise uşa de la intrare şi în hol năvăli Holman. Se apropie de ea mânios:

— Unde e Karel?

I-au trebuit câteva clipe până să înţeleagă despre cine întreabă. Strânse din umeri.

— Nu-i nicăieri, şuieră Holman şi se vedea cum tremură tot.

Nu răspunse. Deodată îşi dădu seama că toate se leagă între ele şi că nevenirea lui Karel la aeroport e probabil un răspuns la ceea ce discutaseră şi pentru ce se certaseră.

— Idiotul nu era în autobuz şi n-a venit nici cu taxiul… Dumnezeule, ce cretin!

— Nu e cretin, Jenda, nu e. Încep să înţeleg, s-a hotărât şi el, la fel ca mine. Nu vrea, îi e şi lui frică.

— Acum nu mai vrea, acum îi e frică! Tocmai lui! Nu e eu putinţă… Nu se poate una ca asta. Ne-am făcut un plan precis şi trebuie să-l respectăm!

Se gândi o clipă şi apoi privi spre ghişeu, unde şirul de pasageri se apropia de capăt.

— Du-te! îi porunci. Ţi-am spus să te duci şi să nu mai stai locului!

— Şi tu?

— Nu-ţi face griji din pricina mea, vin şi eu!

Porni în fugă spre coridorul lateral, pe peretele căruia o săgeată trimitea spre un post telefonic.

Ce vrea să facă? Fără Karel, totul n-are niciun sens.

I se făcu negru în faţa ochilor. Îşi aminti de copilul lăsat acasă şi i se strânse inima. Alenka e cu bunica şi nici nu bănuieşte ce se petrece aici… Simţi cum se sufocă de grijă. Ce simţea acum nu mai era nici frică, nici nesiguranţă, îi era de-adevăratelea rău. I se învârtea capul, trebui să se sprijine de un stâlp şi abia pe urmă putu face un pas spre ghişeu.

Fata cu pulover alb o privi îngrijorată.

— Nu vă simţiţi bine?

Înclină din cap şi mai făcu un pas. Avea senzaţia că picioarele nu o mai slujesc.

— Nu mă simt… Aveţi dreptate. Mi-e rău.

— De emoţie, probabil. Vă liniştiţi în avion.

Aproape că ţipă.

— Nu, nu acolo… Eu…

Căută agitată biletul în geantă. Nici nu-şi dădea seama că-l ţine în mână.

— Scuzaţi-mă, spuse fata. Îl iau eu.

— Sigur… şi iar o cuprinse o undă de durere, de parcă ar fi năpădit-o un val fierbinte.

— Nu sunteţi obişnuită cu zborul, aşa-i?

— Aşa e…

Fata observă că obrazul femeii era acoperit de sudoare. „Nu e numai frica de avion, e ceva mai mult.”

— Aţi fost la tratament? Nu cumva e o criză de ficat? Se mai întâmplă, îi spuse compătimitor.

— Nu ştiu… Să mă aşez o clipă.

— Desigur… Dar mult timp nu mai aveţi. Oricum, fiţi liniştită, cu dumneavoastră călătoreşte şi un medic, o să vă ajute dacă o să vă fie rău.

Se duse apoi în spatele ghişeului, făcu legătura prin radio şi anunţă:

— Pasagerii de pe linia OK 096 Karlovy Vary – Praga sunt rugaţi să se prezinte de urgenţă la ghişeul de îmbarcare şi la controlul individual.

Din bufet ieşi în fugă un tânăr şi se repezi spre ghişeu:

— M-am lungit la o cafea. Întotdeauna se întâmplă aşa, cu cât e întârzierea mai mare, crezi că ai mai mult timp…

Fata nu spuse nimic, era îngrijorată din cauza femeii bolnave care şedea pe scaun şi părea gata să leşine. Îndeplini în tăcere formalităţile de îmbarcare şi-l trimise pe tânăr la control.

În clipa aceea Jan Holman se afla la telefon. Cartea de telefon îi căzuse de două ori din mână, într-atât era de nervos. „Fără panică, îşi spuse cu jumătate de glas, fii calm… Până la urmă totul depinde, evident, de mine. Am făcut faţă altor situaţii, o să reuşesc şi acum. Bineînţeles, putem amâna zborul, numai că azi e un prilej minunat. Dacă idiotul ăla s-a răzgândit, e treaba lui, nu a noastră. Putem să-l lăsăm baltă.” Telefonul sună îndelung până ce răspunse portarul hotelului.

— Poarta.

— Fiţi atât de amabil, a locuit, adică locuieşte la dumneavoastră un domn Karel Mařik?

— Un moment… Da, un tânăr, așa-i? O sută patruzeci şi trei.

— Îl aşteptăm şi nu vine… Nu cumva nu s-a trezit încă? Sau a plecat?

— A plecat, dar noaptea trecută.

— Cum adică? Unde?

— Nu ştiu. Cine e la telefon?

Holman îşi recăpătă siguranţa:

— De la Consiliul Popular, îl aşteptăm la o discuţie. Atunci telefonaţi la miliţie. L-au ridicat, era beat… Ce secţie de la Consiliu îl caută?

Holman închise repede. I se tăiaseră şi lui picioarele. Alena simţise probabil ceva… Altfel nu se poate! „L-au ridicat… Nu, n-am auzit prost. L-au ridicat. De ce? Ce o fi făcut nebunul? S-a îmbătat?… E posibil, îi place băutura. Numai că miliţia nu te ridică de la hotel fiindcă eşti beat… şi dacă l-au luat, dacă îl reţin, atunci poate vorbi! Şi încă cum! Va spune tot. Şi pe urmă?

Holul se golise. Acum e o chestiune de secunde. De fapt altă cale nu există decât să se urce în avion.

Sigur, aşa e… Chiar acum!

Ca prin ceaţă auzi o nouă chemare în difuzor.

Alergă spre ghişeu. Îi dădu fetei biletul.

— Bagaj nu am, numai radioul ăsta cu tranzistor!.

— Fugiţi, vă rog, la control spuse fata şi-i dădu biletul şi talonul de îmbarcare.

Când trecu pe lângă Alena, se aplecă spre ea:

— Iute, cu Karel e de rău, trebuie s-o ştergem!

Înălţă capul şi-l privi de parcă n-ar fi înţeles ce-i spune.

— Eu nu merg… şopti.

— Trebuie! şuieră, o apucă pe după umeri şi încercă s-o ridice.

— Călătoriţi cu doamna? spuse fata cu pulover alb, căci asta ar fi fost soluţia cea mai bună pentru bolnavă. Să aibă grijă de ea soţul ei sau ce i-o fi, altfel ce să facă cu ea aici?

Privi în sus şi spuse distant:

— Nu, nici n-o cunosc pe doamna. Voiam doar s-o ajut.

Alena scoase un strigăt. Fata ieşi în fugă de la ghişeu şi se apropie de ea.

Jan Holman strânse din umeri şi se îndreptă spre control. Puse pe o banchetă radioul cu tranzistori şi trecu prin zona de

detecţie. Adjutantul îl controlă apoi cu ajutorul detectorului manual.

Se întoarse astfel ca s-o poată vedea pe Alena. Şedea la fel de distrusă pe scaun şi fata de la ghişeu se aplecase neputincioasă deasupra ei. Se apropiase de ele şi femeia în uniformă.

O auzi spunând:

— Ar trebui să chemaţi un doctor!

— Hei, domnule, spuse adjutantul, radioul dumneavoastră!

Jan Holman zâmbi a scuză.

— M-am prostit de tot.

Îşi luă aparatul de radio, îl atârnă pe umăr şi ieşi pe pistă. Fata de la ghişeu alergase şi ea afară, cu lista pasagerilor în mână şi se îndrepta în grabă spre avion. Stewardesa îi ieşi în întâmpinare.

— A durat cam mult, spuse nervoasă şi se gândi: „Cu una ca asta se poartă căpitanul nostru de parcă ar fi a opta minune a lumii”.

— O pasageră e bolnavă, aveţi un călător în minus, spuse fata şi-i dădu stewardesei lista.

Jan Holman îşi croi drum în faţă, printre pasageri, profitând de faptul că fata de la ghişeu ajunsese lângă avion şi vorbea cu stewardesa. Călătorii aşteptau disciplinaţi.

— Ce-i cu doamna aceea?… De ce nu zboară? le întrebă pe cele două fete.

— Nu poate, spuse fata de la ghişeu. Aţi văzut şi dumneavoastră.

— N-o aşteptăm?

— Sigur că nu, spuse tăios.

— Înţeleg, răspunse scuzându-se. Am întrebat şi eu.

— Urcaţi, vă rog, spuse stewardesa.

Se mai întoarse o dată, de parcă tot ar mai fi sperat ca Alena va veni, apoi se repezi pe scară, în avion. Trebuie să intre primul! Trebuie să vadă dacă nu cumva cineva e deja acolo.

Avionul era gol.

„Acum e totul în ordine. În afară de faptul că zbor singur. Pe tâmpitul de Karel, dracu’ l-a luat. Dar ce-i cu Alena? Cum de-a putut să-şi piardă cumpătul chiar în ultima clipă? Ce

Dumnezeu, nu înţelege că-i scapă unica şansă a vieţii ei? Nu pricepe că o slăbiciune prostească n-o poate opri de la cel mai hotărâtor pas din toată existenţa, dacă punem la socoteală şi căsnicia ei distrusă?”

Îşi lipi obrazul de hublou. Pasagerii intrau grămadă, Alena însă nu se afla printre ei.

„Sunt singur… Absolut singur… cum am fost ori de câte ori am vrut să întreprind ceva deosebit. Despre Alena însă am crezut că e femeia care mă va ajuta să fac acest pas. Nu mă ajută, şi-l voi face singur. Mai am doar câteva minute ca să mă hotărăsc. Uneori câteva minute înseamnă mai mult decât o veşnicie.”

Avionul se umplu de pasageri, fiecare se aşezase unde voise, avionul nu era plin. Stewardesa se plimba printre scaune cu un zâmbet studiat. Uşa de la cabina piloţilor era închisă.

Cel mai greu se instalase doamna cea vorbăreaţă şi în vârstă, cu geanta din piele de crocodil.

— Domnişoară, ne daţi cafea?

— Din păcate, nu. Suc de fructe, apă minerală.

— Eu nu am voie cafea. Am ceva la vezica biliară, înţelegeţi…

Stewardesa nu avea timp de înţeles. Se uita să vadă dacă s-a aşezat toată lumea, ca să poată ura un zbor plăcut.

Căpitanul apăsă pe buton şi anunţă:

— ČSA 096 cer permisiunea să pornesc motoarele!

— Turnul Karlovy Vary. Permitem pornirea motoarelor… Şi glasul adăugă încet: Să nu uitaţi de peşti!

— Mulţumesc, nu uit!

Copilotul urmărea aparatele de bord:

— Unu pornit…

— Deblochează comenzile!

— Deblocat…

Căpitanul ridică braţul în semn de salut, poate îl mai vedea comandantul aeroportului… Sau se gândea la fata cu pulover alb?

Când întoarse avionul pe pistă, o zări în faţa clădirii aeroportului făcând semne cu mâna. Apoi o pierdu din ochi.

Mai văzu însă cum din clădire ieşi în goană o femeie. Îşi duse mâinile la ochi şi fata în pulover o cuprinse pe după umeri şi o conduse înapoi.

— Buletinul meteo, vă rog, spuse căpitanul.

Auzi în cască informaţiile. De altfel se vedea şi fără prognoză; sus, cerul se acoperea de nori rari, vântul se înteţise, vor trebui să străpungă perdeaua aceea albicioasă şi o să-i cam zgâlţâie pe puişorii din cabină, dar las' că-i linişteşte Jana.

O auziră cum îi anunţă că echipajul căpitanului Siegl urează tuturor pasagerilor bun venit la bordul avionului OK 096, pe cursa Karlovy Vary – Praga. Zborul va dura aproximativ douăzeci şi cinci de minute, pasagerii sunt rugaţi să-şi prindă centurile de siguranţă şi să nu fumeze.

— Mai suntem împreună încă douăzeci şi cinci de minute, Kamilka, îi spuse tandru domnul Hykl femeii de lângă el.

Îl strânse de mână, închise uşor ochii. Nuntaşul trase o duşca din sticla turtită şi i-o trecu domnişoarei de onoare. Domnul Vána scoase din servietă actele ultimei revizii şi oftă.

„Douăzeci şi cinci de minute, ar mai fi timp, căci în faţa aeroportului mă aşteaptă salvarea de la spital şi cu salvarea străbatem Praga oricât de mare ar fi înghesuiala, îşi spuse mulţumit profesorul. Trebuie să deschid cutia toracică, e clar, altfel nu ajung la tumoră…"

„Numai douăzeci şi cinci de minute… îşi dădu seama Jan Holman. Simţi cum îl cuprinde deodată o nesiguranța cumplită. Mai mult: i se făcu frică.

— Permit decolarea, se auzi în căştile piloţilor.

Avionul ţâşni brusc pe pista de beton, luă viteză şi începu să urce.

V

Jan Holman fusese un băiat obişnuit, nu ieşise cu nimic din comun, poate doar prin aceea că avea imaginaţie, şi era în stare să inventeze cu uşurinţă ce-i convenea lui. La şcoală povestise de mai multe ori despre tatăl sau, care de fapt o părăsise pe maică-sa înainte de a se naşte Jan; el însă îi convinsese pe toţi băieţii că taică-su trăieşte în America, unde a fost, pe rând, cowboy, căutător de aur, aviator şi, în cele din urmă: pur şi simplu milionar; de îndată ce va fi posibil, va începe să-i trimită fiului daruri minunate.

De altfel în privinţa asta semăna cu maică-sa, care toată viaţa visase ceva ce nu se realizase niciodată şi crezuse neclintită că într-o zi se va împlini. Astfel fusese tot timpul convinsă că soţul va reveni la ea, lui însă probabil că nici nu-i trecuse prin minte una ca asta. Ea totuşi aştepta, cu certitudinea că nu există pe lume bărbat care s-o uite.

La şcoală Jan avusese o învăţătoare mai în vârstă, pasionată de ideea că lectura poate face să renască sufletul copiilor, cam ţepos şi uşor cinic, şi le împrumuta elevilor cărţi din biblioteca ei. Considera că asta îi e menirea, iar elevii ei considerau prilejul bun de a face, pe de o parte, rost de cărţi de citit, şi, pe de alta, de a lua un ceai şi o gustare, căci învăţătoarea le împrumuta cărţile într-un cadru festiv, la ea acasă. Odată i-a împrumutat tui Jan o carte minunată cu poveşti din toată lumea, bogat ilustrată; după cartea aceea tânjeau mulţi băieţi, tocmai datorită ilustraţiilor.

Jan o citi, dar n-o înapoie niciodată. De câte ori era întrebat, spunea că o citeşte încă şi că nu poate s-o lase din mână, iar bătrâna învăţătoare era încântată. Avea impresia că se apropie momentul acela mult dorit în care un elev prost crescut, cum era Jan Holman din a V-a B, renaşte sufleteşte prin lectură. Jan

însă vânduse cartea de mult. Întotdeauna îşi dorise să aibă bani, căci pasiunea lui era să-şi cumpere lucrurile care-i plăceau. Mama nu-i putea da prea mulţi, lucra ocazional, în cele din urmă intrase într-o cooperativă care dădea la făcut, acasă, mănuşi. Când învăţătoarea insistă să-i înapoieze cartea, Jan recunoscu că o pierduse. Se dusese în pădure, citise până adormise şi când se trezise, de frig, cartea dispăruse, crezuse ca i-a luat-o vreun coleg, în glumă, şi o să i-o dea înapoi dar nu se întâmplase aşa. Învăţătoarea fusese impresionata, i se părea nespus de frumos ca un ştrengar să fie într-atât de fascinat de o carte, încât să adoarmă în aer liber, citind-o sub copaci. După un timp îşi văzu la anticariat minunata carte de poveşti şi o recumpără.

Îl chema pe Jan Holman şi, cu lacrimi în ochi, îi spuse că a înşelat-o şi că se va răfui cu el la şcoală. Micul Jenek se simţise teribil de jignit, declarase că nu-i permite să gândească atât de rău despre el şi, după două zile, găsise un băiat din clasa întâi de la şcoala profesională pentru meseria de cărămidar care, pentru un pachet de ţigări, se dusese la învăţătoare şi-i mărturisise că găsise cartea în pădure, o luase şi, fiindcă nu văzuse pe nimeni prin preajmă, o vânduse. Învăţătoarea, din nou impresionată şi cu şi mai multe lacrimi în ochi, îi declarase directorului şcolii că Jan Holman e un caracter rar şi că toate relele care se spun despre el sunt, pur şi simplu, născociri.

Cu ocazia aceea Jan avuse prima experienţă preţioasă din viaţă: îşi dăduse seama că poţi înşela pe cineva, chiar cu uşurinţă, dar întotdeauna te costă ceva. Şi că, în general, oamenii sunt bucuroşi când li se spune ce vor ei sa audă. Se strădui s-o facă mereu.

Avea un principiu util: niciodată nu fura. Nici chiar atunci când toţi băieţii porneau în expediţie după mere. Dimpotrivă, era dispus să-i arate paznicului livezii încotro au fugit băieţii. Primea atunci mere de la paznic şi de la băieţi, căci paznicului, se-nţelege, îi indica o direcţie greşită.

Crescuse aşa. Mulţi erau convinşi că e o lichea, şi tot mulţi că e un băiat bun.

Era aproape adult. Urma şcoala de vânzători de textile când

trebuise, mama fiind bolnavă, să ducă în locul ei mănuşile la cooperativă şi să-i aducă banii. Aduse mai puţin, căci banii exercitau asupra lui o atracţie irezistibilă şi, acasă, mama începuse cu văicărelile. Strângând din umeri îi răspunse că se mirase şi el, dar i se spusese că au redus plăţile. Mama se înfuriase şi voise să dea fuga până acolo. Reuşise fără greutate s-o convingă că nu se poate duce cât timp e bolnavă. Apoi, când se însănătoşise, se arătase mirat că e dispusă să se înjosească. Pur şi simplu ar trebui să-şi găsească altceva de lucru. Mama fu de acord cu el, de mult ar fi trebuit să-şi găsească altceva, azi nu-i greu să câştigi un ban. Chiar dacă s-ar angaja femeie de serviciu şi tot ar fi mai bine decât să se cocoşeze toată ziua deasupra pielii fin tăiate şi să coasă mănuşi.

— Cred că ai dreptate, trebuie să ai mândria ta, îi spuse.

Şi mama se angajase într-adevăr femeie de serviciu la birourile unei fabrici de tutun. Atunci încercase s-o convingă că ar putea să ia ceva de lucru şi acasă.

— Nu mai pun vreodată piciorul în cooperativă, m-a furat, îi spusese furioasă mama.

— Aşa e… Dar s-ar putea rezolva altfel. M-aş duce eu să iau pielea şi tot eu aş duce mănuşile. Ştii doar ce nevoie au de oameni îndemânatici şi de tine nici n-aș pomeni.

Fu impresionată de deşteptăciunea lui. Şovăi o clipă, după care căzu de acord. Aşa că îi aduse de lucru acasă şi la cooperativă le spusese că mama merge greu şi va rezolva el totul în locul ei.

— Ce băiat bun, mama o să aibă numai bucurii de pe urma ta, îi spuse responsabilul.

Şi mama era bucuroasă că nu trebuie să se arate la cooperativă şi nu lasă impresia că-i roagă. Iar el, bineînţeles, îi dădea mamei mai puţin şi realiza un venit frumuşel.

— Cred c-ai putea să-mi dai şi mie măcar zece coroane pentru cât car, îi spuse odată.

— Ai dreptate, eşti băiat mare şi ai şi tu nevoie de bani. Ţine.

Si-i dădu douăzeci de coroane.

Nici nu-i trecu prin minte că, de fapt, o fură. Era, în sfârşit, mulţumită şi asta conta!

Nu uită niciodată experienţa din copilărie. Cum termină şcoala, plecă de acasă, ca vânzător într-o prăvălie nu lucră însă niciodată, ar fi câştigat prea puţin. Muncea pe unde se nimerea. În cele din urmă, într-un service auto, la spălatul maşinilor; acolo îi plăcea cel mai mult, căci întotdeauna îşi dorise o maşină. Ştia că nu va reuşi niciodată să strângă bani să şi-o cumpere, curând însă îşi dădu seama că nici nu-i nevoie să aibă maşina lui. Numai ce se făcu, cât de cât, cunoscut şi se şi trezi cu un număr de persoane care nu făceau altceva decât să-l cheme, îi dădeau cheile de la maşină şi el le-o ducea la atelier, aranja să i se schimbe uleiul, să fie gresată şi spălată. Îşi alegea mai ales clienţi dispuşi să renunţe la weekend şi să-i dea maşina vineri, ca să se poată ocupa de ea ca lumea, când atelierul e gol. Luni le ducea maşina înapoi şi le spunea cât au de plată. Evident, trebuia să le dea mecanicilor ceva în plus, ca luni să ia maşina chiar de la şase dimineaţa şi el s-o poată înapoia la timp. Sâmbăta şi duminica mergea cu maşina în excursii. Din toată partea tehnică învăţase un singur lucru: să schimbe kilometrajul. Nu consuma benzina proprietarului maşinii, benzină lua de la alte maşini. De altfel nu era singurul care proceda aşa. Uneori era înclinat să regrete că, în loc să înveţe degeaba ca să devină vânzător, nu se făcuse mecanic auto. Pe urmă însă îşi dăduse seama că e în stare de mai mult: să organizeze munca şi să se poarte astfel încât, să lase impresia că te poţi baza pe el.

O dată i se întâmplă un lucru neplăcut. Clientul căruia, de dimineaţă, îi lăsase maşina lângă vilă apăru la prânz în atelier, fiindcă observase că nu-i funcţionează tahometrul. Bineînţeles, întrebă de domnul Holman.

— Drept să vă spun, şi mie mi s-a părut că nu e în ordine, dar am băgat de seamă abia în faţa casei dumneavoastră şi nu eram sigur. Uneori parcă mergea, alteori nu. Vă rog s-o lăsaţi aici, la 3 termin şi v-o aduc acasă, între timp vedem ce-i cu ea. Sper să nu fie nevoie să schimbăm tot ceasul.

„Sunt un idiot, îşi spuse când rămase singur şi puse din nou tahometrul în funcţiune. Greşelile mici sunt cele mai păcătoase şi trebuie evitate cu cea mai mare grijă.”

La ora 3 era în faţa vilei.

— Sunteţi foarte amabil, domnule Holman. Cât vă datorez? se bucură clientul.

— Nimic, se-nţelege, ar fi trebuit să observ până am ajuns la dumneavoastră. N-o să se repete.

Proprietarul maşinii îi dădu o sută pentru deosebita lui amabilitate.

Lucrurile mici îl formează pe om.

Pe prima femeie pe care o cunoscu mai îndeaproape o întâlnise când era încă ucenic la un magazin de textile. Venise să cumpere un covor şi el o servea. Nu mai era, ce-i drept, la prima tinereţe, dar era atrăgătoare şi tânărul vânzător îi cucerise evident atenţia. Îl întrebă dacă nu-i poate duce covorul acasă. Sincer vorbind, tot ce urmase mai degrabă îl speriase decât să-i facă plăcere. Îl dezbrăcase ea şi în rest tot ea fusese aceea cu iniţiativa. Insistase să facă dragoste pe covorul cel nou, care îi va aduce întotdeauna aminte de el.

Mama îi reproşase că pierde nopţile cu prietenii, dar la mijloc era femeia aceea, al cărei soţ plecase în străinătate pe câteva luni şi care se plictisea. Avea în locuinţă o mulţime de lucruri care îi plăceau. La drept vorbind, mult mai mult decât ea. Stătea lângă magnetofon şi asculta benzi cum nu mai auzise vreodată.

— Eşti încă un copil, te-ai juca tot timpul. Joaca-te cu mine, îi spuse ispititoare.

— Magul îmi place mai mult.

Îi dădu o palmă. Păli şi simţi nevoia să i-o întoarcă, dar văzu cum îl priveşte şi înţelese. Îi descheie bluza.

— În sfârşit, spuse şoptit şi îl trase de păr.

Îi dădură lacrimile, dar o dobori la pământ. Se purtă cu ea brutal, se temea chiar că exagerează. Ea însă îi spuse că abia acum fusese pentru prima oară fericită şi, când să plece, zgâriat şi plin de vânătăi, îi dăduse în dar magnetofonul.

La început şi-a zis că nu se mai arată pe la ea. Pe urmă însă şi-a dat seama că mai are în casă multe lucruri tentante şi că depinde numai de el dacă le va obţine sau nu. Din păcate soţul se întorsese repede, aşa că se alese cu destul de puţin.

Viaţa e relativ uşoară, dacă ştii să ţi-o aranjezi.

Se înţelege că avea legături şi cu fete tinere, dar acestea, după prima întâlnire, îl plictiseau. Credeau tot ce le spunea şi asta-i plăcea, dar nu avea niciun folos de pe urma lor. De la unele dintre ele împrumuta bani. Dacă aveau – numai că nu aveau mereu – nu-l sileau niciodată să-i dea înapoi, li se părea deplasat să amintească despre bani.

Cu totul întâmplător dădu peste o sursă neaşteptată de venit. Unul dintre clienţii ale căror maşini le aducea la atelier şi le ducea înapoi a doua zi, ca să poată ieşi seara afară din oraş, îi mărturisi că are probleme cu locuinţa.

— Aşteptăm al doilea copil într-o singură cameră cu bucătărie. E insuportabil!

— De ce n-aţi spus mai devreme, domnule inginer? râse Holman. Ştiţi că întotdeauna se găseşte ceva, fiindcă la atelier vine multă lume şi pot să deschid discuţia. Păcat că nu ştiam mai de mult, acum o săptămâna, maximum zece zile, cineva căuta ceva mai mic, confort unu, se-nţelege.

— Bineînţeles că garsoniera mea e confort unu… Domnule Holman, v-aş fi nespus de recunoscător şi bucuros v-aş da ceva pentru deranj. Ce-aţi zice, pentru început, ca să nu uitaţi… un fleac…

Era un teanc de sute, pe care i-l băgă în salopeta mânjită de ulei.

Se supără.

— Nici nu discut, doar n-o să iau bacşiş pentru că vă spun despre o locuinţă… Nimic altceva nu pot face pentru dumneavoastră, pot doar să vă dau un pont. Doar n-o să iau bani pentru asta!

Şi spre uimirea clientului, îi dădu banii înapoi.

— N-am vrut să vă jignesc, şopti nenorocit proprietarul maşinii.

— Nu m-aţi jignit, numai că încă nu v-am găsit nimic, aşa că nu iau niciun ban.

La următoarea vizită la atelier pomeni cum că ar fi ceva în aer. Apoi îi telefonă că are veşti… I-ar trebui însă cinci mii. Le căpătă chiar în ziua aceea. Se oferi să dea o chitanţă, dar fu

refuzat. În asemenea ocazii oamenii au încredere, nu?

— Îmi place ordinea, se apără Jan Holman.

Băgă apoi cele cinci mii în buzunar şi plecă.

Trecură săptămâni şi luni. Clientul care îi dăduse cinci mii era din ce în ce mai nerăbdător.

Într-o seară se trezi cu Holman la el, înfuriat peste măsură.

— Nu mai ştiu ce să cred, domnule inginer, l-aş omorî pe tipul ăla dac-aş putea… închipuiţi-vă că s-a răzgândit şi banii, bineînţeles, nu-i mai are. Dar cu mine n-a nimerit-o. L-am strâns tare cu uşa, şi-a găsit naşul, dacă m-am băgat în chestia asta, nu scapă el cu una cu două. Uitaţi un magnetofon, nu face cinci mii, ştiu, dar ce puteam să-i iau? Doar ştiţi că nu-l putem reclama, ce i-am dat noi era şperţ şi niciun tribunal nu ne-ar fi dat dreptate.

Amândoi deplânseră laolaltă necinstea oamenilor. Jan Holman jură că în viaţa lui nu se mai amestecă în chestii de-astea, căci oricum n-are niciun avantaj şi ce părere îşi face pe urmă clientul despre el!

Făgădui însă sus şi tare că pe individul acela nu-l va scăpa din ochi şi va aduce şi restul banilor. Nu-i aduse, individul pur şi simplu dispăruse din Praga.

Magnetofonul era un tip mai vechi. Holman îl cumpărase printr-o cunoştinţă, chelner într-un local, pe cinci sute. Era marfă furată, se-nţelege.

Până la urmă nu fusese o afacere proastă.

Şi aşa trăia. Femeilor cu care se întâlnea li se părea uneori ciudat că vine de fiecare dată cu altă maşină, dar nu se frământau prea tare cu gândul de unde le are. Unele îşi dădură seama că maşina nu-i a lui, dar puţin le păsa.

Îi plăcea când, în restaurante, îl salutau cu voce tare şi respect atât chelnerii cât şi membrii orchestrei. De ce nu l-ar fi salutat, dacă era mărinimos? Cheltuia bucuros şi nu se zgârcea la o coroană. Bani avea întotdeauna şi putea oricând să facă rost de bonuri Tuzex{5}.

Te puteai baza pe el şi oamenii nu mai pridideau cu laudele.

În ce pliveşte locuinţele, cu timpul mai avansase o treaptă. Nu mai promitea schimb, promitea direct casă.

Ba reuşea s-o şi arate. Cel mai adesea oferea garsoniere. Una o vându de trei ori, de fiecare dată o arătase amatorilor, era garsoniera unui chelner, aşa că seara rămânea întotdeauna goală. Chelnerul i-o împrumuta contra unei sute, îi zicea că are întâlnire cu o femeie. Pe urmă începu să arate o garsonieră dintr-un bloc în construcţie.

Nici nu era prea pretenţios, cerea numai douăzeci de mii ca să-ţi facă rost de o locuinţă.

— Eu, bineînţeles, n-aş face una ca asta, mi-ar fi frică, dar unora nu le e. Dacă daţi banii, locuinţa e a dumneavoastră. Sincer vorbind, părerea mea e că sunt o groază de bani, numai că azi trebuie să dai în plus pentru orice. Da' pentru o casă!

În două cazuri anunţase că afacerea n-a reuşit şi înapoiase numai câte zece mii. Restul, promitea, îl va restitui până într-o lună proprietarul garsonierei, căruia i se făcuse frică.

O fată foarte tânără, despre care ai fi zis că nu ştie să numere până la cinci, îi plătise douăzeci de mii şi, dacă văzuse că nu apare o săptămână, îl căutase fără ezitare la restaurantul unde se cunoscuseră. Fu teribil de uimit.

— Domnule Holman, cum stăm cu casa?

— Prost, doamnă, prost. Cred că va trebui să insist ca tipul să dea banii înapoi.

— Vă sfătuiesc să i-o spuneţi cât se poate de clar. Altfel va trebui să depun plângere împotriva dumneavoastră.

Zâmbi cu superioritate.

— Vai, doamnă, de ce împotriva mea? Nu e casa mea. Poate împotriva tipului şi, eventual, şi a dumneavoastră, nu? Ştiţi, nu aţi procedat legal.

— Ştiu, domnule Holman, numai că eu mă cam pricep la chestii de-astea. Banii nu i-am dat pentru locuinţă, ci pentru mobila pe care domnul acela urma s-o lase în garsonieră. Tribunalul ia în consideraţie astfel de plângeri.

Şi zâmbi discret,

Jan Holman aprobă din cap

— Ce-i drept e drept, v-aţi gândit bine şi-i voi spune că a dat de dracu' şi că-i recomand călduros să se gândească ce face. Ce-ar fi să veniţi poimâine?

Şi-i dădu banii înapoi. Bineînţeles că nu-i mai avea, dar găsi destul de uşor un alt amator.

Pe chestia cu locuinţele a făcut şi puşcărie un an şi jumătate. A fost neplăcut, dar n-a avut ce face. Pur şi simplu a păţit-o, treabă de care trebuie să ţii cont. Se învăţase să ţină întotdeauna cont de înfrângeri.

Când ieşise, simţea nevoia unui om pentru care să simtă ceva mai mult decât fusese capabil până atunci. Şi aşa, într-o bună zi, o cunoscu pe Alena Chyrová.

Nu era prea frumoasă, dar avea în ea ceva ce-l înduioşa. Era foarte nefericită şi lui îi plăcea să consoleze, să descrie oamenilor un viitor mai luminos.

Alena începu să apară alături de el prin localuri şi chelnerii îi spuneau „stimată doamnă”.

Îşi găsise o nouă slujbă: ca şofer de taxi în cadrul unei cooperative; îl primiseră fiindcă ştia să se poarte cu oamenii. Avea de altfel şi cunoştinţe şi pusese un plic pe biroul pe care trebuia să semneze contractul de muncă. Nu-l întrebară despre trecut şi nu-i cerură copie după cazier. Se întâmplă să mai uiţi unele lucruri. Şi, în cel mai rău caz, o asemenea uitare se pedepseşte cu o simplă mustrare în cadrul întreprinderii.

Se înţelege că Alenei nu i-a spus o vorbă despre toate prin câte trecuse în viaţă. Când şi-a dat seama că trebuie totuşi să-i spună ceva, i-a mărturisit, ca pe o mare taină, că nu fusese întotdeauna şofer. Lucrase… Nu, despre asta nu se vorbeşte, dar trebuise să plece din motive de cadre. Descoperiseră că tatăl lui, care nu-i dădea niciun semn de viaţă, e emigrant, şi asta fusese destul ca să-l dea afară. Aşa se făcuse şofer de taxi.

— Cum e posibil să te pedepsească pentru un lucru petrecut cu atâţia ani în urmă? se mânie ea.

— După cum vezi, totul e posibil, eu însă m-am împăcat cu asta. Mi-a trebuit ceva timp, recunosc, dar acum nici nu mă mai gândesc şi nu te mai gândi nici tu. Doar câteodată îmi spun că dacă tot am neplăceri din cauza tatei, ar fi drept să am şi unele avantaje. Are acolo, în Apus, destui bani, ar putea să-i împartă şi cu mine, nu?

— Probabil că nu vrea, şi chiar dacă ar vrea, nu poate!

— Există o singură cale ca să poată şi s-o ducem bine, oftă dus pe gânduri.

— Doar n-o duci rău, îl mângâie ea.

— Numai că acolo… acolo totul ar fi altfel!

— Ai vrea să fugi la el? se sperie ea.

— De ce să fug? Să plec… Nu m-aş pierde eu acolo, nu te teme!

Discuţia aceasta fusese de fapt întâmplătoare, ca şi multe alte minciuni pe care trebuia să le inventeze dintr-o nevoie de moment. Dar ideea îi surâsese. Se gândea la ea şi când era singur… Visa şi noaptea. Era visul vieţii lui.

Începu să creadă şi el în existenţa tatălui său. Dar mai ales credea că asta este unica lui şansă. Adesea tăcea, şi dacă vorbea, vorbea numai despre cum ar fi dacă s-ar hotărî. Alena începu să se teamă pentru el. Jan simţea şi îi făcea plăcere.

Într-o zi Alena îi spuse plângând că nu-şi mai poate imagina viaţa fără el. Iar visurile lui despre Occident o fac, bineînţeles, să se gândească la despărţire.

Îi zâmbi şi o mângâie pe faţă.

— Parcă ai fi copil. Doar nu mă gândesc numai la mine, când vorbesc despre plecare. Am merge împreună!

Noaptea aceea au stat îndelung îmbrăţişaţi. Dar când Alena i-a propus s-o ia de nevastă, căci poate ar fi mai uşor să emigreze ca soţ şi soţie, a strâns din umeri.

— Nu sunt chiar atât de sigur. Trebuie mai întâi să ne convingem. Bineînţeles că ne putem căsători imediat. Cred însă că e mai bine s-o facem abia acolo. Aici avem nevoie de bani pentru alte lucruri.

— Am ceva bani, îţi stau la dispoziţie, îi spuse.

Dădu din cap că nu vrea.

— Draga mea, din principiu nu iau bani de la femei. Sunt în stare să-i câştig şi singur. Doar dacă am cumpăra unele lucruri şi le-am trimite cumva înainte în străinătate. Acolo se caută grozav cristalurile… Am o cunoştinţă care circulă pe Tir în Germania de Vest, ar putea să transporte câte o piesă; ştii ce-ar ieşi din asta acolo?

— Eşti grozav de deştept, mie nu mi-ar fi dat prin cap, spuse

plină de admiraţie.

A doua zi îi aduse carnetul de economii.

Visul lui Jan Holman începu să prindă viaţă.

VI

Sublocotenentul Venhoda de la miliţia din Karlovy Vary se uită la ceas. „E trecut de şapte şi jumătate, e momentul să-l sculăm pe tânărul acela reţinut cam pe la 4 dimineaţa, când începea să se crape de ziuă.” La ora aia nu existase nicio speranţă că ar putea scoate ceva ca lumea de la el, fiindcă era beat criţă. „Sub influenţa alcoolului”, se corectă bătrânul sublocotenent şi zâmbi. Căci comandantul pretindea declaraţii perfecte, scrise la maşină în limbaj oficial. Sublocotenentului nu-i plăceau lucrurile de felul ăsta şi era cam pornit pe fantele acela care, în loc să răspundă pe loc la ce îl întrebase, adormise în timpul interogatoriului. Ce să facă? Să se enerveze şi să se străduiască – în zadar – să continue, sau să întrerupă, pur şi simplu, interogatoriul şi să aştepte până când domnia sa îşi va reveni cât de cât? Sublocotenentul avea şi el o vârstă, mai exact spus era în pragul pensionării, de-asta şi fusese avansat, cum subliniase de nenumărate ori şeful. Căci între el şi comandant nu exista o armonie întocmai perfectă. Îmbătrânise, avea probabil toanele lui, dar avea şi experienţă. Iar şeful era tânăr şi dornic de succes. Iar cazul acesta, pe care trebuia Venhoda să-l rezolve acum, era de fapt un succes, despre care şeful nu ştia încă, fiindcă Venhoda nu aflase nimic care să poată fi trecut într-un proces verbal ca lumea. Fusese reţinut un oarecare Karel Mařik, 23 de ani, căsătorit, cu domiciliul în Praga, angajat la Întreprinderea de Construcţii de drumuri şi căi ferate, lucrând la comunicaţii în Praga 8. Se dovedise că are asupră-i, fără permis, o armă de calibrul 6.35… Bine-bine, problema însă era că până acum nu putuseră, pentru nimic în lume, să scoată ceva mai precis de la el; tânărul cu plete lungi şi cu ochi vicleni abia se ţinea pe picioare şi era imposibil să stai de vorbă cu el. Sublocotenentul considera că a venit momentul să lichideze

treaba asta.

— Adu-mi-l, şi dacă nu vrea să se scoale, toarnă apă peste el! îi ordonă tânărului sergent.

— Şi dacă nu reuşesc?

— Atunci cheamă doctorul, să-i facă o injecţie. Cică există nişte chestii care fac să treacă beţia. Unde-am ajunge dacă l-am lăsa să sforăie, după ce a circulat prin oraş cu un pistol la el?

— Un pistol 6.35 nu e cine ştie ce, tovarăşe sublocotenent. Mai degrabă o jucărie, observă dispreţuitor sergentul.

— Te rog să nu-mi faci mie aici agitaţie! Cu un Browning, de-ăsta mic îţi arăt nişte chestii, de-ai să rămâi cu gura căscată. De altfel nici nu era nevoie să tragă, ajungea să ameninţe pe cineva cu el. După câte am observat, pistolul e în stare de funcţionare şi încărcat, aşa că ce atâta vorbă? Spune-i pe drum că ştim tot şi că dacă vorbeşte, îşi uşurează mult situaţia. Chestiile astea ţin la cowboy de genul lui.

Aşa că sergentul se duse să-l trezească. Tânărului îi trebuiră câteva momente până să priceapă unde se află. Apoi se ridică în şezut şi se uită la ceas

— Cât zici că e ceasul?

— Aproape 8, spuse sergentul.

— Ei bravo, am încurcat-o, spuse speriat delincventul pletos.

— Ce-ai pierdut? O întâlnire?

— Ceva mai mult, oftă tânărul.

„Doamne, sunt un bou! Să mă matolesc în halul ăsta!”

Pe coridor, sergentul îi spuse:

— Hei, vrei un sfat bun?

— Singurul sfat bun ar fi cum s-o şterg de aici, răspunse posomorât şi nefericit tânărul. Numai că un sfat ca ăsta nu cred să-mi dea nimeni.

— Bănuiesc că nu… Dar ţi-ai grăbi mult eliberarea mărturisind pe loc totul; cel care o să te interogheze e, în sinea lui, tare de treabă şi-i place ca oamenii să se poarte frumos. Dacă spui tot, scapi repede.

— Repede, şi e ora opt! repetă pe drum tânărul pletos, nevenindu-i să creadă.

Intră în birou.

— Pofteşte, intră! tună jovial sublocotenentul şi arătă spre un scaun de lângă masa lui. El se aşeză în faţa maşinii de scris. Ce părere ai avea dac-aş scrie direct procesul verbal? În primul rând; de ce ai venit la Karlovy Vary înarmat? Şi imediat întrebarea a doua: de când, sau mai degrabă de la cine ai arma? Şi în al treilea rând; cu cine ai venit aici şi de ce…? Cred că ajunge.

— Şi pe urmă îmi daţi drumul?

— De ce nu, spuse sublocotenentul. Doar dacă n-o vrea şi comandantul să arunce o privire… E clar că nu te păstrăm aici de sămânţă.

Tânărul trase aer în piept.

— Păi să vă spun. Am venit aici în excursie, fiindcă am lovele şi, ce mi-am spus, hai să profit! Şi după cum aţi băgat de seamă, am profitat.

— Nu te-am ridicat din cauza beţiei, îl întrerupse mârâind sublocotenentul.

— Păi altceva nici n-am făcut. După câte îmi amintesc, şedeam în parc, pe o bancă.

— Şedeai pe bancă la Colonadă şi cântai cu voce tare. Era cu tine şi o fată, nu?

— Aşa-i, asta-mi aduc aminte, o fufă.

— Cum? se miră sublocotenentul.

— Aşa le spun unii, îl lămuri iute tânărul sergent. O fată agăţată pe stradă.

— De ce crezi că respectivă e… fufă? Ai fost în relaţii intime cu ea? Ţi-a cerut s-o plăteşti?

— N-aş putea să afirm una ca asta. N-am ajuns atât de departe. Am fost împreună la bar. La Florentina.

— Nu arătai – şi nici nu arăţi – ca unul care frecventează localurile selecte.

— Dom’le şef, spuse tânărul cu obrăznicie, când dormi la pârnaie cu ţoalele pe tine nu arăţi de parcă te-ai duce la nuntă. Dacă îmi daţi drumul, mă pun la patru ace şi mă întorc urgent la interogatoriu. Ce ziceţi de propunerea mea?

— Ia te uită! Numai că tu n-ai ce propune, tu trebuie să răspunzi. Şi până acum n-ai făcut-o. Deci de ce purtai armă,

dacă n-ai permis?

Tânărul izbucni în râs.

— Vă comportaţi de parcă aş fi tras în cineva. N-am tras… Pur şi simplu, îmi plac armele.

— Numai că plăcerea asta o să te coste cam scump, amice, mormăi sublocotenentul. Aşadar ce intenţii aveaţi, tu şi complicii tăi?

— Complicii mei? Ce, am complici?

— E clar că ai… Mai departe. De unde ai arma?

— Am găsit-o din întâmplare. Într-un pod vechi. Până sa mă angajez ca săpător, un timp am lucrat cu nişte ţiglari. Ies bani, nu glumă, şi dacă eşti muncitor auxiliar ai timp să cotrobăi prin toate podurile. Într-unul, după o grindă, am găsit pistolul.

— Cu gloanţe cu tot?

— Păi sigur, Fără gloanţe n-ar fi făcut doi bani.

— Cum trage pistolul ăsta?

— Bine, îl luă gura pe dinainte.

— Deci ai tras cu el! Asta e o mărturisire valoroasă, ai tras cu el ca să vezi cum trebuie să-l manevrezi, nu?

— Ştiam oricum. Zău că-mi plac armele.

— Ei, fir-ar să fie, dacă îţi plac armele nu înseamnă să umbli cu un pistol în buzunar, într-un oraş străin… În locul tău aş spune totul, ca să fiu lăsat în pace, doar n-o să-ţi tăiem capul pe chestia asta, eu trec ce-mi spui pe hârtie şi tu te poţi duce la mămica.

— Da’ eu n-am făcut nimic. Am stat în parc, adică la Colonadă, cum îi ziceţi dumneavoastră, şi asta e tot.

— Cu pistolul în buzunar! îl completă sublocotenentul Venhoda şi începu să bată cu degetele în masă.

Tânărul izbucni:

— Fata aia m-a turnat? Am cunoscut-o în restaurantul hotelului, am dansat cu ea, pe urmă am invitat-o la bar pe taburetele alea înalte, şi am băut ceva. I-am propus apoi să vină la mine în cameră, dar n-a vrut. A plecat, şi eu după ea. Şi ne-am aşezat pe-o bancă.

— La ce hotel zici c-ai stat?

— La Grand.

Cei doi bărbaţi în uniformă se priviră.

— Păi Grand e un hotel scump. Nu ţi-a părut rău de bani?

— Nu.

— De ce ai alergat după ea? Nu cumva ai ameninţat-o?

— Vai de mine! De altfel nici nu prea mai ştiam ce fac, eram afumat rău. Aşa că, zău, sunt nevinovat.

— Un om nevinovat cu pistolul în buzunar! Cam ciudat, nu? Dacă toţi nevinovaţii ar umbla înarmaţi, frumos ar mai arăta la noi. Repet: mărturiseşte ce voiai să faci! Spune numele complicilor!

— Nu voiam să fac nimic, zise tânărul oftând. Pur şi simplu, am avut ghinion că m-am îmbătat în halul ăla şi că…

Dădu apoi din mână şi amuţi.

Sublocotenentul Venhoda scoase nemulţumit hârtia din maşină.

— Păi, nu mi-ai spus nimic. Crezi că eşti grozav de deştept. Bine, ai să rămâi aici. O să vorbeşti tu, altfel vorbim noi. Aflăm noi totul despre dumneata, nu le teme!

Tânărul se ridică fără niciun chef. Probabil îşi dădea seama că mersese prea departe.

— Ştiţi, încă nu mă simt în apele mele. O cafea mi-ar mai lumina puţin mintea.

— Numai că, tinere domn, aici nu eşti la cafenea Du-l!

Rămas singur, Venhoda începu să măsoare neliniştit biroul în lung şi în lat. La drept vorbind, cu totul altfel îşi imaginase el lucrurile. Îşi închipuise că băiatul va înţelege că se poartă frumos cu el, dacă l-au lăsat să doarmă, şi că va mărturisi. Faptul că are un pistol poate fi suspect, dar – în acelaşi timp – poate să nu însemne nimic. Nu-i totuşi decât un papă-lapte care se joacă de-a oamenii mari, la douăzeci şi trei de ani mai poţi face o prostie. Dacă ar spune de unde are pistolul, dacă nu s-ar strădui cu atâta disperare să ascundă adevărul, s-ar putea aranja ceva. În sinea lui se şi bucura gândindu-se ce frumos ar suna, dacă ar putea scrie în procesul-verbal că subsemnatul, sublocotenent Venhoda Josef, a constatat ca tânărul beat are în buzunar un pistol… De aici se vede ce bine îşi face miliţia treaba. Şi dacă şeful l-ar fi întrebat cum de constatase lucrul

ăsta, ar fi putut, cu un aer uşor enigmatic, să-i răspundă: „Ştiţi, tovarăşe comandant, toţi anii ăştia te învaţă şi ei ceva.”

Bineînţeles, despre pistol aflase de la fată, de la Milena…

„Alt caz”, gândi nemulţumit. Se duse la fereastră, unde era fierbătorul, şi îl puse în priză. Să-şi facă o cafea. Băiatul i-a amintit că n-a dormit toată noaptea, de fapt era obişnuit cu asta, dar sosise momentul să-şi pregătească o cafea mortală. Până la urmă i-ar fi oferit una şi derbedeului ăla, dac-ar fi vorbit cât de cât respectuos şi nu si-ar fi închipuit că-i aici de florile mărului… Aşteptând sa fiarbă apa, gândurile i se îndreptară din nou spre Milena. O cunoştea bine, de câteva ori fusese aici, la secţie, de câteva ori discutase cu ea în particular, căci Milena Nova era fiica fostului său tovarăş de muncă, pe când Venhoda mai era muncitor la fabrica de porţelanuri. Taică-su era mort după ea, fata însă o apucase pe căi greşite, de vreo două ori o prinsese cu tot felul de bande de derbedei, de câteva ori – şi asta era mai grav – o găsiseră beată în parc. Tatăl ei venise la Venhoda să-l roage s-o ierte.

— Noi o iertăm, dar tu, Franta, trage-i câteva. Altfel nu vreau să-ţi spun ce-o să ajungă. Mi-e greu să-ţi vorbesc aşa, dar asta-i situaţia. Nu-ţi face prea mari iluzii în privinţa ei, fata e uşuratică şi aici vin o groază de vilegiaturişti, cărora le place că e tânără. Restul nu-i interesează.

Din cauza ei ajunsese şi la o discuţie aprinsă cu şeful. O dată Milena venise la el acasă plângând şi rugându-l, cu cerul cu pământul, să-i aranjeze o convorbire cu un băiat care făcea parte dintr-o bandă care fura maşini de la străini. Îl iubea şi se jura că lângă băiatul acela s-ar lăsa de petreceri şi ar fi cuminte. Dacă îl arestează şi îl condamnă, s-a terminat totul.

— Doar nu crezi c-aş putea să-i dau eu drumul. Întâmplător ştiu despre ce e vorba, Robert ăsta al tău e mare şnapan şi trebuie să-ţi spun că se alege, cum mă vezi şi cum te văd, cu un an necondiţionat, dacă nu şi mai mult. Mă rog, dacă se poartă bine, poate-i mai scad acolo ceva, aşa că ţi se oferă şansa unică de a-i fi credincioasă şi de a-l aştepta. Capul n-o să i-l taie, şi după ce se întoarce poate să devină om. Ca şi tine, de altfel.

— Aş vrea măcar să-l văd. Aş vrea să-i spun că o să-l aştept,

zise – sinceră – printre hohote de plâns.

— Îi transmit eu, se oferi mărinimos.

— Parcă aşa ceva se poate transmite? se smiorcăi ea.

Se lăsă deci convins, bătrân cumsecade ce era, şi aranja în aşa fel ca fata să fie chiar la el în birou când Robert se va întoarce de la interogatoriu. Nu prea era în ordine, Venhoda recunoştea, dar, pe toţi dracii, eşti dator să încerci de toate când e vorba de tinerii ăştia zăpăciţi, nu?

— Adu-l o clipă la mine, îi spusese celui care îl însoţea pe delincvent. Doar să-l întreb ceva.

Aşa că veni la el în birou şi Milena i se putu arunca la piept. Tânărul se prefăcea că nu-i pasă, dar se vedea că abia se ţine să nu izbucnească în plâns. Milena în schimb vărsa potop de lacrimi şi-l punea să jure că se va gândi mereu la ea şi că la ea se va întoarce… După o săptămână, toată banda era condamnată şi după alte câteva zile, şeful îl lua pe Venhoda la rost.

„Bineînţeles că depăşisem măsura”, mormăi, turnând apa fiartă peste cafea.

În aer se răspândi un parfum puternic. Iubea clipa asta, era ca un fel de ritual; parfumul care umplea deodată biroul plin de dosare i se părea o adevărată minune. Închise mulţumit ochii. Până se mai răceşte puţin cafeaua şi poate începe s-o soarbă încet.

„Eu cred totuşi că tinerii trebuie trataţi cu grijă, sunt cu totul deosebiţi, aparent grosolani şi răi, pe dinăuntru ca din porţelan. Înţeleg că uneori îţi vine să-i faci fărâme, zadarnic însă, oricât ai fi de furios, nu trebuie să te laşi orbit într-atât încât să uiţi că ai în faţa ta un tânăr necopt. Mai ales dacă eşti miliţian…”

Şi chiar astă noapte, pe când îşi făceau rondul prin oraş, a zărit-o din nou pe Milena, alergând dinspre Colonadă de-i sfârâiau călcâiele.

— Stai! îi strigă şoferului şi sări din maşină încă din mers. Apucă să-i taie calea şi o prinse de mână.

— Încotro?! Cine mi-a promis marea cu sarea? L-ai uitat pe Robert al tău? Unde ai fost? Ia suflă-ncoace; bineînţeles, ai băut. Spune-mi imediat unde şi cu cine!

— Zău, domnule Venhoda, eu doar… Mă gândesc la Robert tot timpul, dar am şi eu dreptul să mă distrez după ce termin lucrul, nu?

— E patru dimineaţa… Intri în schimb? Sau ieşi din schimb? Unde naiba ai fost?

Şi în clipa aceea l-a observat pe tânăr, care striga ceva. Celălalt membru al patrulei o şi pornise spre el.

— Cu ăsta ai fost?

— Da, dar nu s-a întâmplat nimic rău, jur. M-am dus sa dansez puţin şi el m-a invitat să beau ceva la bar.

— Ia te uită, ce mărinimie din partea lui. Da' văd că de-abia se ţine pe picioare! Cine e?

— Nu-i de pe-aici… Da-i băiat de treabă! Doar că s-a afumat prea iute şi pe urmă n-a mai avut niciun haz. Jur ca n-am făcut nimic!

— Spune-mi şi mie ce să mai facă bietul taică-tu cu tine? Nu ţi-e milă de el?

Nu răspunse.

Venhoda văzu cum celălalt miliţian îi ia tânărului beat buletinul şi cum îl răsfoieşte încet şi cu un aer oficial. Tânărul se clătina, din când în când colegul său trebuia să-l ţină ca să nu cadă.

— Tu şterge-o acasă, va trebui să vorbesc din nou cu tata. Spune-mi şi mie cum o să arăţi la lucru?

— Sunt de după-masă, mă duc să mă culc…

În clipa aceea tânărul se prăbuşi la pământ.

— Îl luăm cu noi, aşa-i? spuse miliţianul.

— Îl luăm, aprobă sublocotenentul. Uite în ce hal e!

Îl ajută să-l ridice pe beţiv şi-l băgară în Volga de serviciu. Venhoda văzu cum Milena se opreşte şi se uită la ei. Apoi porni înapoi spre el în fugă.

Se crăpă de ziuă, contururile arborilor răsăreau încet din uşoara ceaţă a dimineţii şi becurile păreau brusc inutile şi neputincioase. De undeva se auzea plescăitul surd al apei unei arteziene.

Aşteptă până ajunse la el.

— Domnule Venhoda, vă rog să nu-i spuneţi nimic tatii!

— Acum mă rogi… Şi mâine iar te prind cine ştie unde!

— Unde îl duceţi?

— La arest, şi ce-i cu asta?

— Domnule Venhoda, trebuie să vă spun ceva. Eu am fugit de el, dar s-a luat după mine şi m-a ajuns aici, la Colonadă, aşa că m-am aşezat cu el pe bancă. A început să mă strângă în braţe, eu îl respingeam… Şi am simţit că are ceva în buzunarul de la piept… Ştiţi, se dădea mare, că nu-i e frică de nimic, că e pistolar… Aşa că m-am gândit c-ar trebui să vă spun.

Venhoda se uită recunoscător la Milena.

— Mulţumesc, vedem noi. N-a mai spus nimic deosebit?

— Nu. Imediat s-a îmbătat cuc. Da' bani avea, bea numai whisky. Aşa că nu-i spuneţi nimic tatii, da?

— Şterge-o acasă, bombăni.

Se aşează apoi în maşina lângă tânărul beat şi-i bagă mâna în buzunarul de la piept. Scoase un pistol şi tânărul nici nu se împotrivi, capul îi alunecă din nou în piept.

Asta era deci întâmplarea din noaptea trecută, iar el sperase că la raportul de dimineaţă îi va prezenta şefului un caz interesant, cu propuneri de măsuri cu tot. Şi uite că până acum n-are nimic concret, doar sentimentul neplăcut că ceva nu e în ordine.

Aspiră mirosul cafelei. Bău încet şi cu măsură. Pe coridor se auziră paşi. „Ar fi trebuit să dorm, clar, dar nu pot…" Cafeaua era foarte bună, îl mai înviora puţin.

Tânărul minţea… Avea, deci, un motiv s-o facă… Venhoda ar fi putut, bineînţeles, să aştepte rapoartele de dimineaţă, poate undeva se întâmplase ceva ce ar fi putut avea vreo legătură cu el. Deodată însă înţelese că nu poate aştepta. Grand Hotel! Acolo ar putea fi începutul acestui ghem. Dacă nu e la Karlovy Vary singur, acolo ar putea fi complicii lui.

„Vezi la ce e bună cafeaua? Începi din nou să gândeşti ca lumea!"

Dar, aşa cum se întâmplă, vizita la hotel n-a descurcat nimic. Ba dimpotrivă.

Portarul de noapte tocmai se pregătea de plecare, din fericire îl mai prinse. Îi spuse că tânărul de la camera 143 predase cheia

seara, când se dusese la restaurant. Portarul nu mai ştia nimic despre el, probabil plecase din hotel. Îşi aminti apoi că-l mai zărise în hol, de data asta nu era singur, era cu o domnişorică.

— Nu cumva vi s-a părut o figură cunoscută? Nu vine uneori pe-aici?

— N-aş putea să vă spun, fetele astea arată toate la fel, se piaptănă cum e moda şi cine să le mai deosebească? Întâi am crezut că vrea s-o ducă sus, dar n-a fost aşa, în cele din urmă au plecat. În cameră nu s-a mai întors. Cheia a rămas la tablou.

— Restaurantul are şi altă ieşire decât asta prin hol?

— Desigur, direct în stradă.

Sublocotenentul îşi aminti ce-i spusese tânărul şi ce-i relatase Milena. De mirare, dar spusele lor coincideau în mare măsură.

— Nu vi s-a părut ciudat că nu s-a mai întors?

— Se mai întâmplă, închiriază o cameră şi pe urma dorm la vreo tipă, ştiţi, în ziua de azi…

— Băiatul a venit singur?

— Asta nu ştiu, era alt portar de serviciu, dar în registru e trecut singur.

— Nu l-a căutat nimeni? Nu s-a întâlnit cu nimeni?

Portarul strânse din umeri. Apoi întrebă:

— S-a vârât în ceva?

— Probabil că nu e nimic grav. L-am găsit noaptea în oraş, beat turtă, şi acum e la noi. Daţi-mi cheia de la camera lui, să arunc o privire.

În cameră era destulă ordine, se vedea că pe pat stătuse culcat cineva, dar patul nu era desfăcut, părea că ieri, când venise, tânărul se întinsese numai. Pe fotoliu era aruncată o sacoşă obişnuită de voiaj, nu prea mare, cu curea de umăr. În sacoşă nu erau decât o pijama, o agendă şi un radio cu tranzistori. Evident, puştii ăştia nu pot trăi o clipă fără muzică. „După cum se vede, o pradă cam săracă. Cu excepţia nenorocitului ăluia de pistol! E drept, nu-i mare lucru de capul lui, dar poţi trage cu el. Calibrul 6,35 omoară un om la fel de bine ca oricare altul, Al naibii derbedeu, uite ce probleme îmi creează! Dar ţine minte, puştiule, te fac eu să te saturi de purtat armă fără permis!”

Venhoda coborî încetişor scările. Lângă portar se afla acum şi funcţionarul de la recepţie.

— Domnilor, lucrurile i le-am luat eu, cred c-o să mai rămână un timp la noi.

— Deci camera e liberă, nu? întrebă recepţionerul. Bineînţeles că n-a plătit noaptea asta.

— Achită el pe urmă, nu vă fie frică, râse sublocotenentul. Pentru moment locuieşte în apartamentele noastre!

Recepţionerul zâmbi acru.

Portarul se aplecă spre Venhoda:

— Cât aţi fost sus, tovarăşe, a telefonat cineva. Îl căuta pe el.

Sublocotenentul ridică din sprâncene.

— Ia te uită! Cine anume?

— Un bărbat. Zicea că e de la Consiliul Popular; cică sa-l trezesc, că-l aşteaptă.

— De la Consiliul Popular? N-a spus ce secţie?

— Păi tocmai asta e curios! Am întrebat de unde anume, dar mi-a trântit telefonul.

— Interesant. Mulţumesc pentru informaţii şi, dacă soseşte vreun mesaj sau vreo veste, anunţaţi-ne.

Venhoda nu se duse direct la circă, o luă spre Consiliul Popular. La cererea lui, se anunţă prin interfon în toate birourile să se prezinte funcţionarul care telefonase cu puţin înainte la Grand Hotel, în legătură cu Karel Mařik. Nu se prezentă nimeni. Sublocotenentul dădu din cap.

— Bănuiam eu!

Porni apoi iute spre secţie. „Aşa, şi-acum n-are decât sa facă puştiul pe nevinovatul, e clar că n-a fost singur. Trebuie să întrebăm Praga dacă nu cumva ştiu ceva despre el. Nu degeaba a venit aici! Minte când pretinde că e în excursie. Fata a spus că avea bani berechet. Întrebarea e, de unde?!”

VII

Multor pasageri nu le place când avionul ia înălţime. Unii ţin ochii închişi, alţii privesc în jur, de parcă ar vrea să se asigure că ceilalţi se simt bine şi, deci, n-au de ce să se teamă. Doamna Kamilka îl ţinea strâns de mână pe prietenul ei, domnul Hykl, care era şi fericit, şi nefericit, căci dintr-un minut în altul fericirea lor comună, neaşteptată, va lua sfârşit. Fericirii ăsteia la băi i se spunea căsătorie de staţiune şi e mai frecventă decât gripa…

În ultima vreme Jan Holman zburase intenţionat de câteva ori cu avionul. Voia să ştie cum decurg toate formalităţile legate de zbor. Fusese şi aici, la Karlovy Vary. Pentru mai multă siguranţă, numai o dată, nu voia să şi-l reamintească cineva, dar atunci făcuse o schiţă a holului aeroportului şi era sigur că nimic nu-l poate lua prin surprindere.

Acum şedea ţintuit în fotoliu. Avionul se cam clătina, norii rari îşi făceau de cap, căpitanul însă se aşteptase la asta şi se străduia, pe cât posibil, să îndrepte lucrurile. Legănarea însă n-o putea împiedica.

Holman avea impresia că visează, un vis datorat febrei, în care totul e neverosimil. Cele trăite în ultimele minute îi aminteau de altfel de un vis care revenea ades: cineva îl urmărea, întindea mâna să-l prindă… Se trezea întotdeauna ud de sudoare şi agitat, şi era bucuros că fusese vis.

Numai că acum era treaz şi strângerea de inimă nu-l părăsea.

În primul rând nu se putea împăca cu gândul că Alena nu urcase în avion. Probabil a înnebunit, doar nu-i posibil ca tocmai ea – şi aşa, dintr-o dată – să dea cu piciorul la tot ce pregătise cu atâta migală, în cele mai mici detalii. Cu atât mai mult, cu cât lucrurile mergeau strună.

Se temuse puţin de întârzierea autobuzului, dar, până la

urmă, întârzierea se dovedise un mare noroc, căci controlul avusese loc mai repede ca de obicei.

Chiar şi trucul cu tranzistorul, pe care nu-l vor controla, ci îl vor pune deoparte, chestie pe care o considera cea mai grozavă găselniţă a sa, reuşise perfect.

De câte ori Jan Holman îşi aducea aminte de treaba asta, îşi spunea plin de admiraţie: „Jane, eşti mare!" O zicea şi cu voce tare. Nu se mai sătura de laudele cu care Mařik, în special, nu era deloc zgârcit… Surprinzător, dar Alena era mai reţinută, ea privea oricum toată afacerea cu neîncredere, şi-ar fi dorit să nu plece. Din cauza asta se şi supăra uneori pe ea, îi spunea furios că e o gâscă. Îl lasă s-o certe (în general i se supunea în toate, şi, bineînţeles, o convinsese).

Şedea în fotoliu, număra secundele şi minutele şi simţea o strângere de inimă. Îşi imaginase în amănunt totul, se pare însă că nu apreciase corect un element. Oamenii cu care se hotărâse să acţioneze. Se vede treaba că aşa e în viaţă, oamenii mari sunt înconjuraţi de pigmei, care nu-i înţeleg. Sunt prea mici pentru asta. Mică era şi Alena.

Holman era prudent cu femeile, niciodată nu jucaseră un rol prea mare în viaţa lui. La alte lucruri se gândea el şi alte lucruri i se păreau importante. Femeia era doar o completare a lor. Când îţi place să ieşi în societate, o femeie bine îmbrăcată reprezintă partenerul potrivit. Şi Alena ştia să se îmbrace şi era supusă.

Atât de bine gândise totul!

Şi uite că ei doi i-au dat planurile peste cap!

Bine, să lăsăm lucrurile aşa cum sunt… Au dat bir cu fugiţii şi el, singur, nu poate face nimic. Peste douăzeci de minute – ba nu, peste cincisprezece – ajung la Praga, coboară, se duce la el acasă (unde nu mai are nimic, mobila a vândut-o înainte de plecare), se întoarce la taxiul lui, care nu e rău, dar nu-i satisface nici pe departe nevoile. Revine într-o lume plină de coşmaruri, căci are parte de belea după belea… Numai că acum, când totul prinsese contur, pusese în mişcare patru amatori de locuinţă deodată şi i-a dus atât de straşnic de nas, că toţi i-au dat banii înainte. Se întoarce şi-i aşteaptă să apară şi

să-i ceară cheile locuinţei… Bine, ar putea să încerce din nou figura veche, să găsească un al cincilea şi să le dea, la fiecare câte ceva înapoi, zicându-le că n-a reuşit încă… Dar dacă sunt prea nerăbdători, crapă buboiul.

Avionul nu se mai legăna. Zburau deasupra norilor, zborul era acum o plăcere, soarele strălucea, de-o parte a avionului pasagerii au şi tras perdeluţele. Lumina de deasupra uşii cabinei piloţilor se stinsese. Oamenii îşi desfăcură centurile. Câţiva bărbaţi aprinseră ţigările.

Şi el stă aici nehotărât. Abătut, şi nu ştie ce să facă.

Ar trebui să se ridice şi să se ducă la WC. Tranzistorul îl bagă sub haină, de altfel nu e treaba nimănui dacă-l ia cu el sau nu… Pentru mai multă siguranţă o să aştepte până se întoarce stewardesa cu spatele.

În clipa acea, o femeie se ridică şi se îndreptă spre coada avionului.

Trebuie, deci, să aştepte. Timpul zboară…

Da, asta e cel mai rău. Timpul zboară şi el nu s-a hotărât încă.

Chiar nu s-a hotărât? Ce altceva îi mai rămâne de făcut? Să se întoarcă, e prea riscant. S-ar putea să păţească ce mai păţise o dată, numai că acum ar fi pentru câţiva ani bunişori. Cunoştea un bişniţar şi, nu de mult, aflase că, pentru o chestie ca asta, încasase şase ani. Dumnezeule, şase ani de viaţă pe care nu are voie să-i piardă!

Pe cei patru amatori îi încurcase fiindcă ştia că dispare. Îi părea rău să nu profite, când avea un plan atât de grozav.

Da, fuseseră cele mai frumoase zile din viaţa lui. Avea buzunarele pline de bani.

Numai că acum nu se mai poate întoarce la Praga, la creditorii înşelaţi. Nu poate, lucrul ăsta ar fi trebuit să-l înţeleagă şi Alena, numai că ea încercase întotdeauna să-l convingă să trăiască mai modest.

La drept vorbind, el nu-i spusese niciodată cu ce se ocupă de fapt, cum nu-i spusese nici că făcuse puşcărie.

Mařik înţelegea mai bine lucrurile astea. I se păruse un partener foarte potrivit, mai ales fiindcă fusese atât de fermecat

de Holman şi de la început îi zisese „căpitane”. Lui Holman îi plăcea, şi Mařik, amator de asemenea chestii ieftine, începuse să-i spună în engleză: captain. *Captain* Holman şi gata. Şi ce spunea căpitanul, aia era sfânt! „De ce n-ar fi fost aşa? Ideile erau numai ale mele şi erau geniale!”

Azi-dimineaţă când, în holul hotelului, predaseră cheile portarului (Holman îl rugase să primească eventualele mesaje şi să comunice celor care-l vor căuta că pleacă pentru toată ziua în excursie şi se întoarce abia spre seară), observase foarte clar că la numărul camerei lui Mařik atârna cheia. Se înţeleseseră să nu ia legătura cu el, să petreacă ultima noapte separat, ca, în niciun caz, orice s-ar întâmpla, nimeni să nu poată face vreo legătură între ei. „Şi asta a fost o hotărâre înţeleaptă”, se lăudă Holman.

Se întoarse din nou spre coada avionului, femeia încă nu ieşise. „Doamne sfinte, are de gând să stea acolo o oră?”

Deci dimineaţă Mařik nu mai era în hotel… Şi asta era conform planului. Trebuia să meargă la aeroport cu autobuzul, în timp ce el cu Alena urmau să vină cu maşina. Zâmbi: „Nici fleacul ăsta nu l-am trecut cu vederea, am închiriat o maşină de la Pragocar, ca excursia, dacă tot avea să fie ultima, să fie cu adevărat ultra elegantă”. Cu maşina aceea călătoriseră toţi trei şi avuseseră posibilitatea să discute în linişte despre tot ce aveau de făcut, fără să le fie teamă că-i ascultă cineva. (Chestia asta o văzuse într-un film, în care spionii se întâlneau din principiu în maşini, unde îşi puneau la punct planurile). Ce nostim o să fie când vor găsi maşina la marginea pădurii de lângă aeroportul din Karlovy Vary!

Nu-şi putu stăpâni râsul.

„Şi pe urmă, hodoronc-tronc, tipul nu mai vine! Bine c-am avut curaj să-l caut la hotel. Dumnezeule, cum e cu putinţă? Se vede treaba că, peste noapte, idiotul s-a îmbătat. Ce-i drept, îi cam place să bea, ştia că trebuie să cheltuiască toţi banii, căci banii cehi erau singurul lucru de care nu va mai avea niciodată nevoie… S-a întâmplat ceva ce n-ar fi trebuit să se întâmple, de vină este lipsa de disciplină a zăpăcitului ăluia şi se prea poate ca, în timp ce eu sunt în avion, undeva, jos, să fi început să

sune telefoanele şi, la Praga, miliţia să mă şi aştepte la aeroport… Asta e, nu-mi rămâne altă posibilitate decât să acţionez pe cont propriu!”

Şi-i părea nespus de rău că e singur, că nu e lângă el Alena, căci îi plăcea s-o aibă alături. Când, în sfârşit, a găsit răspuns şi la întrebarea cea mai grea dintre toate, şi anume ce să facă cu fetiţa din prima căsătorie, deci când şi această problemă a fost rezolvată, se trezeşte singur cuc…

Planul era perfect, dar conceput pentru trei persoane. Conform acestuia Alena ar fi trebuit să distragă atenţia stewardesei şi, între timp, ei doi şi-ar fi putut pregăti tranzistoarele. Pe urmă Mařik ar fi trebuit să ţină în şah pasagerii, iar el să se ducă în cabina piloţilor.

E oare cu putinţă să reuşească singur?

Ce se poate întâmplă în cabina pasagerilor, în timp ce el e la piloţi?

„Ce să se întâmple?” spuse şi se sperie că a vorbit cu voce tare. Nu se întâmplă nimic, pur şi simplu nu e voie sa se întâmple ceva! Va fi doar mai greu, poate că nici măcar..? „Cine ştie ce-ar mai fi făcut idiotul ăla de Mařik. Aşa trebui să rezolv totul singur, dar cu atât mai bine. Voi fi sigur că lucrurile merg aşa cum vreau eu.”

În plus, întotdeauna trebuie să contezi pe frica oamenilor. „Se-nţelege că frică mi-e şi mie, dar e firesc, mai ales dacă te gândeşti că totul s-a schimbat brusc. Lor însă le e de două ori mai frică! Pe deasupra, uşa cabinei se poate încuia pe dinăuntru. Eu voi fi cu piloţii, şi pasagerii nu pot face nimic. Doar n-are niciunul armă. Şi-i pot ameninţa din când în când! În fond, nici nu trebuie să ştie prea exact ce se întâmplă, doar nu-i atât de greu să treci graniţa în zbor, s-ar putea ca unii să creadă că aterizăm la Praga.” Respiră adânc şi se simţi mai uşurat. Sentimentul apăsător de nesiguranţă se destrăma încet-încet.

Aşeză tranzistorul pe genunchi şi aşteptă.

VIII

Sublocotenetul Venhoda ciocăni la uşă şi dădu buzna în biroul comandantului.

— Tovarăşe comandant, trebuie să vorbesc cu dumneavoastă… E ceva care nu-mi place! izbucni Venhoda.

Comandantul era gata să-i spună că, în primul rând, trebuie să salute regulamentar, observă însă ochii holbaţi ai bătrânului sublocotenent şi mormăi doar;

— Ei, ce nu-ţi place?

Venhoda îi întinse procesul verbal neterminat.

— Am început, tovarăşe comandant, să scriu un proces verbal despre treaba asta, cred însă că nu mai e timp de aşa ceva şi că trebuie să procedăm cu totul altfel.

Venhoda era furios şi-şi dădea seama că nu se exprimă destul de clar.

Între timp comandantul parcurse în zbor textul şi, la sfârşit, ridică sprâncenele.

— S-a găsit asupra lui un pistol de calibrul 6,35… Ia te uită! Ei, şi ce-a spus?

— Păi tocmai asta, să trăiţi, e problema. Mai întâi n-a fost în stare să răspundă, fiindcă era beat criţă. Şi pe urmă, când a binevoit să se trezească, a început să inventeze.

— Cum ţi-ai dat seama că inventează? întrebă ironic comandantul.

— Pe de-o parte se cunoaşte şi, pe de alta, există anumite fapte. Tipul trebuie să aibă complici… I-am adus lucrurile de la hotel. Prea multe nu-s, sacoşa asta, în ea o pijama, o agendă şi un radio cu tranzistori.

— Nu-s prea multe. Băieţi ca el nu fac un pas fără muzică. Sper că ai controlat agenda.

— Sigur, tovarăşe comandant. Numai că nu-i nimic trecut în

ea. Niciun număr de telefon, nicio adresă. O agendă goală.

— Aşa că n-o să-i putem dovedi complicii cu una cu două! Şi ce legătură am eu cu asta? Continuă interogatoriul, şi gata!

Sublocotenentul scoase din agendă o hârtiuţă împăturită.

— Uitaţi ce am găsit. Un bilet, să trăiţi, pentru cursa Karlovy Vary - Praga. Cu data de azi, zborul de dimineaţă OK 096.

— Am impresia că a cam pierdut avionul, râse scurt comandantul. Crezi că avea vreo intenţie cu pistolul ăla? S-ar putea, dar pasienţa nu i-a ieşit, fiindcă era beat. Oricum nu l-ar fi trecut aşa, cu una – cu două, în avion, ştii ce temeinic sunt controlaţi pasagerii. Tot nu înţeleg…

— Nici eu n-am înţeles, să trăiţi. Pe urmă însă am luat în mână tranzistorul.

Comandantul îl luă şi el în mână şi vru să-l pună la loc, ceva însă i se păru anormal şi-l zgâlţâi.

— Da, aşa am descoperit şi eu! Permiteţi-mi să-i desfac capacul din spate.

Tranzistorul nu avea nimic înăuntru. Se auzea doar zdrăngănitul uşor a două agrafe de metal, prinse de capac.

— M-am uitat la el ca prostul, deodată însă m-am gândit că nu degeaba e aranjat aşa şi am scos din sertar pistolul confiscat. Ăsta…

Sublocotenentul îl aşeză în radio. Se potrivea perfect. Era de-ajuns dacă prindeai agrafele metalice şi dacă trăgeai peste ţeavă şi peste mâner câte unul dintre elasticele prinse de agrafe. Puse apoi la loc capacul din spate, îl înşurubă şi aşeză tranzistorul pe masă.

Comandantul privea uluit. Trecură câteva clipe până ce spuse:

— Fir-ar să fie… Venhoda, te felicit! Ai reuşit un lucru fantastic! Ce zici, ce şmecherie? Şi dumneata i-ai dat de cap! Aşa treabă mai zic şi eu! Eşti grozav.

Venhoda oftă.

— Nu eu, băiatul ăla e grozav, dacă i-a venit o idee ca asta. Când se urcă în avion, sacoşa – mică cum e – poate s-o ia cu el. E adevărat că ai noştri i-o controlează. Dar lucrurile, bineînţeles, i le lasă în ea. Are voie să aibă cu el un tranzistor…

Şi pe urmă ce mare scofală să scoată pistolul şi să-l ameninţe pe pilot?

Comandantul se ridică.

— Aşadar, ai împiedicat o deturnare de avion!

Venhoda nu dădea vreun semn de bucurie. Era cât se poate de grav.

— Vă spun doar că s-ar putea ca băiatul să nu fi fost singur.

— Numai că n-o poţi afirma, fiindcă nu ştii cu siguranţă. E o simplă presupunere. N-ai nici cel mai mic motiv ca să afirmi că au fost mai mulţi. Sau ai?

— N-am… E doar un fel de presimţire. Mi se pare cam tânăr şi cam netot pentru o figură de gangster ca asta. Un băiat ca el nici nu s-ar apuca singur de aşa ceva.

Comandantul se uită la ceas. Apoi se repezi la telefon.

— Dă-mi legătura cu aeroportul! Urgent!

Nu aşteptă prea mult.

— Aici Miliţia. Spuneţi-mi, avionul de dimineaţă a ajuns la Praga?

— Ar fi trebuit, dar n-a ajuns încă, fiindcă a avut întârziere. Cam în zece minute aterizează la Ruzyne.

Comandantul îi făcu semn lui Venhoda să ridice celălalt receptor.

— S-au urcat în el toţi pasagerii de pe listă?

— Nu ştiu, pot să aflu însă. Întreb imediat.

O clipă fu linişte. Venhoda şopti:

— Aşteptarea e întotdeauna partea cea mai rea.

Comandantul bătea darabana în masă.

— Am aflat, răsună glasul de la telefon. Nu s-a urcat un pasager, o femeie. În ultima clipă i s-a făcut rău.

Comandantul mulţumi pentru informaţii şi închise.

— Cred că nu există niciun motiv plauzibil ca să credem că au fost mai mulţi, spuse după o clipă de tăcere.

— Ar fi unul… De dimineaţă cineva l-a căutat la telefon pe Mařik, tipul arestat. Zicea că e de la Consiliul Popular. Am verificat şi nimeni de-acolo n-a sunat la hotel. E clar că nimeni de la Consiliu n-ar avea de ce să caute un tânăr care se îmbată noaptea într-aşa un hal, că nu mai ştie ce e cu el.

— Păi vezi, chiar ăsta e motivul pentru care cred că nu e grav! Dacă băiatul plănuia cu adevărat o deturnare, nu s-ar fi afumat chiar atât de rău!

— Da, aşa mi-am zis şi eu. Dar dacă a făcut-o tocmai fiindcă îşi lua rămas bun şi putea să-şi cheltuiască toţi banii? Cică a băut numai whisky! Eu aş telefona şi la Serviciul nostru de la aeroport.

Comandantul împinse telefonul spre el.

— Adjutant Prihoda, se prezentă, de la aeroport, miliţianul de serviciu.

— Salut, tovarăşe, aici Venhoda. Ascultă, n-ai observat, azi-dimineaţă, la decolare, ceva suspect?

— Nu-mi dau seama, mormăi adjutantul. Ce anume? Era cam mare zăpăceală, autobuzul a avut întârziere.

— Am auzit că un pasager nu s-a urcat.

— Am observat şi eu o femeie care, în ultimul moment, a rămas aici. I s-a făcut rău.

— N-ai văzut vreun bărbat cu un radio cu tranzistori sau cam aşa ceva?

Adjutantul şovăi o clipă:

— Păi de-ăştia… Aşa-i, azi era unul cu un aparat mare, într-o sacoşă de piele.

— L-ai controlat?

— Se-nţelege, cum altfel…? Tranzistorul l-a pus pe pupitru. Şi, închipuie-ţi, se grăbea aşa de tare, că era sa-l uite! A trebuit, să strig după el… Azi se grăbeau toţi, din cauza întârzierii.

— Îţi mulţumesc, prietene, spuse Venhoda şi închise.

Comandantul străbătu de câteva ori camera.

— Vezi ca nu cumva să facem din chestia asta un roman poliţist. Mă înţelegi, Venhoda?

— Vă înţeleg foarte bine! N-aş vrea… Bineînţeles ca, începând de azi, după ce am văzut asta (şi arătă spre tranzistor), se vor controla şi aparatele de radio sau vor fi restituite pasagerilor după zbor, odată cu bagajele. Rămâne însă cert faptul că azi, pe aeroportul nostru, s-a îmbarcat un bărbat cu un radio cu tranzistori.

Comandantul îşi muşcă buzele.

— Ştii, asta poate să însemne ceva sau poate să nu însemne nimic. Pe scurt, cheamă-l pe băiat şi scoate ce poţi de la el!

— Am înţeles, dar dacă neagă, să zicem, numai cincisprezece minute, atunci e prea târziu. Avionul a aterizat sau… Sau nu mai aterizează deloc.

Comandantul nu spuse nimic. Ridică încet receptorul.

— Fie ce-o fi, o bănuială există. Probabil, îndreptăţită.

Arătă spre radio.

— Informez Praga, să-l avertizeze pe căpitanul avionului. Pentru moment nu putem face mai mult. Dumneata anunţă procuratura în legătură cu arestatul, să aprobe detenţia.

— Să trăiţi, am înţeles! spuse Venhoda.

Era ora opt şi cincizeci de minute.

IX

Avionul zbura lin, fără oscilaţii. Pasagerii se liniştiseră, unii priveau în jos, norii de dedesubt se destrămaseră şi se vedea întinderea de pământ învăluită în culorile primăverii.

Domnul Hykl privea şi el peisajul, drept care se aplecase peste Kamilka. Un truc nevinovat, ca să o poată atinge. Erau trişti, căci timpul măsurat al dragostei lor se apropia de sfârşit. Domnul Vána studia documentele rezultate de pe urma controlului intern şi se posomori. Doamna volubilă moţăia, spre norocul stewardesei, care putea să se odihnească şi ea o clipă. Profesorul care se grăbea să ajungă la operaţie se gândea fără întrerupere la pacient şi prin minte îi treceau toate complicaţiile posibile. Nu erau puţine. Cazul nu lăsa mari speranţe.

Jan Holman observă că femeia pe care o tot aşteptase, în sfârşit ieşise.

Se ridică, nu mai putea să lase pe nimeni să i-o ia înainte, timpul se scurgea vertiginos. Cu tranzistorul sub haină, trecu repede spre capătul cabinei pasagerilor, închise uşa în urma lui. Îşi zări chipul în oglinda de deasupra lavaboului şi se sperie. Niciodată nu arătase atât de rău. Trăise însă în aceste câteva minute clipe nespus de grele!

Gata, zarurile au fost aruncate, acum trebuie să creadă în succes! „Speranţa mea cea mai mare, îşi spuse, e că piloţii au ordin să nu se apere dacă sunt atacaţi. Trebuie să satisfacă toate cerinţele agresorilor, căci răspund de vieţile unor oameni. Ştiu ei prea bine că un glonte tras în avion este primejdios şi poate avea şi urmări neprevăzute, dacă atinge vreo instalaţie. Pe scurt, îi interesează securitatea avionului, adică a pasagerilor şi nu a mea, asta e clar! Iar eu pot profita de acest lucru. E o fisură prin care mă pot strecura.”

Iniţial se înţeleseseră ca el şi Mařik să stea în fotolii alăturate şi Mařik să-şi scoată haina şi s-o pună în poală, în aşa fel încât să-i acopere pe amândoi. Sub haină urmau să deşurubeze capacele tranzistoarelor şi să scoată armele. Era uşor, nimeni nu ar fi văzut nimic, mai mult, întâi ar fi lucrat Holman, pe urmă Mařik, şi s-ar fi păzit reciproc.

Stewardesa ar fi fost ocupată cu Alena, care s-ar fi văitat că-i e rău şi Holman s-ar fi apropiat de ea şi ar li silit-o discret, cu pistolul, să-i cheme pe piloţi la telefon. Între timp Mařik ar fi îndreptat pistolul împotriva pasagerilor.

Ar fi fost atât de simplu… Acum trebuia să le facă singur pe toate. Sprijinit de uşa WC-ului, deschise ascunzătoarea. Când scoase pistolul, simţi cum îi tremură mâinile. O clipă nu ştiu ce să facă cu ambalajul gol al tranzistorului. Conform planului, urma să-l lase pe fotoliu. Ce să facă acum cu el? Să-l lase aici? Observă sub lavabou un dulăpior cu prosoape de hârtie de rezervă. Îl vârî acolo şi închise dulăpiorul.

Se pregătea să armeze pistolul, însă îşi dădu seama că e mai bine dacă mişcarea asta o va face abia când se va afla în cabina piloţilor. Ca să priceapă că nu glumeşte. Pistolul avea un luciu mat, era perfect conservat şi bine lustruit, ultima oară îl verificase cu o seară în urmă, înainte de culcare. Zgomotul armării face desigur impresie. Cât despre stewardesă, ajunge dacă-l vede!

Şi-acum, „căpitane Holman”, păşeşte cu dreptul! Sau cu stângul?!

„Mă prostesc, îşi spuse nemulţumit. Mă comport de parcă aş avea timp berechet şi, de fapt, nu-mi rămân decât câteva secunde. Câteva secunde ca să muşc din acest măr acru, de care n-am poftă. Mai pot încă să dau înapoi. Să pun pistolul la loc şi să mă aşez din nou în fotoliul meu. Şi pe urmă, la Praga, să-i chem pe cei doi care m-au trădat atât de ruşinos şi să le spun: eu m-am sacrificat pentru voi şi voi… Să vă fie ruşine! Voi sunteţi de vină, pentru voi o făceam! Numai de nu m-ar aştepta miliţia la Ruzyne! Ăştia lucrează foarte repede şi precis Mařik o să vorbească!”

În memorie îi apăru un moment din viaţă. Era într-o sală de

judecată mică şi întunecoasă, şi robele judecătorilor i se păreau lustruite, îl cuprinsese teama şi aştepta un cuvânt… Preşedintele completului citea plictisit:

— Şi se condamnă, în conformitate cu paragrafele… şi în conformitate cu paragrafele… ţinând seama de paragraful… la optsprezece luni necondiţionat.

Acest unic cuvânt îl distrusese: optsprezece.

De data asta ar fi şi mai rău.

„Aşa că nu-mi rămâne nimic altceva de făcut!”

Vârî pistolul în buzunar şi ieşi. Stewardesa tocmai traversa cabina cu o tavă cu pahare. O văzu cum se opreşte lângă scaunul lui gol, trage măsuţa şi aşază pe ea un pahar cu suc. Spre mirarea lui, îşi dădu seama că îi e groaznic de sete. Crezuse că va trece imediat la acţiune, dar se duse la scaunul lui, se aşeză şi bău cu poftă.

Stewardesa terminase. Un tânăr îi explică cu glas tare că el, din principiu, are asupră-i propria băutură şi-i arătă, râzând, o sticlă.

— Acum… mormăi cu jumătate de glas şi se ridică.

Era ora opt şi cincizeci şi unu de minute.

X

Toată viaţa Alena Chyrová fusese convinsă că are ghinion şi că restul femeilor au o soartă mai bună decât a ei. Cu toate astea, nu i se întâmplase nimic deosebit, ieşit din comun. Se măritase, după o scurtă cunoştinţă, plină de visuri de viitor, şi nimic din aceste visuri nu se realizase. Pe atunci mai lucra ca croitoreasă şi, cum fac luate fetele de la maşina de cusut, le povestea colegelor ei despre bărbaţii pe care îi cunoscuse. După căsătorie, îi făcu cunoştinţă soţului ei cu cea mai bună prietenă; dorea să-şi destăinuie cuiva fericirea.

— Voi, fetelor, când vă măritaţi, vă purtaţi de parcă v-aţi fi rezolvat definitiv toate problemele, le spunea şefa, femeie cu experienţă. Abia după căsătorie începe totul, gâştelor!

Avea dreptate. Cea mai bună prietenă începu, după un timp, să iasă în oraş cu soţul ei şi nu făcea din asta niciun secret. Declara că e iubire, şi că n-are de ales. Alena suferea şi, bineînţeles, părăsi atelierul, doar n-o să stea în aceeaşi încăpere cu târfa care-i furase bărbatul.

Acasă plângea, acompaniată în această tristă preocupare de mama ei, căreia îi plăcea să aibă tot timpul o figură îndurerată. Soţul Alenei nu mai veni pe acasă, declară că-i ajunge o femeie care plânge mereu şi că e peste puterile lui să suporte două. Îi explică Alenei că, la urma urmelor, nu-i chiar o crimă că i-a plăcut alta şi că, dacă ar avea minte, ar încerca să lupte pentru el.

Alena însă nu ştia să lupte pentru nimic şi pentru nimeni. Jignită până în adâncul sufletului, se bucură când bărbatul plecă. Rămânea cu fetiţa ei, ce-i mai lipsea ca să fie fericită?

Îi lipsea, bineînţeles, un bărbat. Cum îşi mai reveni din tristeţe, găsi altul, dispus să ţină locul soţului. Nu era, în schimb, dispus s-o ia de nevastă. Îi găsi, totuşi, un post de

telefonistă în întreprinderea unde lucra. Îi era recunoscătoare, întotdeauna tânjise după o schimbare, or aceasta era o schimbare din temelii. Mai mult nu putea face pentru Alena, era însurat şi, din multiple motive, nu voia să divorţeze. Afirma că o legătură ca a lor e lucrul cel mai frumos de pe lume.

Când Alena îşi dădu seama că alte femei profită mai mult de pe urma unei astfel de legături – ce mare lucru e să fii telefonistă?! – începu să fie tristă şi nesuferită. Iar el îi declară că mai are o femeie antipatică acasă şi două sunt prea mult, aşa că se despărţiră.

O dată la două săptămâni venea soţul, acum divorţat, să ia fetiţa la plimbare. Îi propuse de câteva ori să iasă toţi trei. Fetiţa, cu siguranţă, ar fi fost încântată. Alena declară că nu e dispusă să joace teatru. Sau e măritată şi atunci merge cu soţul şi fiica la plimbare, sau e desconsiderată de un bărbat nerecunoscător, şi atunci nu vrea să-l vadă.

De fapt nu gândea chiar aşa, ar fi fost bucuroasă dacă ar fi insistat. Numai că el nu insistă.

— Ştiu că şi aici s-a amestecat maică-ta, spuse oftând şi se duse cu fetiţa la teatrul de păpuşi. Nu se abţinu să nu remarce: Faci pe sfânta şi fetiţa îmi tot povesteşte despre un nenea care vine seara pe la voi.

Rămase acasă şi plânse toată după-amiaza de duminică. Maică-sa plânse împreună cu ea şi niciuna nu ştia dacă plâng fiindcă fetiţa spune totul, sau fiindcă nenea nu mai vine.

Când unei femei îi intră în cap ideea să-şi găsească un bărbat, devine de obicei victima propriei dorinţe. Cu cât caută mai mult, cu atât scade posibilitatea de a găsi pe cineva convenabil. În primul rând fiindcă îi îndepărtează pe toţi cu dorinţa ei prea evidentă de a se mărita.

Bărbaţii începură s-o evite pe Alena, deşi era o femeie care ştia să se îmbrace şi arăta aşa de bine. Că toţi întorceau capul după ea.

Încercă şi cu un anunţ la ziar: „mamă tânără (31, 1,60) caută tată pentru fiica ei de trei ani”. Compusese anunţul împreună cu mama ei şi aşteptară răspunsurile.

Cei mai mulţi bărbaţi vor te miri ce de la o femeie, dar să

devină numai tatăl unei fetiţe de trei ani e cam puţin. Răspunseseră un văduv „cu un mic defect fizic”, pe care nu-l descrisese mai amănunţit, şi un bărbat care dorea foarte tare să găsească o mamă celor trei copii ai săi.

Alena mai plânse încă o noapte.

Îşi înăbuşi dorinţa de căsătorie, era mulţumită să găsească pe cineva cu care să poată merge seara la cinematograf, care să fie dispus să danseze cu ea şi nici nu mai întrebă dacă bărbatul respectiv e însurat sau nu. Dar nu întâlni prea mulţi nici de acest fel, probabil nu atrăgea bărbaţii, era prea serioasă şi prea nefericită. În ultima vreme îşi ducea existenţa mai mult singură şi dacă uneori se străduia să plece de acasă, o făcea numai ca să nu mai audă văicărelile mamei ei.

O dată pe an poşta le aducea un plic alb cu timbru străin. O mătuşă, care trăia de zeci de ani în Franţa, le trimitea salutări şi, fiindcă era şi ea singură, călătorea destul de mult. Maică-sa păstra cu grijă ilustratele. Spunea că desigur verişoara ei primară va veni o dată şi la Praga. Şi poate că atunci o invită pe Alena la ea.

— Asta ar fi, fetiţo, o lovitură! Sunt convinsă că acolo ţi-ai găsi un bărbat. Închipuie-ţi, să te măriţi în străinătate!

Alenei nici nu-i trecuse prin minte una ca asta, dar era dispusă să includă şi această posibilitate în planurile ei de viitor. O dată pe an îi scriau şi ele mătuşii, la Paris, fie o scrisoare, mai ales mama, fie o ilustrată, cu care se mulţumea Alena, căci n-o cunoştea pe mătuşă şi nu ştia ce să-i scrie.

De mult nu mai lucra ca telefonistă, revenise la meseria ei, era angajată acum la un teatru pe post de costumieră. Era interesant, i se deschidea o lume de vise ireale. Îmbrăca prinţese şi doamne din lumea mare, cărbunari şi regi. Iar acasă povestea apoi bârfele care, de când lumea, se răspândesc din cabine în rândul personalului teatrului. De fapt mediul ăsta îi plăcea cel mai mult. Un timp crezu că găsise printre tehnicieni un om care să-i ofere ceva mai mult decât o speranţă înşelătoare, dar totul se destrămase din cauza fetiţei, cu care respectivul nu se putea împăca. I se părea o povară mult prea grea.

Într-o seară, târziu, a luat un taxi s-o ducă acasă, fiindcă ploua şi nu voia să stea în ploaie şi să aştepte tramvaiul.

Şoferul taxiului o studie discret din profil şi apoi apuse:

— Sunteţi actriţă?

— De ce credeţi asta?

— Pe de o parte pentru că v-aţi urcat la teatru şi, pe de alta, e atât de târziu că publicul trebuie să fi ajuns acasă. În plus, arătaţi foarte bine şi am impresia că v-am văzut undeva.

Râse:

— Minţiţi frumos.

— Esenţialul e că o fac frumos… Dar nu mint, nu prea am când să merg la teatru, ştiţi doar că serile se caută cel mai mult taxiuri. Timp liber am mai degrabă dimineaţa, de-aia nici nu-mi pot găsi o prietenă. Ce fată cumsecade e liberă dimineaţa?

— Vă dezamăgesc rău dacă vă spun că nu sunt actriţă?

— Deloc. Dar lucraţi la teatru, aşa-i?

— Sunt costumieră. O muncă mai specială, nu?

— Oricum mai bună decât să toceşti străzile cu taxiul.

— Ce expresie nostimă, râse.

— Aşa spunem noi între noi.

Când ajunseră în faţa casei, Alena plăti. Până să coboare, şoferul o întrebă:

— Întotdeauna vă întoarceţi acasă la ora asta? M-aş învârti şi eu prin jurul teatrului… Iar dacă aţi avea timp duminică după-masă, ar fi grozav.

— Nu am bani să merg cu taxiul în fiecare zi, îl refuză ea. Iar duminică după-masă presupun că nu aţi veni, căci eu merg duminica la plimbare cu fetiţa mea, lucru care nu v-ar bucura prea tare.

— De ce să nu mă bucure? Cum de nu m-am gândit imediat? Un copil vi se potriveşte de minune. Sunteţi aşa… serioasă. Înţeleaptă…

— Fetele pe care le duc bărbaţii în excursie cu maşina trebuie să fie mai tinere.

Pe stradă venea cineva alergând şi, când văzu taxiul, începu să facă semn cu mâna. Şoferul spuse:

— După cum vedeţi, am un muşteriu. Aşa că, ce atâta vorbă,

duminică, la două, aici! De acord?

Se mai uită o dată la numărul casei şi demară.

— Aţi înnebunit! spuse ea, dar el n-o mai auzi.

Ajunsă acasă, Alena se uită în oglindă, să vadă ce anume ar fi putut să-l intereseze la ea şi cum de îşi dăduse seama că e serioasă… Poate că voise să spună: la locul ei.

O luă cu frig. „Nu cumva a vrut să spună că sunt bătrână? O femeie de peste treizeci de ani are puţine speranţe de fericire.”

Până să adoarmă îşi spuse că, bineînţeles, nu se duce la întâlnire. Oricum el n-ar veni şi ar fi o prostie să se pregătească.

Duminică dimineaţă îi promise fetiţei că o duce la plimbare. La ora două ieşi din casă. Taxiul care stătea în colţul străzii porni spre ea.

— Rolls-Royce-ul meu e la reparat, doamnă. Vă mulţumiţi cu maşina asta?

Aşa făcu cunoştinţă cu Jan Holman. Fetiţa se aşeză în spate, încântată că merge cu maşina, şi ea începu să-l studieze pe furiş. Frumos nu era, dar ce înseamnă frumuseţea la un bărbat? Părea cam filfizon, din când în când avea impresia că-şi dă aere, pe urmă însă înţelese că probabil trăise cu adevărat tot ce povestea. De altfel vorbea aşa în general, era greu să-ţi faci o părere despre ce vrea în viaţă. Se vedea că are destui bani şi că nu e zgârcit. Când se întoarseră acasă, fetiţei îi era rău, fiindcă mâncase prea multe dulciuri cumpărate de el.

Asta îl cam necăji.

— Aşa mi se întâmplă mereu. Când vreau să fac cuiva a bucurie, de obicei se termină prost. Acum fetiţei o să-i fie frică de mine şi n-o să mai vrea să ieşim împreună.

Alena se gândi că, mai degrabă, nu va mai merge niciodată cu ele, căci nu profitase cu nimic de pe urma plimbării. Ori de câte ori încercase să se apropie un pic de ea, fetiţa devenise geloasă şi făcuse gălăgie.

— Nu ştiu să mă port cu copiii, oftase.

— Nu aveţi copii?

— Eu? se miră. Cum să am, dacă sunt singur?

Şi aşa află despre el un lucru pe care nici nu l-ar fi bănuit. De fapt asta a atras-o cel mai tare.

Când ajunseră înapoi acasă şi îşi luară rămas bun. Jan spuse:

— Aş mai rămâne bucuros, dar am făgăduit cuiva să încerc să-i fac rost de o locuinţă, aşa că trebuie să mă duc.

— Oricum nu v-aş putea invita, spuse prudentă. Locuiesc cu mama.

— Ştiu, râse el. Micuţa mi-a povestit despre bunica… Vă invit eu o dată la mine, dar să nu vă aşteptaţi la cine ştie ce, altora le fac rost de locuinţă şi eu locuiesc mizerabil, într-o singură cameră.

La sfârşitul săptămânii l-a vizitat acasă la el.

Era singurul bărbat liber şi care se împăca destul de bine cu existenţa fetiţei.

Doar mama ei, ca întotdeauna, începu iar cu tânguielile.

— Nu-ţi face, fată, iluzii despre un bărbat neînsurat la peste treizeci de ani. Ăştia nu se însoară până la patruzeci, şi pe urmă nici atât. Nu vrea decât să profite de tine!

— Cred că de profitat profităm amândoi. Şi el, şi eu… E primul bărbat de treabă pe care l-am întâlnit.

Şi începu să-l slujească cu toată pasiunea ei bine ascunsă. Îi făcea curat acasă, uneori îi gătea, ba îi şi cosea tot felul de jachete pe care – cel puţin aşa spunea – i le invidiau toţi şoferii de pe taxiuri, când aşteptau clienţii.

— Le spun că le-am luat de la *shop*. Tu eşti femeia ideală!

— Nu şi soţie ideală, se pare, ofta ea. Altfel m-ar fi luat cineva.

De îndată ce-i ieşiră din gură vorbele astea, îi şi păru rău de ele. Se temea îngrozitor ca nu cumva să creadă că vrea să pună mâna pe el. Dar, spre mirarea ei, Jan zâmbi şi o trase spre el.

— Căsătoria… Păi asta e o treabă la care putem medita.

— Chiar ai vrea?

— Bineînţeles. Mai avem însă şi alte lucruri de făcut! Încă nu ţi-am spus, dar cred că ar trebui să ştii.

Îi povesti apoi planul lui de a nu rămâne în ţară, unde nu eşti lăsat să faci ce doreşti.

Îi spuse despre tatăl lui, care trăieşte în Occident, care e bogat şi, bineînţeles, i-ar ajuta.

— Îţi dai seama că acolo aş fi altceva decât un prăpădit de

şofer de taxi, care aleargă după muşterii? Cât despre tine, nici nu mai vorbesc, cu talentul tău ai fi pe puţin directoarea unei case de mode. Şi, cine ştie, poate într-o zi o să avem propria noastră casă de mode. Acolo există toate posibilităţile.

La început se sperie, dar cum vorbea tot timpul despre ei doi, se împăcă cu ideea. Era pentru prima dată în viaţa când cineva ţinea cont de ea. Şi cu toate că niciodată nu se gândise la aşa ceva, începu să mediteze la propunerea lui. Se pare că femeia care nu vrea să piardă un bărbat, trebuie întotdeauna să jertfească ceva.

Cu jumătate de glas spuse doar că totul e, poate, frumos, că poate are dreptate, dar ea are un copil!

— Nu m-am gândit niciodată la tine ca şi cum n-ai avea copil. Mă mir că n-ai băgat de seamă, spuse jignit.

Începu să-l roage să nu i-o ia în nume de rău, dar copilul…

— Copilul va merge cu noi, astă e clar.

Respiră uşurată. Era un tip fantastic. El însuşi cam copilăros, se joacă cu visul lui de parcă ar fi o minge în multe culori, se pare însă că aşa sunt bărbaţii şi, în primul rând, el e aşa, şi ea vrea să fie cu el, oricum ar fi.

— Trebuie să-mi explici cum vrei să procedezi.

Şovăi, pe urmă spuse:

— Mărturisesc că nu ştiu încă prea exact. Sunt o mulţime de lucruri pe care trebuie să le cântăresc bine. Simplu nu va fi, senţelege, căci n-o să călătorim cu Cedok. Dă-mi puţin timp şi-ţi spun totul.

În clipa aceea arborase un aer misterios şi ei îi plăcu.

Se mai duseră de câteva ori, în trei, în excursie, şi râseră, şi el alergă cu fetiţa prin luncă. Pe urmă se închise din nou în el, şi ea se temea că-l frământă ceva.

— Încă nu ţi-am spus că am şi eu o mătuşă în Franţa. N-am văzut-o niciodată, dar poartă corespondenţă cu mama. Eventual ne putem adresa ei.

Zâmbi:

— Zău? Vezi c-ar merge… Deci şi tu te gândeşti la asta?

— Nu prea, dar aş vrea să nu te mai văd atât de preocupat.

O îmbrăţişă.

— Sigur că trebuie să ne ducem şi în Franţa, dar când vom avea destui bani ca să nu părem nişte rude sărace. Nu-mi place să n-am bani.

Asta aşa era, bani avea mereu, parcă din ce în ce mai mulţi. O cam necăjea că-i cheltuieşte cu atâta uşurinţă, dar – la urma urmelor – erau banii lui. O ducea adesea prin restaurante şi era grozav de mândru că e cunoscut pretutindeni şi că roiesc chelnerii în jurul lui. Dar orice om are slăbiciunile lui, n-ai ce să-i faci.

Până la urmă începu să-i placă şi ei visul acesta despre ţări străine şi, cum era obişnuită să se supună celui care era mai puternic decât ea, îl visa împreună cu el.

XI

Stewardesa se aşezase într-un fotoliu, la coada avionului, când Jan Holman se apropie de ea. Crezu că va trece mai departe, dar cum se aplecă deasupra scaunului ei, ridică, uşor mirată, capul.

— Doriţi ceva?

Holman simţi că ar fi trebuit să-i spună o glumă, ceva drăguţ, aşa începea întotdeauna discuţia cu oamenii de la care voia să obţină ceva. Acum nu-i trecea nimic prin minte. Se comporta de parcă ar fi fost foarte nesigur de el:

— Da. Sper să-mi îndeplineşti dorinţa.

— Bineînţeles, numai că peste câteva minute ne pregătim de aterizare, spuse stewardesa, probabil ca să-l determine să-şi amâne cererea.

Unii pasageri pretind ce nu le poate oferi, alcool de exemplu, şi tipul chiar părea genul ăsta; avea o privire nesigură şi glasul îi cam tremura.

În clipa aceea Holman duse încet mâna la buzunar şi scoase pistolul. Cum fata şedea în ultimul rând, niciunul din pasageri nu observă nimic.

La început nu înţelese, apoi se sperie şi scoase un strigăt înăbuşit, pe urmă însă îşi aminti că-i este strict interzis sa se lase cuprinsă de panică; rolul ei e, dimpotrivă, să-i liniştească pe pasageri în orice împrejurare.

Aşa că se uită în tăcere, cu ochii măriţi de groază, la țeava pistolului îndreptat spre faţa ei.

— Cheamă cabina aviatorilor şi spune-le să deschidă uşa. N-aş vrea să… Vezi doar…

Dădu din cap şi apucă telefonul de bord.

Era atât de furioasă, încât nu ştia ce să spună.

Jan se sperie: „Dacă fata şovăie, ne trezim deasupra Pragăi,

or asta nu trebuie să se întâmple cu niciun chip”.

— Vorbeşte, fir-ar să fie, spuse şi agită pistolul.

— Da… dar dacă nu deschid?

— Atunci, domnişoară, încep să trag.

Respiră adânc.

— Domnule căpitan, mă auziţi…

— Cum să nu te aud, Janicka? Ce vrei de la noi?

Glasul îi era vesel, uşor ironic. Ah, dac-ar fi ştiut!

— Eu nu vreau nimic… Dar e un domn aici…

— Să deschidă cabina! repetă apăsat.

— Da… vrea să deschideţi cabina… Are… are un pistol!

— Ai înnebunit? De unde să-l aibă? auzi glasul uluit al căpitanului.

— Spune că… trage, mai şopti, şi în glasul ei era, involuntar, atâta spaimă, încât căpitanul înţelese.

— Descuiem cabina… spuse şi se întoarse spre uşă.

Ridică zăvorul şi uşa se deschise.

Zări câţiva pasageri, apoi priveliştea fu acoperită de un bărbat care apăruse în uşă. Copilotul, care până atunci bănuise numai ce se întâmplă, văzu acelaşi lucru. Un pistol, îndreptat ameninţător spre ei.

În avionul JAK-40 cabina piloţilor e mică, de numai două persoane. Pentru comandant şi copilot, plus un scaun de rezervă, chiar în faţa uşii care dă spre pasageri. Bărbatul stătea în uşa aceasta, o închise în urma lui şi se rezemă cu spatele de ea.

— Ai înnebunit? spuse căpitanul, dar glasul lui suna altfel decât sunase înainte.

Copilotul tăcea, i se pusese un nod în gât. Întotdeauna e neplăcut să te uiţi la pistolul aflat în mâna altuia şi îndreptat spre tine.

— Poate… Dar asta n-are nicio importanţă. Ştiţi care e datoria voastră. Mie, bineînţeles, mi-e perfect egal, vouă însă nu vă e… Voi răspundeţi de pasageri!

— Ştiu, rânji căpitanul.

Avionul se legănă când trase nervos de manşă.

Holman fu silit să se apuce de pereţii laterali ai cabinei.

— Termină cu prostiile. Nu-ţi ajută la nimic. Ştii ce înseamnă dacă trag!

— Ne pui în primejdie pe noi şi pe tine. Da, şi pe tine!

— Bineînţeles. Aşa că fii băiat deştept şi-o să ne putem înţelege.

— Înţelege?! strigă copilotul nervos. Altfel ai vorbi dacă aş aţinti eu pistolul asupra ta!

Holman nu-i răspunse. Spuse încet:

— Întoarce avionul.

— Încotro? Am traseul nostru prestabilit.

— Îl schimbi. Întoarce avionul spre apus. Trecem graniţa şi aterizăm la Frankfurt. Ai auzit?

Era nerăbdător şi glasul îi devenise strident. Continua să ţină pistolul îndreptat spre cei doi piloţi. Şedeau atât de aproape unul de celălalt, încât la o mişcare suspectă i-ar fi ţintit pe amândoi.

Schimbară o privire. Numai o secundă, trebuiau să cadă de acord într-un fel. Copilotul strânse din umeri, de parcă ar fi vrut să spună „Eu cred că nu-i nimic de făcut”. Căpitanul aprobă din cap. Însemna „Da, nimic…” Zburau împreună pentru prima dată şi cu toate astea se simţeau atât de apropiaţi, de parcă s-ar fi cunoscut de ani de zile.

— Aprinde lumina în cabină, spuse căpitanul.

Copilotul aprobă din cap.

— O aprind…

— Ce lumină? întrebă, neliniştit, bărbatul.

— Să-şi prindă centurile. Aşa e dispoziţia, dacă trebuie să fac ce vrei.

— Bine, e-n ordine, să stea la locurile lor, spuse bărbatul şi schiţă un zâmbet strâmb.

— De altfel trebuie să-ţi atrag atenţia că pot devia direcţia avionului spre apus, dar la Frankfurt nu ajungem.

— Nu-ţi face griji, strigă bărbatul. Gata?

Căpitanul îi spuse copilotului:

— Arată-i, fir-ar să fie, cum stăm cu combustibilul!

Copilotului tot îi mai tremura glasul.

— Uită-te aici. Nu ne-am alimentat la Karlovy Vary, nu avem

destul combustibil.

— Faceţi cum am spus! repetă furios bărbatul.

Căpitanul înclină avionul, pământul, în loc să fie sub ei, se ivi brusc dintr-o parte, motoarele duduiau din plin. Copilotul îşi dădu seama că manevra fusese executată impecabil, căpitanul efectuase aproape o întoarcere pe loc. Poate că o făcuse şi pentru ca pasagerii din avion să-şi dea seama că se întâmplă ceva neobişnuit.

— Mă văd silit să-ţi atrag din nou atenţia că nu ajungem până la Frankfurt, repetă căpitanul.

— Trebuie! strigă bărbatul. Ştiu ce risc şi n-o să-mi fie frică să trag!

Calmul piloţilor îl dezarmase pe Holman. Începuse să-i fie cu adevărat teamă; se părea că pilotul nu foloseşte un truc. La Karlovy Vary nu se alimentaseră cu benzină, asta aşa e. Poate mai au rezerve numai pentru o sută de kilometri, dar, pentru numele lui Dumnezeu, unde e Frankfurtul?

— Nu mă ameninţa pe mine că tragi, omule, spuse obosit căpitanul, îţi repet cât se poate de clar că dăm de naiba. Aparatul e bun, dar nu e conceput ca să aterizeze pe câmp, chiar dacă am reuşi să zburăm peste munţii de la graniţă.

— Nu sunt atât de ageamiu, spuse răguşit bărbatul cu pistolul. Direcţia Apus! Ţine minte!

— E datoria mea să-ţi atrag atenţia că direcţia pe care tocmai am apucat-o se cheamă Accident. Când mă voi strădui să aterizez şi nu vom avea unde, ne vom prăbuşi! Zburăm la o altitudine de 1600 metri. E destul de sus ca să se aleagă praful de noi.

„Căpitanul are nervi de fier, jos pălăria! îşi spuse copilotul. Dacă ieşim cu bine din treaba asta, lucru care nu e deloc sigur, trebuie să i-o spun.” Îl privi cu admiraţie, cu coada ochiului.

— Când m-am hotărât, ştiam că va trebui să risc, spuse sincer Holman.

— Numai că ăsta nu e risc. E o sinucidere. Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe secund.

— N-am de ce să-l întreb… E musai s-o şterg de aici, nu înţelegi?

— Nu, fiindcă nu te cunosc… Presupun însă că ai dreptate. Îţi fac o propunere înţeleaptă, spuse căpitanul.

Bărbatul zâmbi dispreţuitor.

— Ştiu! Dacă vâr pistolul la loc, întorci avionul şi zbori în deplină siguranţă la Praga. Nu spui nimic, ca un gentleman ce eşti, eu pot să cobor din avion împreună cu ceilalţi pasageri şi nimeni nu află ce s-a întâmplat. Parcă te şi aud!

Copilotul zâmbi în sinea lui: „Nu-i prost băiatul, ce-i al lui e al lui!”

Spuse imediat:

— Căpitanul e om de cuvânt… El răspunde de viaţa oamenilor din avion.

— Şi, pe deasupra, nici prost nu sunt. Nu te teme, n-am de gând să-ţi propun ceva. Am înţeles, de altfel ai spus-o destul de clar, că trebuie să pleci de aici. Dacă ai în mână un pistol, înseamnă că ai motive serioase. Să deturnezi un avion nu-i lucru uşor şi dacă ai recurs la asta, probabil că ai ajuns cu-adevărat la capătul tuturor resurselor. Dar de ce să-i omori pe toţi cei care se află în avion?

Copilotul îşi revenise şi el, aşa că putu spune:

— Dacă tot aveai de gând s-o faci, de ce, fir-ar să fie, n-ai scos pistolul imediat după decolare? Atunci am fi putut ajunge la Frankfurt! Şi, uite, ai apărut în cabină aproape deasupra Pragăi!

Holman ştia că secundul are dreptate şi nu spuse nimic. Evident, a făcut o greşeală, dar dacă toate s-au schimbat radical?! Pe deasupra, probabil mint amândoi. Trebuie să aibă mai mult combustibil decât le trebuie pentru zborul până la Karlovy Vary şi înapoi! Dacă ar fi fost siliţi să aştepte deasupra Pragăi? Simţea cum frica aceea, care-l strânsese ca într-o menghină până în clipa în care îndrăznise să scoată pistolul, a trecut. Aşa e totul clar, acum nu mai poate da înapoi, de l-ar costa şi viaţa. Şi cum nu e vorba numai despre viaţa lui, ci şi despre a lor, vor face până la urmă totul ca s-o scoată într-un fel la capăt. Nu are voie – şi mai ales nu poate – să cedeze cât de puţin în faţa lor.

Se auzi vocea îngrijorată a stewardesei:

— Domnule căpitan, e-n ordine?

— Sigur că e, mă simt chiar foarte bine, răspunse căpitanul cu amărăciune. Niciodată nu m-am mai simţit atât de grozav.

— Ce să le spun pasagerilor, sunt neliniştiţi? Întreabă glasul tremurător al stewardesei.

Căpitanul se întoarse spre bărbatul cu pistolul.

— Suntem siliţi să le spunem ceva pasagerilor. Propun ca secundul să iasă din cabină şi să le explice că trebuie sa ocolim o furtună, de-aia schimbăm cursul. E bine?

Era gata să accepte, dar îşi dădu seama că, dacă secundul ar ieşi din cabină, nu l-ar avea sub directă supraveghere. Cine ştie ce poate face… Nu studiase chiar atât de amănunţit avionul.

De aceea spuse:

— Nu… Copilotul să rămână pe locul lui… Adăugă, strâmbându-se: Aşa cere regulamentul, nu? Nu mă siliţi să vă calc regulamentul.

— Eşti foarte amabil, şuieră căpitanul. Doamne, îşi spuse, de i-aş putea trage una în mutră! De n-ar fi pistolul ăla atât de primejdios de aproape şi nu ne-ar ţinti chiar în ceafă…

— Rezolv eu, spuse Holman. Continuaţi zborul şi nu încercaţi să schimbaţi cursul, că-mi dau seama! adăugă amenințător. Deschise apoi uşa şi strigă: Am schimbat puţin direcţia de zbor! Nu vom ateriza la Praga, ci în Germania Federală. Pe urmă vă întoarceţi înapoi. Dacă vrea cineva să rămână, bineînţeles că poate s-o facă. Până una-alta, linişte şi să nu mişte nimeni!

Şi ridică pistolul.

Cineva scoase un strigăt. Apoi se aşternu o linişte de moarte, apăsătoare.

Copilotul se uită la căpitan. Acesta, fără un cuvânt, se aplecă spre stânga şi dibui cu mâna undeva pe jos. Copilotul înţelese. Se întoarse puţin, ca să vadă ce face tipul cu pistolul.

Căpitanul conectase al doilea radar. Din clipa aceea, pe ecranul de la Praga apare un semnal anume, înscris în codul internaţional, semn că sunt în primejdie.

Dacă totul decurge normal, curând vor auzi Praga în căşti.

Era ora opt şi cincizeci şi cinci de minute.

XII

Când avionul îşi luă zborul, Alena înţelese că în viaţa ei s-a terminat ceva, că a pierdut ceva, şi durerea care o cuprinse era cea mai puternică pe care o simţise vreodată.

Dacă ar mai fi putut să se răzgândească, probabil ar fi urcat totuşi cu Jan Holman în avion, cu toată spaima îngrozitoare şi în ciuda faptului că simţea dintr-o dată că, fără copil, viaţa îi e golită de orice sens, lucru până acum bănuit numai.

De aceea, când avionul porni spre decolare şi ea o luă la fugă pe pistă, ce o mâna nu era decât dorinţa disperată de a opri tot ce se pusese în mişcare, de a mai încerca o dată să revină la viaţa în care tocmai începuse să creadă.

Dar era prea târziu, şi ea îşi dădea seama, se auzi huruitul avionului ce se îndepărta şi după aceea se lăsă o linişte cumplită, de parcă totul s-ar fi sfârşit cu adevărat.

Fata în pulover alb, care se întoarse şi o găsi, disperată, în faţa intrării în holul aeroportului, încercă să o consoleze:

— Cred că ar trebui să vă duceţi la doctor şi, dacă vă simţiţi mai bine, vă schimb biletul pentru zborul de după-amiază. Haideţi înăuntru.

Alenei i se păru că fata nu e numai neliniştită, că distinge în vocea ei o umbră de suspiciune. Se vede treaba că nimeni nu se mai comportase aici atât de nebuneşte.

Şopti:

— Îmi puteţi da, vă rog, puţină apă… ? Am… am la mine o doctorie.

— Bineînţeles, trebuia să spuneţi imediat! exclamă fata. Dădu o fugă la bufet şi se întoarse cu un pahar de sifon.

Alena găsi în geantă un simplu antinevralgic, dar îl luă, mai degrabă ca să arate că e bolnavă, nu fiindcă ar fi crezut c-o s-o ajute.

Simţea, în plus, cum durerea spasmodică, durere care o împiedica cu adevărat să se ridice şi să-l urmeze pe Jan atunci când se aplecase spre ea, cedează şi cum îi ia locul un vid adânc, cum pun stăpânire pe ea o oboseală cumplită şi indiferenţa.

Totul se sfârşise… Acum era prea târziu pentru orice…

— Mai stau puţin aici, dacă-mi permiteţi, spuse Alena,

— Se-nţelege, odihniţi-vă. Când vreţi să chemăm un taxi, sunaţi acolo, la ghişeu, spuse fata şi plecă.

Se apropie de ea femeia îmbrăcată în uniforma miliţiei.

— Vă simţiţi mai bine, tânără doamnă?

Avea un glas blând şi zâmbea.

— Da… Nici eu nu ştiu ce am avut.

— Esenţialul e că a trecut.

Femeia se întoarse la pupitrul de control. Adjutantul închidea uşile şi o întrebă:

— Ce-a păţit?

— I s-a făcut rău, chestii femeieşti probabil, spuse femeia. Voi, bărbaţii, nici n-aveţi idee prin câte trec femeile.

Uşa se închise şi Alena rămase singură.

Curând sosi o maşină, o camionetă de aprovizionare, un tânăr căra câteva cutii mari la bufet, stătu două minute de vorbă la tejghea, strânse apoi tăvile goale şi se uită la Alena, care stătea parcă părăsită. Fu gata s-o întrebe dacă nu vrea să meargă cu el cu maşina, dar femeia nu se mişcă, aşa că strânse din umeri şi ieşi. Îl auzi plecând.

„Toţi pleacă… Nu mai e nimeni… Şi eu am rămas singură de tot. E cumplit, presupun însă că aşa trebuie să fie”, îşi spuse Alena resemnată. Era învăţată să primească lucrurile aşa cum sunt, nu să-şi facă singură viaţa. Acum venise, deci, singurătatea.

Şi el… Ce face oare în avion?

„Era atât de furios când m-a silit să merg la avion. Şi-i era frică, da, îi era frică, doar îl cunosc şi ştiu cât de ciudat arată când se teme de ceva. L-am mai văzut de câteva ori palid ca astăzi. Niciodată însă nu i-am citit în ochi o asemenea groază!”

Aflase ceva rău despre celălalt? Atunci de ce nu rămăsese?

Ar fi putut spune: mai aşteptăm pe cineva, trebuie să mai stăm… Alergase totuşi spre avion. Şi avea tranzistorul cu el. La început, în hol, nu-l avea, crezuse c-a renunţat, pe urmă însă l-a adus, înseamnă că se hotărâse.

„Dumnezeule, ce nebunie! Şi eu stau şi aştept… Ce anume? Mi-a fost rău, acum însă pot merge. Acum trebuie să merg! Toţi m-au privit atât de ciudat. Şi cei în uniformă. Când or afla ce s-a întâmplat în avion, mă ridică. E adevărat că nu m-a văzut nimeni cu el, totuşi… Când a ieşit din hol m-a cuprins pe după umeri. Şi cu ce furie neputincioasă a făcut-o!”

Privi în jur. O femeie în halat albastru curăţa unul dintre culoare. Zdrăngănea găleata, când deşerta scrumierele şi, când ajunse lângă Alena, se opri compătimitoare.

— Vi s-a făcut rău, aşa-i?

Dădu din cap.

— Nici eu nu m-aş urca în chestia aia, şi doar fac curat aici de nu ştiu câţi ani. După mine, locul omului nu e în aer. Stomacul, aşa-i?

— Nu ştiu.

— Au apărut o groază de boli şi doctorii nu ştiu ce să mai facă cu ele. Ar trebui să ieşiţi la soare. Afara sunt bănci.

— Zău? spuse Alena recunoscătoare.

Era grozav de bucuroasă că o trimite cineva afară. Singură parcă nu se putea hotărî, ca nu cumva să fie bănuita că fuge.

— Ştiţi, m-a durut şi azi-noapte… Şi de dimineaţa.

Femeia în halat dădu compătimitor din cap şi Alena ieşi în faţa clădirii.

Era soare, pe cer se zăreau doar câţiva nori albi, se simţea mirosul pădurii, parcă în aer mai plutea o mireasmă, poate că pământul mirosea aşa, şi deodată îi veni sa plângă. Lumea e frumoasă, de ce vor oamenii tot timpul să fugă în altă parte?

Făcu câţiva paşi, dar o cuprinse din nou ameţeala, trebui să se oprească şi să respire adânc.

Undeva, în spatele ei, se deschise o fereastră. Se sperie. „Se uită după mine… Trebuie să plec, dacă mă întreabă unde mă duc, nu cumva să le spun că în oraş. E departe.” Dar nimeni nu strigă după ea.

Porni de-a lungul clădirii, pe şosea, şi observă că puţin mai departe, între copaci, e parcată maşina pe care o lăsase Holman. Recunoscu ecusonul Pragocarului pe geamul din spate. Privi în jur, nu, n-o urmărea nimeni şi nu vedea ce face. Se auzi o maşină, aşa că porni iute spre copaci şi dispăru în umbra lor. Maşina trecu şi Alena deschise portiera. Cheia era în contact.

Nu era o conducătoare prea experimentată, dar adesea ieşiseră din oraş cu taxiul lui Holman şi el o lăsase bucuros să conducă, să vadă dacă n-a uitat.

Se aşeză la volan, răsuci cheia şi porni. Ieşi încet în şosea şi începu să ruleze. Apoi îşi dădu seama că în direcţia asta se merge spre oraş şi că nu ştie ce să facă acolo. O luă, din ce în ce mai repede, pe primul drum spre pădure. Dacă Holman face ce şi-a propus, dacă nimic nu-l determină să renunţe la ideea lui nebunească, e absolut necesar ca ea să dispară de acolo. Trebuie să meargă cât mai departe, să abandoneze maşina şi să ajungă şi mai departe, de preferat la Praga. Cine ar putea s-o bănuiască acolo că ştie ceva? E clar, trebuie să ajungă acasă, la mama şi la micuţa Alenka…

Drumul se îngusta mereu, era un drum obişnuit de pădure, cu hârtoape şi, pe alocuri, rădăcini care răsăreau din pământ, maşina sălta în toate direcţiile, o stăpânea cum putea, uneori avea impresia că-i scapă volanul din mână, frâna, şi cum se îmbunătăţea drumul, cum accelera. Odată şi odată trebuie să se sfârşească şi pădurea, trebuie să ajungă la o şosea şi acolo…

Deodată maşina tresaltă de câteva ori şi motorul se opri. Răsuci din nou cheia de contact. Degeaba. Era în mijlocul pădurii, asta-i mai lipsea, nu se pricepea la maşini, nu ştia ce să facă.

Se sprijini de volan şi simţi o oboseală cumplită. Nu avea putere nici să coboare. Undeva, pe boltă, un avion zboară spre Praga şi ea zace aici, pe un drum de pădure, neputincioasă.

Şi fetiţa aşteaptă acasă, i-a spus că pleacă în excursie, ce-o să se mai bucure când s-o întoarce mama. De fapt totul se-ntâmplase din cauza ei, începuse încă de la Praga, când, deodată, Holman, nu mai voise să ia fetiţa cu ei, deşi chiar el propusese acest lucru.

Începuse să spună că ar fi riscant, că un copil n-are ce căuta într-o treabă ca asta. De ce anume îi era frică?

Răspunsese la toate întrebările ei cu o simplă strângere din umeri. Imediat însă îi propusese să fugă întâi ei şi, după ce s-or stabili şi îmbogăţi (nu se îndoia nicio clipă că va fi aşa), copilul cu bunica vor veni şi ei.

A fost tare dezamăgită că refuză să mai ia copilul, dar n-a putut să-i reziste. „Poate are dreptate, eu nu mă pricep la chestii de-astea, nu mă pot certa cu el, îşi spuse, de fapt întotdeauna a fost drăguţ cu fetiţa.” Bărbaţii pe care-i cunoscuse înaintea lui fuseseră mult mai reţinuţi, îi dădeau de înţeles că numai ea îi interesează şi copilul îi încurcă, pe când el s-a interesat de la început şi de Alenka.

Nu putea înţelege cum de şi-a modificat dintr-o dată părerea. Trebuia să recunoască însă că el îşi schimba adesea hotărârile. În privinţa asta era teribil de neconsecvent.

Aceasta fusese cauza discuţiilor din ultimele zile, aceasta fusese cauza certei de la hotelul din Karlovy Vary, când – pur şi simplu – o lăsaseră nervii.

Tot ideea lui fusese, şi ei i se păruse de la început nesăbuită, ba chiar copilărească, să meargă la cel mai bun hotel, unde să cheltuiască până la ultimul ban, căci singurul lucru de care nu vor avea nevoie dincolo sunt coroanele cehoslovace.

— Coroanele astea, atât de greu obţinute, perora entuziasmat, hârtiile astea pentru care ne-am chinuit atât!

Hotelul Grand era un hotel de mare lux, plin de foste splendori, asupra ei însă avu un efect apăsător. Nici nu-şi dădu seama că nu clădirea era de vină, ci mai degrabă teama pe care nu reuşea s-o înfrângă. O simţea în permanenţă, din clipa în care înţelesese ce vrea Holman să facă. Îi era teamă pentru el şi pentru ea, în primul rând însă se temea să nu plece şi s-o lase, căci nu mai era în stare să-şi închipuie viaţa fără el.

Cel mai tare o speria însă noul prieten al lui Holman, acel Karel Mařik pe care, în ultima vreme, îl lua pretutindeni cu el şi care îi părea primejdios de superficial. Şi uite că nu se temuse degeaba, chiar el fusese acela care dăduse primul bir cu fugiţii.

Numai că acum, când se gândea la toate astea în liniştea

adâncă a pădurii, îi trecu prin minte că poate ar trebui să-i fie recunoscătoare, dacă Mařik n-ar fi întârziat, cu greu ar fi găsit curajul să-i ţină piept lui Holman şi să se retragă din acţiunea asta nebunească.

*

…Camera avea draperii grele. În faţa patului se aflau două fotolii adânci şi o măsuţă. Fereastra cât peretele dădea într-un balconaş de unde se vedea o parte din Colonadă şi râuleţul din care ieşeau continuu aburi.

— Minunat, şopti fermecat Holman, întinzându-se în fotoliu. Aş şti eu să trăiesc! Şi odată şi odată chiar aşa voi trăi!

Se uită la Alena, care stătea lângă fereastră, şi adăugă iute:

— Bineînţeles că aşa vom trăi amândoi. Singurul lucru care-i trebuie omului sunt banii şi, dacă-i are, are tot.

Vru să spună că nu-i aşa, dar tăcu.

— De ce eşti aşa tristă? o întrebă nervos. Suntem doar împreună, nu?

— Bineînţeles, se strădui să schiţeze un zâmbet, dar nu prea reuşi.

Întotdeauna fusese fericită când era cu el, doar în ultima vreme simţea cum teama asta permanentă o împiedică sa se bucure ca mai înainte.

— Nu cumva ţi-a trecut prin minte că, de fapt, eu fug de lângă fetiţă?

— N-ai voie să vorbeşti aşa, spuse. Mai ales acum!

— Acum sau altă dată, oftă, care e deosebirea? Mi-ai promis tot timpul că o luăm cu noi. Dacă ar fi aici, probabil m-aş simţi altfel, chiar dacă tot mi-ar fi frică. În plus, am senzaţia că numai jumătate din mine e prezentă. Nu te mira ca mă port aşa.

— Te asigur că şi jumătatea asta e foarte frumoasă şi că…

— Te rog încetează! strigă. Am impresia că, de fapt, m-ai minţit. Niciodată n-ai vrut s-o luăm cu noi!

— Eu? ridică sprâncenele. Asta-i prea de tot. Îţi aminteşti că nu te-am minţit niciodată? De altfel, eu nu mint. Există numai anumite ocazii în care nu le pot spune oamenilor tot adevărul. Dar mincinos nu sunt! Doar ne-am înţeles că fetiţa pleacă, la vară, cu bunica în Iugoslavia, că mergem după ea şi o luăm

apoi cu noi.

— Numai că toate astea sunt teribil de nesigure!

Holman tăcu o clipă, apoi admise:

— Da, ai dreptate, m-am gândit şi eu. Tocmai de aceea mai am o variantă, încă nu ţi-am spus-o, cred însă că e cea mai bună. O discutăm după ce mâncăm, bine? Te invit la o cină clasa întâi!

— Încetează, pentru numele lui Dumnezeu! Cui îi arde acum de mâncare? E vorba despre un copil.

— Bine, bine, îţi spun imediat.

Se plimbă o clipă prin cameră, de parcă ar fi vrut să-şi facă ordine în gânduri, apoi îi dădu drumul:

— Imaginează-ţi că am ajuns acolo, de partea cealaltă, într-o lume cu totul diferită… Ce ne trebuie nouă cel mai mult acolo e popularitatea. Şi cine să ne-o facă? Ziarele! Când o să vezi cum ştiu să scrie ăia, ai să rămâi cu gura căscată. O tânără femeie care, din dragoste, alege libertatea… Şi această femeie, a cărei fotografie, mare, o publică toate ziarele, se adresează preşedintelui ţării cu rugămintea s-o ajute să-şi recapete copilul, pe care a trebuit să-l lase la Praga, fiindcă nu voia să-i pună viaţa în primejdie. Inima de mamă s-a făcut auzită… Roagă să-i fie redat copilul.

— Ai înnebunit? se sperie. Ce-are preşedintele cu treaba asta?

— Nimic, bineînţeles, dar aşa se procedează pentru mai mult efect. De lucruri de-astea au ei nevoie şi sunt dispuşi să plătească bine. Îţi garantez c-o să apari şi la televiziune. O mamă îşi caută copilul… O să plouă cu bani.

— Parcă eu vreau bani pentru copilul meu?! strigă disperată.

— Poate că nu-i vrei, dar poţi să-i capeţi. Opinia publică va fi, bineînţeles, de partea ta. Va izbucni un scandal internaţional şi, până la urmă, îţi vor trimite fata. Să vezi ce senzaţie vom face!

Era teribil de entuziasmat de ideea lui. Se plimba prin cameră şi vorbea, captivat de propria imagine, şi ea îl privea perplexă, din ce în ce mai neîncrezătoare.

Poate că tocmai în clipa aceea a înţeles că Jan o mână spre

ceva ce ea, de fapt, nu vrea şi, dintr-odată, între ei s-a căscat o prăpastie peste care nu va putea ridica niciodată o punte. A trebuit să ajungă până aici ca să-şi dea seama ca în faţa ei se află un om străin.

Când termină, râse şi îi spuse să se schimbe, că merg la masă. Vorbea de parcă nu se întâmplase nimic.

Avea la ea o singură rochie de vară, o îmbrăcă, dar îi trebui timp până se pieptănă în baie şi până fu cât de cât mulţumită de felul cum arată. Se sperie cât de obosiţi îi erau ochii, oboseală pe care n-o putea ascunde nici cu fard.

— N-am chef să merg printre oameni, spuse când ieşiră din cameră.

— Tocmai asta o să-ţi facă foarte bine. Ca şi mie, de altfel. Să nu crezi că eu nu-mi fac griji. Ai o mutră, de parcă te-aş duce cu sila în iad, deşi eu nu vreau decât să fim împreună şi să ne meargă bine. Or asta nu se poate decât acolo.

— Nu cred. Ar fi mai înţelept dacă ne-am întoarce.

— Te înşeli. A mai rămas doar un pas şi eu îl voi face. Îl vei face şi tu.

În restaurant, Jan se însufleţi. În jur roiau chelnerii, căci sala era pe jumătate goală, şi avu din nou prilejul să facă pe marele domn care ştie să cumpere graţiile celor ce-l slujesc. Degustă atent vinul pe care i-l serviră şi apoi dădu din cap a aprobare. Studie pe urmă îndelung lista de bucate şi alese mâncăruri scumpe. Era, pur şi simplu, fericit..

Iar ea, pentru prima dată în viaţă, îl privi cu ochi străini. Cu toate că îl cunoştea, că toate astea le ştia, azi, pentru prima oară, o enervau. Şi ce spusese sus, în cameră, despre copil i se părea lipsit de sens şi stupid. Ce fotografie în ziare? Ce fel de senzaţie în jurul copilului? La ce bun? Ea voia să-şi aibă fiica alături, să-i simtă mânuţele pe faţă, şi nimic mai mult. Dar oare el era în stare să înţeleagă?

Mânca în tăcere, zadarnic încerca s-o înveselească, în cele din urmă nici n-o mai băgă în seamă şi se strădui să facă impresie bună celor din jur. Când veni pianistul să-l întrebe ce-şi doreşte să-i cânte, se simţi în culmea fericirii.

Toate astea nu-i făceau plăcere şi deodată avusese o senzaţie

similară celei de azi, de la aeroport. Simţi cum i se face rău şi fu silită să plece de la masă. Jan privi satisfăcut în urma ei, de parcă ar fi vrut să spună: Vasăzică am reuşit să te urnesc din loc! Tot tu ai cedat…

Ieşi în hol, i se învârtea capul, simţea nevoia de aer curat. Respiră adânc, să gonească starea de rău, şi-şi freca tâmplele cu colonie.

Când se întoarse, o întrebă:

— Ţi-e mai bine? Mergem la bar să dansăm, da? Cum să-ţi iei altfel rămas bun de la toate astea?

— Ce idei ai şi tu, oftă nefericită.

— Află că sunt foarte bune, fiindcă nervii tăi au luat-o razna şi trebuie să înveţi să-i stăpâneşti. Mâine s-ar putea să fie şi mai rău, pe urmă însă vei avea linişte. E vorba numai despre noaptea asta şi mi-aş dori s-o petrec cât mai bine.

*

În jurul ei pădurea foşnea încet, aerul mirosind a ace de brad pătrundea în maşină prin fereastra deschisă. Liniştea adâncă o calmă. „Dacă aseară ne-am fi dus undeva, în pădure, poate că totul s-ar fi petrecut altfel, aş fi ştiut probabil să-i explic mai bine ce mă înspăimântă…”

Când masa aceea absurdă luase sfârşit şi plecaseră, însoţiţi de şuşotelile respectuoase ale nenumăraţilor chelneri care primiseră bacşişuri grase, se dusese în cameră. El rămăsese undeva afară (se gândise că vrea să vadă ce-i cu Mařik, în care probabil nu avea prea mare încredere), iar ea se prăbuşise pe pernă şi începuse să plângă.

„Nu vreau, nu vreau”, îşi spunea întruna, înăbuşind cuvintele în perna curând udă de lacrimi.

Fusese o noapte albă şi nu e de mirare că dimineaţa, la aeroport, nu mai rezistase şi că totul se petrecuse cum se petrecuse. Nu fusese în stare să se ridice şi să-l urmeze la avion.

„L-am pierdut, e clar. Dar mă pot întoarce la Alenka.”

Singurul lucru în care mai putea spera era că, până la urmă, a înţeles şi el cât de lipsit de sens e totul, şi-a dat seama că planul lor s-a spulberat ca un castel din cărţi de joc, deşi îl gândise atât de bine. „Nici măcar aventurierul ăla zăpăcit,

Mařik, nu merge cu el.” Da, asta e ultima speranţă. A urcat în avion, dar şi-a dat seama că singur nu face faţă, a renunţat la planul lui nebunesc şi acum a aterizat la Praga, iar ea îl va urma. După aceea totul va fi bine, şi maşina asta închiriată o vor duce înapoi, de-ar reuşi numai s-o urnească din loc, şi toate câte li s-au întâmplat vor părea un vis urât, pe care îl pot uita amândoi.

Apoi va trebui să schimbe, cu răbdare, tot ce nu-i place la el şi a constatat abia acum, dar asta e soarta femeii, să-l ajute pe bărbat să se găsească pe sine însuşi, şi ea îşi va asuma bucuroasă această sarcină, căci cu Holman simţise din nou, după mult timp, că viaţa e frumoasă şi pentru asta trebuia să îi poarte recunoştinţă.

Păcat de banii cheltuiţi, până la urmă Holman luase şi economiile ei şi cumpărase, aşa pretindea, nişte mărfuri… Dar şi cu lipsa banilor te poţi împăca, vor lua totul de la capăt, ştiind acum că pur şi simplu nu e cu putinţă să întorci spatele şi să fugi.

Oftă. Înălţă capul, privi în jur. I se părea că tot ce-i trecuse prin minte se întâmplase într-un fel de semiveghe, ar fi preferat să închidă ochii şi să doarmă, numai că, bineînţeles, nu poate, trebuie să meargă mai departe.

Încercă să pornească motorul, degeaba însă. Maşina nici nu se clinti. Coborî neputincioasă şi, ca un şofer nepriceput, săltă capota.

În clipa aceea auzi un glas de bărbat:

— Ia te uită, băieţii râdeau de mine, la han, că aici, unde şi-a înţărcat dracul copiii, nu pot să întâlnesc nicio zână şi când colo zâna are şi maşină!

Avea o barbă scurtă, cum poartă pădurarii, se vedea însă că e tânăr; zâmbea şi-şi împinse pălăria verde pe ceafă.

— Nu porneşte?

— Nu.

— Cum de-aţi rătăcit până aici?

— Credeam că pot ajunge prin pădure la şoseaua spre Praga.

— Apăi nu, dragă doamnă… Sau domnişoară?

Nu spuse nimic şi el îşi concentră atenţia asupra motorului.

Rezemă apoi puşca de un ciot de copac şi se strecură în maşină.

— Dacă îmi daţi voie… eu am motocicletă, dar uneori conduc un GAZ, aşa că pot să încerc.

Făcu contact, ascultă, apoi se uită la bord şi râse:

— Păi cu asta nu mai porneşte nici bunul Dumnezeu, fiindcă nu mai are benzină. Niciun strop… Aţi consumat toată rezerva, până la fund! Aveţi o canistră?

Dădu din cap că nu.

— Ce ţi-e şi eu femeile astea! Acum ce ne facem? Doar dacă veniţi cu mine, găsesc eu vreun bidon de tinichea în cabană, mă urc pe motocicletă şi mă duc să iau benzină de la staţie. Nici nu-i prea departe. Şoseaua e chiar în spatele pădurii.

— N-am bănuit că nu mai e benzină în rezervor. Mașina e închiriată.

O conduse pe o potecă.

— Sunteţi foarte amabil, uneori nici nu-ţi mai vine să crezi că există şi oameni de treabă.

— Depinde, zâmbi sceptic. În general, oamenii sunt răi, dar o femeie ca dumneavoastră îi întâlneşte numai pe cei buni.

Oftă.

Ieşiră la un drum larg de pădure şi curând ajunseră în faţa cabanei pădurarului. Dincolo de gardul din şipci chelălăiau doi câini. Când bărbatul deschise portiţa, se aruncară asupra lui şi îi urară furtunos bun venit.

Lătratul lor era unicul zgomot în liniştea adâncă a pădurii.

Printre coroanele copacilor, soarele arunca o lumină aurie.

XIII

La ordinul comandantului, sublocotenentul Venhoda îl convocă din nou pe deţinutul Mařik. Până să sosească, rămase la biroul lui, cu capul în palme; avea senzaţia neplăcută că se încurcase într-o pânză de păianjen de nedescâlcit. Sau a înnebunit de-adevăratelea, la bătrâneţe, şi pretutindeni vede doar delicte, sau, absolut întâmplător, a nimerit într-o afacere pe care, la început, nici n-ar fi bănuit-o.

Dacă începi să pui laolaltă lucruri care n-au nicio legătură între ele, se ţese o plasă de suspiciuni, de nu mai iese din ea nici suspectul, nu mai ieşi nici tu.

Se auzi un ciocănit în uşă şi sergentul raportă că l-a adus, conform ordinului, pe deţinut.

— Ei, eroule, ţi-a venit mintea la cap? spuse Venhoda blând, când tânărul intră pe uşă.

— Cred că da, răspunse tânărul abătut. Nu mai beau. Dumnezeule, într-aşa un hal nu m-am afumat niciodată. Nu că m-aş teme de alcool, asta nu… Dar ce-am păţit aseară, n-am mai păţit niciodată. Probabil fiindcă am băut băutura cea mai scumpă, whisky.

— Un moment, întrerupse Venhoda puhoiul spuselor tânărului. Nu despre asta e vorba, ci despre altceva. Îţi atrag atenţia că ştim unele lucruri şi că ne-am cam săturat de faptul că te încăpăţânezi să negi prosteşte.

Sublocotenentul scoase din sertar agenda pe care o găsise în geanta lui Mařik.

— O cunoşti?

Dădu din cap că da.

— Aa, agenda… Nu scrie nimic în ea.

— Da’ asta ce-i? spuse sublocotenentul şi scoase biletul de avion pentru Praga.

Tânărul schiţă un zâmbet.

— Asta? Încurcătură mare, ce să fie? Trebuia să merg la Praga, se-nţelege… Lucrez în schimbul de după-masă şi la noi sunt foarte severi cu prezenţa. Aşa că o să mă trezesc cu o absenţă nemotivată şi am păţit-o. Eu am avut toată bunăvoinţa. N-a mers.

„Minte de ţi-e mai mare dragul", gândi sublocotenentul.

Scoase apoi din sertar tranzistorul.

— Pe ăsta îl cunoşti?

— Da, zise şi coborî uşor privirea. Cred că-i al meu… Toate seamănă între ele.

— Asta e cu totul special, spuse sublocotenentul. E pus pe o lungime de undă cam ciudată.

Tânărul părea în gardă, dar nu spuse nimic. Aştepta.

„Hai să-l iau cu binişorul, să-şi dea seama că nu-mi trebuie pielea lui, deşi e mai viclean decât credeam."

Intră un tânăr civil şi-i întinse sublocotenentului o hârtie.

— Informaţiile de la Praga… Şi făcu semn cu ochiul spre Mařik, ca să fie clar la cine se referă.

Venhoda citi telegrama şi oftă.

— Ei, ce faci, nu te uiţi la radioul tău?

— Nu văd la ce m-aş uita.

— Pe dinafară, nu…! Da' dacă te-ai uita înăuntru? spuse mieros sublocotenentul.

În clipa aceea se văzu clar cum tânărul îşi pierde siguranţa plină de superioritate de până atunci. Când luă cutia tranzistorului în mână, simţi că e mai grea decât fusese.

— Desfă-i capacul din spate!

Se execută fără plăcere. Înăuntru, fixat în elastic, se afla pistolul lui.

— Bună muzică, ai? Aşa, şi acum aş vrea să aud o mărturisire completă. Absolut tot. Povestea despre pistolari nu ţine, sper că ai înţeles.

Tânărul dădu din cap.

— Apăi da, am glumit şi eu. E mai mare băşcălia când îi arăţi cuiva tranzistorul şi-i spui să prindă o muzică bună, şi radioul nu cântă; îi zici atunci că s-au descărcat probabil bateriile, şi el

îl deschide, şi…

— Minţi! strigă furios sublocotenentul. Te credeam ceva mai deştept.

Trase spre el hârtia pe care o primise cu puţin înainte.

— Aşa, hai s-o luăm frumuşel, regulamentar. Am aici o notă de la Praga. Mařik Karel căutat pentru neîndeplinirea obligaţiilor privind pensia alimentară… în proces cu Marie Mařikova, soţia probabil.

— Fosta soţie, vă rog.

— Cu atât mai rău. Şi cu cealaltă femeie, Irena Patková, ce e?

— Mă însor cu ea… N-am avut timp…

— Numai că aveţi un copil şi reclamă şi ea neplata pensiei alimentare. Aşa-i?

Strânse din umeri.

— Se mai întâmplă. Doar nu-i o crimă.

— Nu e, dar spune şi asta ceva. În cazul ăsta spune că un fante ca tine se încurcă uneori atât de rău, că nici pistolul de cowboy nu-l mai ajută. Doar dacă l-ar folosi altfel. Legat de biletul ăsta de avion şi pus în tranzistor. Ei ce mai zici acum?

Nu spuse nimic, răsuci numai capul. Dintr-odată nu-şi mai găsea cuvintele.

Exact în momentul în care Mařik nega tot ce putea să nege, comandantul telefona la Praga şi informa despre bănuiala sublocotenentului Venhoda, apărută în timpul anchetării unui caz banal de beţie.

Cel care primi, la Praga, informaţia, şovăi puţin înainte de a spune:

— Aţi verificat totul?

— Da, pe cât a fost posibil. S-ar putea însă ca sfârşitul întregii întâmplări să fie altul. S-ar putea ca tânărul pe care l-am reţinut să fie singur şi în avion să nu se fi urcat nimeni care să pună în primejdie securitatea pasagerilor. Sigur însă nu e. Considerăm că e de datoria noastră să atragem atenţia asupra pericolului pe care nu-l putem exclude.

— Bineînţeles, e în ordine, tovarăşe, iau imediat măsurile de cuviinţă.

— Mulţumesc, spuse comandantul şi-şi şterse sudoarea de pe frunte.

— Ar mai fi ceva. În asemenea cazuri se obişnuieşte să fie întrebaţi mai întâi cei de la controlul aeroportului. Adică la voi…

— Bineînţeles că i-am întrebat. Venhoda caută pe cineva cu un radio cu tranzistori sau ceva asemănător, care să se fi urcat în avion. Şi controlul nostru a confirmat că un asemenea pasager s-a urcat.

— Fir-ar să fie! spuse glasul de la Praga. Aşteptaţi veşti de la noi!

— Ne crede, pe noi, ăştia de aici, nişte nătărăi! mormăi comandantul.

„Există acum două posibilităţi. Sau ne cheamă de la Praga informându-ne că bănuiala noastră a fost nefondată şi atunci e bine, pentru avion, se-nţelege. Hotărât, nu pentru noi… Sau ne spun că, într-adevăr, în avion s-a petrecut ceva, şi atunci e bine pentru noi, dar e rău pentru pasageri. Aşa, la repezeală, mai că nu ştii ce să preferi!”

XIV

În momentul în care începură să sune telefoanele care leagă complexul aparat ce veghează la securitatea zborurilor, controlorul de trafic observă pe radiolocatar că un avion îşi schimbase brusc traseul. Era OK 096, zburând cu întârziere pe linia Karlovy Vary – Praga. De fapt, în clipa aceea ar fi trebuit să-şi anunţe sosirea la Praga. N-o făcuse şi această bruscă schimbare îl surprinse. Aşteptă o clipă, apoi, pentru mai multă siguranţă, se uită la monitorul care arăta starea vremii. Nu se vedea nimic deosebit, deci nu vreo furtună locală silise avionul să-şi schimbe direcţia.

„Ce echipaj are? se miră. Siegl şi Sedivy… Aha, Siegl e cazul acela… Probabil zboară pentru prima dată pe linia asta, chiar dacă e pe post de comandant. E un pilot cu experienţă. Nici Sedivy nu e un începător.” Şi, deodată o manevră ca asta!

Văzu că avionul nu revine pe direcţia iniţială, ci – dimpotrivă – îşi continuă zborul înapoi. Puse mâna pe căşti, să ia legătură cu echipajul, când pe radiolocator apăru codul avionului.

Asta înseamnă că echipajul pusese în funcţiune radarul secundar! Se întâmplă ceva! Era suspect că nu luaseră până acum legătura radio. Nu cumva nu pot vorbi?

Controlorul de trafic apăsă pe un buton:

— Stare de alarmă! OK 096, apropiindu-se de Praga, a schimbat brusc direcţia. Se îndepărtează de Praga.

Pe birou sună telefonul. Ridică receptorul. Era miliţia.

— Atragem atenţia că e posibilă punerea în pericol a avionului OK 096. Conform comunicării organelor noastre din Karlovy Vary, nu e exclus ca la bord să se afle un om înarmat.

— Din păcate, se pare că aşa e, chiar acum au lansat semnalul de alarmă. Am declarat stare de alarmă.

Închise telefonul şi se aplecă spre microfon:

— ČSA 096, aici Praga, Turnul de control, mă auzi? Răspunde.

Aşteptă cu încordare. Nimic. În cele din urmă auzi un glas calm, chiar dacă uşor obosit:

— Aici OK 096, căpitanul Siegl. Am fost siliţi să schimbăm cursul.

Controlorul de trafic se stăpâni şi spuse:

— E cineva la voi, în cabină?

— Da.

— Ne aude?

— Nu.

— Grozav. Îmi puteţi da şi alte amănunte?

— Nu prea…

— Înţeleg. Asta înseamnă că e în cabină, în spatele vostru. E singur?

— Da.

— Vă ameninţă cu pistolul, sau are altceva?

— Primul caz, răspunse căpitanul, la fel de calm.

Se simţea însă că îi vine destul de greu să se stăpânească.

— Ştiţi ce aveţi de făcut?

— Da.

— Nu mă îndoiesc. Mulţumesc şi fiţi tari! S-a şi declarat stare de alarmă.

— Am înţeles.

Aproape nemişcat, fără să se legene şi fără să salte, avionul zbura sus, deasupra pământului. Se vedeau bine satele micuţe, strălucind în soarele dimineţii, şi verdele câmpiilor şi al luncilor era un verde gras, cu nenumărate nuanţe. Iar sus, cât vedeai cu ochii, cerul senin şi adânc.

— Se zăreşte Rakovnik, spuse copilotul.

Controlorul de trafic de la Praga înţelese că trec pe lângă radarul de la Rakovnik. Spuse încet:

— Dacă se poate, reglaţi recepţia în aşa fel încât să se audă şi discuţiile cu el. Sunt informaţii preţioase.

— Da, am înţeles.

Controlorul întrerupse legătura cu avionul şi raportă scurt

şefului turnului de control ce se întâmplase.

— Cu cine ai vorbit? întrebă Jan Holman bănuitor.

— Cu Praga.

— De ce nu le-ai spus că sunt aici?

— La ce bun? Oricum ştiu.

— Ia te uită…! se miră bărbatul. Şi ce vor să facă?

Căpitanul dădu din umeri.

— Întreabă mai degrabă ce *pot* să facă? Nimic

— Se-nţelege, respiră uşurat bărbatul. Nimic!

— Da.

— Vor urmări doar pe unde zburăm. Dacă nu cumva te răzgândeşti chiar dumneata.

Bărbatul râse cu răutate.

— Nu conta pe chestia asta!

Tensiunea care, cu o clipă în urmă îl mai gâtuia, cedase, înţelese că piloţii îi îndeplinesc de-adevăratelea ordinele şi răsuflă uşurat. Le e teamă şi asta e bine. Dacă ar fi putut să le-o spună, s-ar fi înţeles de minune? Era obişnuit să rezolve problemele cu binele, se pricepea mai degrabă să convingă oamenii, nu să-i constrângă. Acum însă nu era posibil. Nu-i cunoaşte, nu ştie cum ar putea să reacţioneze, şi miza e prea mare.

„Atâta timp cât simt pistolul îndreptat împotriva lor, se supun. De aceea trebuie să tac.

E bine să ai puterea în mână! Obiectul ăsta de metal mi-o dă.

Nu pare c-ar vrea să mă tragă pe sfoară, şi ce a zis căpitanul în microfon era în ordine. Principalul e că zburăm dincolo.

E foarte bine că sunt singur.

Or să regrete ei, Alena şi Mařik, că m-au lăsat baltă! Căci o să le dau un semn de viaţă de acolo, poate le trimit şi o tăietură din ziar. O să zâmbesc la ei din fotografie şi dedesubt va scrie: Bărbatul care a ales libertatea… Puţin îmi pasă mie de libertatea lor. Vreau bani şi o să-i am. Cu atât mai mult, cu cât nu va trebui să-i trag după mine nici pe băiatul ăla, nici pe Alena, cu veşnica ei smiorcăială din cauza copilului. Se ştie doar că orice animal de pradă vânează singur!

Îmi cumpăr acolo şi un tranzistor nou, japonez bineînţeles.

Nu cumva să-l uit pe cel vechi în dulăpior. O să-l arăt ca pe o mare senzaţie. O să mi se ofere o groază de bani pe el.”

Dacă piloţii ar fi îndrăznit să se întoarcă, ar fi văzut că bărbatul cu pistolul în mână zâmbeşte visător.

XV

Când bărbatul acela care, cu o clipă în urmă, era unul dintre ei şi şedea cuminte în fotoliul lui intră pe uşa care duce în cabina piloţilor, pasagerii îşi spuseră că are, probabil, relaţii deosebite. Chiar stewardesa îl conduce pe uşa aceea misterioasă, pe care mulţi ar fi vrut s-o deschidă ca să vadă ceea ce majoritatea lor nu vede niciodată: aparate, cadrane enigmatice, ace oscilând neliniştite şi arătând atâtea lucruri de neînţeles, dar mai ales ca să vadă cu ochii lor cum fac cei doi piloţi de ridică deodată de la pământ aparatul acesta greu şi-l urcă până la cer.

Numai că bărbatul acela a reapărut, în mână cu un pistol îndreptat spre ei.

Aşa că ascultară înspăimântaţi ce le spune şi când dispăru din nou (acum îndreaptă probabil pistolul spre cefele piloţilor), întreaga cabină respira teamă şi uimire.

— Doamne-Dumnezeule! se tângui un glas. Ce se va întâmpla cu noi?

Una din femei izbucni în plâns.

Din fericire, primul care vorbi fu tânărul care, împreună cu cele două domnişoare de onoare, se grăbea să ajungă la nuntă şi căruia, fiindcă de dimineaţă tot gusta din becherovka, i se împleticea limba în gură.

— Domnişoară, eu trebuie să ajung la Praga. Fără mine nu începe nunta!

Stewardesa îşi revenise, avusese mai mult timp decât pasagerii. Era clar că şi căpitanul se supunea bărbatului cu pistolul, împrejurare care îi uşura situaţia. Rolul stewardesei nu este să se ocupe de zbor. Treaba ei e să se îngrijească de pasageri.

— O să vă însuraţi ceva mai târziu, spuse pe un ton liniştitor.

Tânărul se lamenta în continuare.

— Păi nu eu mă însor; am eu mutră de om care se însoară? Sunt martor şi ele sunt domnişoare de onoare şi fără noi nu poate fi nuntă. Ce-or să creadă nuntaşii despre mireasă?

Cele spuse de tânăr li se părură multora dintre pasageri revoltător de neînsemnate. Cineva exclamă supărat:

— Ce griji are şi el! Aici e vorba de viaţa noastră!

— Fiţi liniştiţi, avionul nostru e pe mâini bune! spuse stewardesa.

— Liniştiţi! Uşor de zis… Dar unde ne duc acum?

— Nu ştiu… Probabil peste hotare.

— Groaznic!

— Pentru moment nu putem face nimic, spuse stewardesa neputincioasă.

Abia atunci îşi reveni şi doamna în vârstă, care vorbea ceha cu accent german.

— Asta e un adevărat scandal! A îndreptat revolverul spre mine. O să reclam! Sunt cetăţeană germană.

— Nu mai striga atâta, bunicuţo, bombăni nuntaşul cu chef, la urma urmelor dumneata ajungi prima acasă!

— Eu sunt bolnavă, am fost la Karlsbad la cură, spuse demn doamna în vârstă. N-am voie să mă enervez, aşa mi-a spus doctorul. Şi acum o chestie ca asta! Dumnezeule, apă, domnişoară, apă!

Era, de fapt, lucrul cel mai înţelept pe care îl putea face, gândi stewardesa şi reveni, plină de râvnă, la îndatoririle ei. Da, le va împărţi sucuri şi apă minerală, cât are în rezervă.

— Domnilor, spuse tânărul, dacă nu vă jignesc, vă ofer tuturor o sticlă de becherovka. M-am hotărât s-o dăm gata, nuntaşii vor înţelege, totul e să ajung la nuntă.

Doamna în vârstă refuză din cauza ficatului. Unii însă apucară bucuroşi sticla şi traseră câte o duşcă.

Domnul în vârstă cu ochelari ezită o clipă, pe urmă bau şi el.

— De obicei nu beau, iar înainte de operaţie nici atât, dar într-o situaţie ca asta…

— Vă aşteptă un bolnav să-l operaţi? se miră stewardesa.

— Da, m-au chemat de la băi… Nebunul ăla cu revolverul

nici nu bănuieşte că s-ar putea să aibă pe conştiinţă încă o viaţă.

Stewardesa oftă.

Domnul Vána, care mai avea hârtiile întinse pe genunchi şi se străduia să desluşească în ele cât de neagră îi e soarta, bău şi el.

— Mulţumesc, domnule, într-o situaţie ca asta alcoolul e lucrul cel mai bun. Pentru asemenea situaţii ar trebui să existe alcool şi la bord.

Cineva îşi desprinse centura – deasupra cabinei piloților ardea în continuare lumina cerând pasagerilor să-şi fixeze centurile de siguranţă şi să nu fumeze – şi porni spre coada avionului. Stewardesa privi speriată spre cabina piloţilor. Persoana respectivă îşi dădu şi ea seama, şovăi o clipă, dar continuă drumul pe care îl făcea de nevoie. Câţiva aprinseră ţigările, în ciuda interdicţiei.

— A spus să nu ne mişcăm, nu-i aşa? şuşoti Kamilka.

Însoţitorul ei mohorât, domnul Hykl, aprobă din cap.

Apoi se aplecă spre ea şi-i şopti:

— Ar fi trebuit să fim la Praga, despărţiţi unul de celălalt, dar zburăm încă şi mai suntem împreună. Ce zici prin ce aventuri trecem?

Doamna Kamilka se sperie.

— Dar s-ar putea să avem neplăceri. Se va afla cine a fost în avionul deturnat! Or noi doi…

— Nimeni nu poate dovedi nimic? Pur şi simplu suntem în acelaşi avion. Din întâmplare… Noi doi nu avem decât de câştigat. Vom mai fi împreună o bună bucată de timp!

— Vrei să spui… acolo? îi şopti Kamilka la ureche, tutuindu-l, lucru pe care nu-l făcea în faţa oamenilor.

Îi atinse cu tandreţe mâna.

— Şi acolo… De fapt, avem noroc.

— Eu nu i-aş spune noroc. Se poate întâmplă orice.

— Ce să se întâmple, doar piloţii n-or să rişte. E clar că îi fac pe plac.

— Şi dacă omul ăsta e nebun şi începe să tragă? se sperie ea şi-i strânse febril mâna.

Se vedea că şi lui îi era frică, nu ştia ce să spună, nici măcar nu ştia dacă trebuie să fie trist sau vesel că ultima zi a fericirii lor comune luase o întorsătură atât de ciudată.

— Suntem împreună, Kamilka, şi asta e esenţialul! spuse mai târziu cu hotărâre în glas.

Domnul Vána îşi strânse dosarele. Îşi dădu seama că se află într-o situaţie cu totul specială. El, de fapt, era singurul care nu voia să ajungă la Praga. Ba chiar îşi dorise să nu zboare. Acum i se împlineşte dorinţa. Ce-i drept, zboară în continuare, dar într-o direcţie cu totul opusă. Nu ştia dacă de vină e duşca trasă din sticlă sau, pur şi simplu, logica, dar simţi o mulţumire ciudată.

„Mă aflu într-un avion deturnat spre Occident, îşi spuse. Am cu mine documente de uz intern, poate chiar secrete. Adevărat, e puţin probabil ca dificultăţile cooperativei noastre de marochinărie să intereseze pe cineva, cu toate astea trebuie să păstrez hârtiile cu grijă… Situaţia e cu atât mai specială, cu cât în adresă apar ca unul dintre cei în spinarea cărora sunt puse o mulţime de vini. Nu eu, Vána, eu, directorul adjunct. Pentru ziariştii din Apus asta n-ar fi tocmai de lepădat… Poate că la centru s-au şi adunat cu toţii; mârâie că n-am venit… Cine ştie dacă vreunul nu-şi exprimă bănuiala că n-am venit intenţionat? Poate că îi şi înmânează directorului o propunere prin care mi se reproşează… Şi apoi se află că n-am putut veni! Că, într-o oarecare măsură, sunt un erou. Şi directorul îmi cere scuze, căci – la urma urmelor – ce-i altceva decât eroism să-ţi păstrezi sângele rece într-o situaţie ca aceea în care mă aflu eu acum? S-ar putea să influenţeze şi modul în care vor discuta cu mine. Doar nu-s cu nimic mai vinovat decât orice alt şef de cooperativă. S-ar putea ca din aventura asta să nu am decât de câştigat. Nu voi mai fi un oarecare Vána, de la Karlovy Vary, ci acel Vána din avionul deturnat!”

Domnul Vána se întoarse spre tânărul nuntaş şi-l rugă să-i mai dea să bea o dată. E, într-adevăr, foarte bun pentru nervi.

Stewardesa, aflată în spate, ridică receptorul telefonului care făcea legătura cu cabina piloţilor.

— Ce-i, Jana? întrebă căpitanul.

— Nimic deosebit. Le dau pasagerilor ceva de băut. Să vă

aduc şi dumneavoastră?

— Adu-ne. Păcat că n-ai, pentru asemenea cazuri, ceva mai tare decât sucul, spuse copilotul.

Stewardesa umplu două pahare şi se îndreptă către cabina piloţilor.

— Mă întreb, spuse doamna în vârstă, ce-or fi făcând acolo, săracii de ei! N-ai putea să laşi uşa deschisă?

— Nu depinde de mine.

— Bineînţeles, am uitat. Ce curaj ai, fetiţo! Tâlharul ala ar putea să te omoare!

— De ce ar face-o?

— Fiindcă e nebun… Eu nu m-aş duce. Ce-i drept, eu n-am voie să mă enervez.

Stewardesa ajunse lângă uşă şi ciocăni. Holman, cu spatele la uşă, o întredeschise. Stewardesa împinse înăuntru tava cu două pahare pe ea.

— Poţi pleca, îi spuse Holman. Dădu apoi paharele piloţilor.

Bineînţeles că-i era şi lui sete, dar i se păru nedemn să ceară şi el un pahar. „Destul că mă ascultă ăştia doi, îşi zise. Până acum merge totul strună!”

Stewardesa aşteptă în spatele uşii.

O deschise Holman şi-i întinse paharele goale. „De fapt nici nu pot să beau, îşi dădu seama. Cine ştie ce a pus în băutură? Rezist eu! Sunt de fier, am reuşit toate astea singur!”

— N-a spus nimic? întrebă, curios domnul Hykl.

— Nimic, zâmbi stewardesa.

— Încotro vrea să ne ducă?

— Nu ştiu, bănuiesc că spre un aeroport mai apropiat, probabil Frankfurt. Depinde de cât de departe putem zbura.

— Cum adică? se auzi un glas speriat. Nu avem benzină?

Stewardesa regretă că o luase gura pe dinainte.

— Asta e treaba piloţilor, nu a mea. Ei ştiu ce pot şi ce nu.

— Poate că ştiu, dar nu pot face nimic.

— Ce Dumnezeu, de ce nu-i opun rezistenţă? se lamentă un glas de femeie.

— Cum să opui rezistenţă când ai pistolul în spate? le luă apărarea stewardesa.

— Groaznic! şopti doamna în vârstă. Ce vremuri trăim! Spuneţi şi dumneavoastră dacă înainte era posibil aşa ceva! Tehnica e de vină. Nimeni n-a deturnat o trăsură cu cai. Nu-mi pare deloc rău că sunt bătrână. Lumea asta nu mai e de suportat. De parcă n-am fi trecut prin destule în timpul războiului! Şi pe urmă… Abia ne e şi nouă ceva mai bine, hop!, deturnările! Să nu vă închipuiţi că nu se întâmplă şi la noi. Oricum, reclamaţie tot fac.

Tânărul care mergea la nuntă îi întinse, fără o vorbă, sticla cu becherovka.

— Bea, bunicuţo, e din izvorul 13.

Doamna făcu mai întâi o mişcare de parcă ar fi vrut să refuze, apoi se adresă stewardesei:

— Domnişoară, dumneata eşti persoană oficială. Ce zici, să beau?

— Dacă nu vă face rău la ficat, spuse stewardesa, beţi!

Doamna în vârstă bău un gât zdravăn chiar din sticlă, de-i făcu pe pasagerii din jur să exclame de mirare.

— Spuneai, domnişoară, zise pe urmă, după ce dădu sticla înapoi, că ne îndreptăm spre Frankfurt. Nici n-ar fi aşa de rău! Mie chiar mi-ar conveni!

Se părea că duşca aceea zdravănă îi făcuse surprinzător de bine.

Avionul îşi continua zborul. Îngrijorarea pasagerilor se transformă treptat în resemnare.

Cât despre domnul Vána, aştepta cu deosebit interes.

Nuntaşul, căruia îi căzuse capul în piept, se uită la ceas şi-i spuse domnişoarei de onoare, cu glas plângăreţ:

— Miluš, e ora nouă!

XVI

Era, de fapt, o amintire din copilărie care-l însoţise pe Karel Mařik toată viaţa. Vine cineva şi-ţi spune: „Ăsta-i patul tău!”, şi din clipa aceea trebuie să dormi într-un pat străin, într-un colţ unde nu-ţi place şi unde nu te simţi la tine acasă…

După ce a plecat tata, a dormit cu mama în cameră, unde erau două paturi mari unul lângă altul, şi era bine, şi el nu-şi dorea nimic altceva. Pe urmă însă mama a venit de câteva ori cu un domn, care stătea cu ei după-amiezele, uneori şi seara, şi după un timp a rămas şi peste noapte, şi domnul acesta i-a spus:

— Hei, tu ai să dormi aici, pe canapea!

Mama a fost de acord şi astfel, pentru prima dată, i s-a dat un pat care nu era al lui şi a dormit în bucătărie, unde era strâmt şi murdar, căci mama avea serviciu şi acolo probabil muncea cu plăcere, dar acasă nu-i plăcea să facă curat.

A venit apoi alt domn, un om teribil de harnic, care s-a apucat să transforme toată casa, a declarat că aşa nu poate să rămână, că el e obişnuit cu altceva, bucătăria a transformat-o într-o cămăruţă, antreul în bucătărie şi acolo a pus un pat îngust şi i-a spus:

— Aici ai să dormi tu…

Şi a dormit acolo, în antreu, unde se auzea fiecare pas de pe scară, aşa că la început i-a fost frică şi pe urmă l-a cuprins furia că bărbaţii străini beţi, care urcau scările clătinându-se, nu-l lăsau să doarmă.

Pe urmă l-au dat la Casa Copilului, unde a fost la fel. O doamnă voinică l-a luat de mână şi l-a dus într-un dormitor în care erau cincisprezece paturi şi i-a zis:

— Aici ai să dormi. Ce spui ce pat frumos?

Nu înţelegea ce poate avea frumos un pat de fier, dar aprobă din cap. Şi a dormit acolo, şi lângă pat avea şi un dulap din alea

lunguieţe, cu un compartiment mic în partea de sus, şi de atunci încoace tot aşa a avut, un pat şi un dulap, de nici nu putea să-şi închipuie că oamenii au şi altceva. Masa nu era niciodată a lui, la masă îşi schimba locul cu alţii.

Ce-i drept, nu se prea gândea la asta, omul se dezobişnuieşte să se gândească la lucrurile pe care nu le poate schimba, dar niciodată nu a avut un cămin. Doar un acoperiş deasupra capului. Şi, ce-i drept, pretutindeni era curat, căpăta rufărie curată la termenele prevăzute, din când în când îi controlau dulapul, să nu fie dezordine, şi să nu fumeze cu băieţii în dormitor şi alte treburi de-astea, caracteristice pentru toate casele unde nu eşti acasă.

De la şcoala de mineri l-au dat afară fiindcă făcea parte dintr-o bandă de băieţi care furau din dulapurile colegilor, iar lucrurile furate le puneau în dulapurile lor. A ieşit scandal mare şi directorul internatului o ţinea sus şi tare că un tânăr miner trebuie să fie exemplu, că meseria de miner e o meserie de onoare, care nu are nevoie de pungaşi. Numai că el se săturase de internat şi voia să plece, aşa că a primit decizia ca pe o răsplată… Dar n-a nimerit mai bine, dacă vrei să trăieşti trebuie să munceşti, şi dacă munceşti capeţi un pat şi un dulap, şi ai dreptul să mergi în camera de zi, cu scaune din laminat, şi să te uiţi la televizor.

Aşa c-a trecut la construcţii, cineva a mârâit că are cam multe la activ, dar construcţiile au nevoie de oameni, un bărbat i-a întins o hârtie s-o semneze la el în birou şi i-a mai dat şi cinci sute avans, o chestie grozavă, şi el a fost fericit şi şi-a spus: „Ăştia ştiu să te aprecieze, îţi dau banii înainte!” Când, după un timp, a aflat că avea drept la o mie şi că, de fapt, omul acela amabil l-a furat, s-a îmbătat la cantină şi l-a bătut măr. A urmat o pedeapsă, dar nimic altceva, în construcţii e nevoie de oameni.

Odată, lucra deja la Praga, a nimerit împreună cu nişte prieteni la marginea oraşului, într-un cartier nou, unde nu mai fusese niciodată, dar unde un prieten căpătase garsonieră, fiindcă lucra în construcţii şi avea dreptul la locuinţă. Aşa că s-au dus să sărbătorească evenimentul şi au băut mult rom, lui

însă cel mai mult i-a plăcut că în garsonieră nu era absolut nimic, doar o saltea într-un colţ, şi pe salteaua asta va dormi prietenul lui până ce-şi va cumpăra mobilă, numai că nici atunci nu va avea pat şi dulap, va fi grozav, un perete din sticlă cu cărţi şi televizor şi în faţa peretelui o garnitură de salon, cel mai frumos lucru de pe lume.

Petrecură, nu glumă, dar nu deranjară pe nimeni, toţi cei care se mutaseră în bloc căpătaseră locuinţă şi erau dispuşi să sărbătorească, şi le era perfect egal că undeva, la etajul unsprezece, cineva face tămbălău fiindcă sărbătoreşte casa nouă.

Era încântat, căci şi el va căpăta într-o zi o astfel de locuinţă şi era dispus să fie model de hărnicie ca s-o capete, şi să-şi poată cumpăra mobila lui, şi să se simtă şi el „acasă”. Dacă n-ar fi fost ghinionist, ar fi avut deja locuinţă, fiindcă era însurat, dar soţia locuia la părinţi şi el la căminul de nefamilişti, pe un pat care nu era al lui.

Cu patul se împăcase, căci o adusese acolo o dată pe aceea care i-a devenit soţie şi se iubiseră pe el, aşa că pe urmă i se păruse mai puţin străin. Soţia în schimb îi părea străină, se însurase numai fiindcă voise ea şi imediat după aceea n-o mai interesase nimic. L-au dat afară şi din echipă, a trecut la fundaţii, unde câştiga mai puţin.

În noaptea în care s-a dus să sărbătorească locuinţa altuia făcuse cunoştinţă cu un şofer de taxi. Când ieşise din bloc se lumina de ziuă; era duminică dimineaţa, dar el nu vedea unde călca şi, în primul rând, nu ştia unde să se ducă; unii se culcaseră pe duşumea, în garsonieră, alţii plecaseră mai devreme. Stătea singur şi se gândea să se întindă unde-o fi, pe o scândură…

Ceva mai încolo opri un taxi, din el coborâră câteva persoane, dar şoferul părea că nu se grăbeşte, îşi aprinsese o ţigară şi şedea în maşină cu fereastra deschisă.

— Vreţi să mă duceţi şi pe mine? îl întrebă Mařik încet.

— Dacă ai bani, de ce nu? răspunse şoferul.

— Asta-i, că n-am.

— În cazul ăsta, ia-o binişor pe jos, râse şoferul.

Pe urmă însă se petrecu ceva cu el şi-i oferi o ţigară. O primi recunoscător, căci în garsonieră nu mai aveau ce fuma.

Fumară o clipă în tăcere, Karel aţipi în picioare, apoi îşi reveni şi-i spuse că pleacă, sărbătorise cu un prieten o garsonieră nouă. Curând capătă şi el una, şi atunci să te ţii chef!

Şoferul deveni deodată atent, mai discutară un timp despre faptul că dacă lucrezi în construcţii ai şanse mai mari să capeţi o locuinţă, cât de mică, şi atunci şoferul îi spuse să urce, că merge oricum în oraş, aici nu găseşte el client.

Aşa făcuse cunoştinţă cu Jan Holman, se întâlniseră de câteva ori la un bufet şi Karel îi plătise ce-i datora, iar el îi făcuse cinste.

— O garsonieră e exact ce-ţi trebuie, îi spuse. N-ai idee ce poţi face cu ea!

— Ştiu, aprobă Mařik. O mobilezi fain… Garnitură de salon, nu?

— Prostii, prietene! Poţi s-o măriţi pe bani grei, te ajut eu, nu te teme!

Mařka, soţia lui, aştepta un copil – zicea că-i al lui, dar el nu era chiar atât de sigur – îşi dorea grozav locuinţă, dar, după cele propuse de Holman, nici nu-i trecu prin minte să-i spună că va primi o garsonieră. Trebuia să se gândească mai degrabă cum s-o speculeze, nu cum s-o obţină. Avea nevoie de bani, Holman, care era om de lume şi prietenul lui, are întotdeauna destui bani, iar el – numai datorii.

O întâlnise apoi pe Irena, lucra pe şantier şi avea un păr blond o frumuseţe, era cam neserioasă, dar te puteai distra cu ea de minune. Părinţii Mariei, soţia lui, insistau ca fiica lor să divorţeze, Maria divorţă, şi el se trezi dintr-odată cu şi mai puţini bani, căci era obligat să plătească pentru copil.

— Se rezolvă, îl linişti Holman, nu te lăsa cuprins de panică. Important e să capeţi garsoniera. Restul aşteaptă, în special plata!

Într-o zi îi arătă lui Holman un bloc care se şi ridicase până la al optulea etaj, şi va mai avea încă trei, unde va fi locuinţa lui.

Peste câteva zile Holman îi aduse o mie. O primi uluit,

scuipă banii, să se-nmulţească, şi spuse:

— Pentru ce, *captain*?

— Pentru locuinţă, boule, îi răspunse Holman. Şi-ţi mai aduc, nu-ţi fie frică.

Pe urmă iar nu se mai văzură un timp. În care Mařik se trezi mai încurcat ca oricând; garsonieră nu primise încă, în schimb Irena era însărcinată şi chestia asta n-avea nimic vesel în ea, abia divorţase şi iar intrase în belea! Holman îi lipsea grozav, mult timp nu reuşi să dea de el, dar pe urmă apăru şi-i aduse alţi bani. De data asta un teanc gros, numai sute, nici nu încăpeau în buzunar.

*

— Cinci bătrâne, să nu ai mărunţiş de numărat, spuse Holman cu indiferenţă.

Mařik mai-mai să cadă din picioare. Ţinea banii în mână şi apoi îl îmbrăţişa pe Holman.

— Mai spune o dată, *captain*, e cel mai frumos lucru pe care l-am auzit în viaţa mea! Eram la mare ananghie. Şi uite, ca la cinema: salvarea în ultimul moment şi pe urmă se pleacă acasă! Ăştia-s pentru garsonieră?

— Îhî, ăla a fost doar avansul, aici ai restul. Ca să vezi că joc cinstit.

Mařik era atât de uluit, că nici nu-l întrebă cât a luat de fapt.

— Şi ca să fii liniştit, află c-o mai măritǎm o dată!

— Mină de aur, oftă fericit Mařik, înfundând sutele în buzunare. Parc-ar fi Klondyke!

— Cu mine nu pieri, aşa-i?

— Cu tine, *captain*, merg şi la moarte! spuse Mařik cu înflăcărare. După care medită cu glas şoptit: Jumătate aş putea să-i dau Irenei, ca să-i închid gura… Ba nu, cinci sute îi ajung, ce părere ai?

— Din belşug. Să nu-ţi închipui însă că un asemenea rai durează veşnic. Înţelegi? Sfoara pe care merg eu e foarte subţire. Nu-i un fleac să vinzi o garsonieră care încă nu e gata. Poţi s-o faci o dată, de două ori, şi pe urmă s-a sfârşit. După aia trebuie să-ţi strângi boarfele şi s-o întinzi.

— Păi cam aşa e… Dar unde? Şi de ce?

— De ce? Tocmai tu întrebi? Din cauza Irenei, de exemplu, cu pensia ei alimentară, nu? Crezi, boule, că femeia nu va mai încerca să scoată bani de la tine? Ca să nu mai vorbim că te-ai blagoslovit cu două!

— Vrei să spui s-o şterg de aici? se miră Mařik, dar adăugă imediat: Dacă spui tu, de acord. Şi cam unde te-ai gândit să mergem?

— Ştii că-mi placi? De parcă ne-am putea duce la gară, la casa de bilete, să ne cumpărăm două bilete pentru America. Toate astea cer pregătiri îndelungate şi să-ţi pui ăsta la contribuţie.

Holman îşi ciocăni fruntea.

— Clar! exclamă Mařik. Iartă-mă că am şovăit. Cu tine nu piere nimeni, nu? Oricum pe mine nu mă reţine nimic aici, senţelege că m-aş simţi mult mai uşurat fără femeile astea două. În Occident, bineînţeles. Dar cum?

— Asta-i întrebarea. Cum…!

— Am auzit că oamenii merg în excursie cu Cedok-ul şi rămân acolo.

— Ce prostie, prietene! Cu Cedok-ul… Ştii că-mi placi! Şi cazierul tău?

Mařik strânse buzele. Aha, Holman şi-a adus aminte ce-i povestise odată, la un pahar de vin, despre gaşca aia grozavă de pe şantier. „Erau doi şoferi şi un magazioner, băieţi a-ntâia, şi mi-au dat două sute să-i ajut să urce câţiva saci în maşină, să stau de şase. De ce nu, dacă un prieten are nevoie? De câteva ori am uşurat un pic şantierul, pe urmă însă s-a descoperit şi a fost de rău. După necazul de la şcoala de ucenici, eram prudent, dar de data asta m-am lăsat dus.”

Oftă:

— Aşa-i, fir-ar să fie, uitasem! Ar trebui să mai aştept vreun an, nu?

— Peste un an, cum te ştiu, intri în încurcătură cu altă femeie, se strâmbă Holman şi-l bătu pe Mařik peste spate.

Acesta zâmbi acru.

— Să sperăm că nu, ce naiba!… Bine, dar cum ajungem acolo?

— Pe calea cea mai simplă. Cu avionul. Luăm avionul şi îi silim să facă un mic ocol în Vest. M-am gândit destul la treaba asta.

Mařik fluieră admirativ.

— Vrei să spui – deturnare?

— Ţi-e frică?

— Cu tine, *captain*, niciodată. Niciodată de nimic… Dar avem nevoie de pistoale. Şi de unde să le iei?

— În sfârşit, o întrebare inteligentă! Ţine minte că, de acum încolo, avem amândoi aceeaşi sarcină. Să facem rost de pistoale… Chestia asta cere multă alergătură, trebuie să căutăm pe cineva dispus, pentru bani grei, să ne facă rost de ele. Nu-i glumă, dar e posibil. Va costa o groază de bani, e însă o investiţie necesară. De acum înainte nu mai vezi banii pe garsonieră, trebuie să-i punem deoparte, clar? La puşculiţă.

Mařik aprobă din cap, dar pipăi cu regret buzunarul în care îndesase sutele.

N-avea chef să se despartă de ele, întrebă îngrijorat.

— Da' nu e primejdios? Cum ajungem în avion? Am auzit că te controlează la urcare.

Nu zburase cu avionul niciodată şi nu avea pic de experienţă. Atunci Holman îi explică pe larg şi cu mare plăcere cum stau lucrurile. Cunoştinţele lui îl lăsară pe Mařik cu gura căscată.

— Dumnezeule, ce de mai ştii! Ar fi trebuit să-mi dau imediat seama că tu nu te bagi în nimic orbeşte.

— Mă bucur că iei aşa lucrurile. Cum introducem pistoalele în avion, asta-i treaba mea. Îţi dai seama că am eu un plan, dar mai întâi să facem rost de ele.

— Două, zici?

— Se-nţelege, unul eu şi unul tu. Ştii ce va fi pe urmă?

— Nu ştiu, dar oricum m-ai făcut praf. Doi pistolari, ce chestie grozavă!

— Esenţialul e ce efect o să aibă acolo, în Apus, înţelegi? Când fuge cineva care a venit cu Cedok-ul, n-are şanse prea mari. Treaba asta nu mai interesează pe nimeni, trebuie să stea în lagăr şi, după un timp, să muncească undeva în Australia. Nu suntem noi făcuţi pentru aşa ceva! Noi sosim în Vest ca nişte

eroi. Doi bărbaţi care, cu arma în mână, şi-au croit drum spre libertate. Aşa vor scrie despre noi la ziar!

— Crezi că vor scrie despre noi?

— Asta-i bună! Să scrie! Parcă numai atât! Televiziunea, înţelegi? Şi ne vor plăti pentru toate astea, de care au mare nevoie. La ei se caută ştirile senzaţionale. Şi noi exact asta le oferim!

Mařik se cam sperie.

— Vorbeşti de parcă ar trebui să spun şi eu ceva. Ce, eu ştiu vreo limbă străină?

— Nu-ţi fie frică, eu mă descurc nemţeşte şi oricum ne dau ei traducătoare. Bineînţeles că pentru doi tipi care apar la televiziune nu intră în discuţie nici lagărul, nici Australia. Găsim noi imediat de lucru. Noi vom avea alte posibilităţi.

În noaptea aceea Mařik n-a dormit. S-a zvârcolit pe patul din cămin şi a tot oftat. Când, în cele din urmă adormi, avu vise ciudate, fragmentate, despre un avion şi despre cum ameninţă lumea cu pistolul, apoi se făcea că trece într-o limuzină uriaşă pe străzi puternic luminate şi trage prin fereastră asupra unor siluete care îl urmăresc, poc, poc, poc, răsună împuşcăturile şi siluetele cad, împuşcătura şi cadavrul… Văzuse aşa ceva în filme, acum însă trăia totul pe pielea lui.

— Ascultă, frumosule, ce dracu' te-a găsit azi-noapte? îi spuse nervos muncitorul care dormea cu el în cameră.

Urlai şi gemeai de parc-ai fi avut febră!

— Cred că am puţină febră, oftă şi se îmbrăcă.

— În cazul ăsta du-te la infirmerie, să-ţi dea concediu medical.

— Mă, da sensibil mai eşti! Află că eu sunt mai conştiincios ca tine şi mă duc să muncesc, râse Mařik.

Când îşi aminti însă ce sarcină i-a dat „căpitanul", îi mai scăzu din entuziasm. Surprinzător, dar avu noroc, pe şantier apăruse un tip care nu făcea niciun secret din faptul că stătuse la zdup şi că mai are relaţii cu indivizi care fac rost de bani nemunciţi. Odată, când se odihneau împreună în săpătura unei fundaţii, Mařik îi mărturisi că-şi doreşte grozav, un pistol.

— Nu e imposibil, spuse tipul.

— Chiar ştii pe cineva care ar avea? Aş vrea unul pentru mine şi unul pentru un prieten, e şofer de taxi şi i-ar trebui să se apere, la nevoie.

Bărbatul zâmbi.

— Hei, frăţioare, nu mă lua chiar aşa de repede! Fleacuri de-astea se mai găsesc, dar nu pe gratis.

— Zău că nu caut un chilipir, înţelege-mă, se jură el. Tipul continuă să zâmbească şi nu mai discutară despre asta. Evident, pistolul nu e o bucată de pâine, pe care s-o găseşti la orice chioşc. Pentru o chestie ca asta trebuie timp.

Abia peste câteva zile Mařik întrebă cum stau lucrurile.

— Am un prieten, ăsta are o cunoştinţă care, poate, ar şti ceva, râse tipul. Şi dacă scapi cumva o vorbă, să nu uiţi că mai are unul al lui şi cu ăla te face ciur.

— Ce părere ai despre mine? Crezi că sunt turnător? se înfurie Mařik.

— Poate că nu eşti. Dar bani ai destui? Costă zece bătrâne fiecare.

Mařik abia reuşi să şoptească:

— Bucata?

Tipul se încruntă.

— Mai există o posibilitate, să-ţi cumperi pistol la Magazinul copiilor, din plastic, arată grozav şi costă zece coroane. Poate că de-astea îţi trebuie.

— Ia stai un pic, n-o lua şi tu aşa…! îl linişti Mařik. Trebuie să întreb şi eu.

Şi Holman păru îngrijorat, când auzi suma. Apoi strânse din umeri.

— N-ai ce face, dar vreau mai întâi să-l văd. După aia dau banii. Nu cumva să fie vreo rablă ruginită, aruncată de vreun SS-ist în râu, ca să fugă mai repede.

Defectele mici nu mă deranjează, cunosc un lăcătuş care poate să le repare.

Erau la restaurant şi o aşteptau pe Alena, după reprezentaţie.

— În faţa ei, gura! îi atrase Holman atenţia.

— Credeam că o iei cu tine.

— Aşa-i, dar ea nu ştie… în general, femeia nu trebuie să ştie

prea multe, ţine minte toată viaţa chestia asta.

Două zile mai târziu se întâlniră cu tipul respectiv. Le arătă două pistoale, unul mic, dar tocmai bun de ţinut în mână, un Browning de calibru redus, al doilea mai mare. Ultimul avea şi încărcătorul plin, în celălalt erau numai trei gloanţe.

Mařik îl urmărea încordat pe Holman, el nu se pricepea deloc la arme.

— Le încercăm acum? întrebă Holman.

— Vreţi adică să-l atacaţi pe chelner? se strâmbă tipul.

— Nu, dar pentru banii ăştia vreau să le încerc. Dacă nu funcţionează, nici nu pot să vă reclam că ne-aţi vândut marfă proastă, zâmbi frivol Holman.

Mařik îi admiră grozav sângele rece.

— Chiar acum, afară din oraş. Sunt cu taxiul. Mergem! hotărî Holman.

Într-o carieră părăsită, dincolo de Štechovice, răsunară două împuşcături. Funcţionau amândouă pistoalele şi Holman îl bătu pe tip pe umăr, în semn de apreciere. Plecară apoi repede şi pe drum se opriră la hanul de la Zbraslav, unde băură ceva şi Holman scoase un teanc gros de bancnote. Mařik oftă. Se gândi dacă n-ar fi fost mai înţelept să rămână aici şi banii să-i cheltuiască cum or şti mai bine. Evident că nu îndrăzni s-o spună cu glas tare.

Irena începuse să insiste s-o ia de nevastă. Încercă s-o convingă să mai aştepte, n-ar fi înţelept să se însoare din nou imediat după divorţ, fosta nevastă ar cere cu siguranţă o mărire a pensiei alimentare.

Mai rău era că Irena voia măcar bani, aşa că, până la urmă, primi o citaţie de la tribunal.

N-avea de ales, trebuia să plece cu Holman.

— Tu, băiete, îmi faci numai probleme! încă nu suntem pregătiţi… Te duci la proces şi recunoşti spăsit că n-ai plătit, îi dai ceva şi las' să-ţi reţină din leafă. O linişteşti pe Irena pentru un timp şi pe urmă… pe urmă o ştergem!

— De-am pleca odată, spuse el oftând.

Cel mai puţin din toată afacerea asta îi plăcea Alena. Mařik n-o prea avea la suflet, i se părea prea severă, în plus Alena nici

nu ascundea că-l consideră un tânăr nebun şi cam primejdios.

Îi propuse lui Holman s-o ia cu ei mai degrabă pe Irena. E o femeie parcă făcută pentru asemenea aventuri, cu ea te descurci oriunde.

— Ca Irena găseşti o duzină, spuse hotărât Holman, aşa că nu mai vorbiră despre asta.

De altfel Mařik recunoştea că, în general, *captain* avea, ca de obicei, dreptate.

Mařik n-o ducea prea bine, din leafă îi rămânea puţin, economisea fiecare coroană, ca să aibă bani pentru un costum nou. Doar n-o să fugă în Vest în zdrenţe!

Sosi în sfârşit şi ziua în care Holman apăru şi-i zise:

— Gata, plecăm! Vinde tot ce ai şi o ştergem. Mergem la Karlovy Vary cu maşina, dormim acolo o noapte şi dimineaţa luăm avionul. Biletele Karlovy Vary – Praga le am în buzunar. Iei cu tine numai o sacoşă mică de voiaj, nu cine ştie ce, să pară că ai bagaj… Restul îl afli pe drum. Clar?

Mařik dădu doar din cap, plin de entuziasm şi de teamă.

— Să trăiţi, am înţeles, *captain!*

Apoi, pe şantier, împrumută bani de la toţi care fură dispuşi să-i dea şi noaptea sparse două dulapuri. Într-unul găsi un portofel.

La prânz îl aşteptă pe Holman la locul convenit. Veni cu o maşină închiriată, iar lângă el şedea, bineînţeles, Alena. Arăta de parcă s-ar fi dus la înmormântare.

— Te miri, ai? spuse Holman vesel şi arătă spre maşină. Trebuie să facem impresie. De altfel află că mergem la Grand Hotel, unde vom locui, dar din clipa în care cobori undeva, lângă hotel, nu ne mai cunoaştem. Clar?

Înclină din cap şi, după ce porniră, spuse îngrijorat:

— Ai la tine… alea…?

— Le am, răspunse iute Holman.

— Mie mi-e frică, spuse deodată Alena.

Mařik râse.

— Când *captain* face un lucru, nimeni n-are voie să se teamă!

Holman se uită la el aprobator.

Mai tot timpul tăcură. Cam pe la jumătatea distanţei,

Holman o luă pe un drum lăturalnic, de pădure. Alena întinse o pătură şi pregăti de mâncare. O gustare la iarbă verde, în linişte, ca într-o adevărată excursie. Mařik, care nu mai mâncase de câteva zile ca lumea, îmbuca cu mare poftă.

— Ai să profiţi din plin, nu te teme, îi spuse Holman. La Karlovy Vary organizăm o masă pe cinste, ca pentru ultima seară aici. Putem cheltui toţi banii pe care îi avem pentru noi, acum, sunt nişte simple hârtii.

Mařik râse fericit. Holman îi făcu semn şi porniră spre maşină. Alena rămase pe loc, palidă şi disperată.

— Ce-i cu ea? Nu vrea să meargă cu noi? se miră Mařik.

— Las-o în pace, îi trece ei, bombăni Holman şi deschise portbagajul. Îi arătă două aparate de radio cu tranzistori, aşezate pe o pătură. Scoate-le!

Mařik le scoase şi se uită mirat la Holman.

— Dă-i drumul celui mic, e al tău! râse Holman.

— Al meu? Cum adică?

— Fă ce-ţi spun!

Mařik îl luă în mână, întoarse un buton, apoi altul, dar nu se auzi nimic. Dădu din cap.

— Nimic, *captain!*

— Ciudat… să se fi ars bateriile? Ia deschide-l.

Mařik deşurubă cu îndemânare capacul din spate. Încremeni. Interiorul radioului fusese scos, în locul lui se afla, prins cu elastic în două agrafe, pistolul cel mic.

— Şi acum, vorbeşte! spuse Holman mândru.

Mařik nu spuse nimic. Privea numai. Apoi înţelese şi şopti:

— Isuse Cristoase, *captain*, zău că eşti nemaipomenit. O idee ca asta…

Holman se bucură vizibil de uluiala lui.

— M-ai întrebat cum urcăm cu ele în avion. Aşa. Clar? În deplină siguranţă.

Mařik mărturisi:

— Îţi spun sincer că m-ai făcut praf… Ce idee genială! Acum totul e un fleac. De parcă am şi fi dincolo!

— Aproape… Ştii, chestia asta mi-a dat cea mai mare bătaie de cap. Am observat că, la control, îţi iau tranzistoarele dar,

după ce te-au verificat, ţi le dau înapoi. Şi asta mi-a fost de ajuns. O idee, înţelegi, asta-i esenţialul… Acum închide-l la loc şi ai grijă de el ca de ochii din cap!

Când se întoarseră la Alena, Holman scoase din buzunar o schiţă mare a interiorului avionului. O întinse pe jos.

— Uitaţi-vă… Aşa arată interiorul avionului cu care vom zbura. Astea sunt fotoliile. Karel va sta cam pe aici, neapărat lângă mine. Alena urcă după noi şi încearcă să se aşeze aici, deci dincolo de interval. În aeroport nu ne cunoaştem. Alena şi cu mine venim la aeroport cu maşina, Karel cu autobuzul liniei aeriene, clar?… După ce decolăm Karel îşi scoate haina şi o aşază peste genunchi, ca să acopere tranzistorul lui şi pe al meu. Le deschidem amândoi sub haină… Între timp, Alena cheamă stewardesa, zice că-i e rău, ca să nu fie atentă la ce facem noi. Pe urmă noi doi ne sculăm împreună. Eu o silesc pe stewardesă să-i cheme pe piloţi prin interfon şi să le spună să deschidă cabina. Karel trece aici şi-i ţine în şah pe pasageri cu pistolul, ca să nu încerce vreunul ceva… Clar?

Alena era palidă şi tremura toată. Mařik se gândi că probabil îi e rău de pe acum…

— Nu aveţi de ce să vă temeţi, fiindcă piloţii au ordin să nu opună rezistenţă unui om înarmat. În jumătate de oră s-a rezolvat totul şi noi suntem în siguranţă.

Alena îşi lăsă capul în palme, tremurând ca o frunză.

Mařik spuse furios:

— E simplu şi clar ca lumina zilei, nu văd vreun motiv de plâns.

Holman nu zise nimic. Luă chibriturile, aprinse unul şi dădu foc hârtiei. Gestul acesta îi făcu lui Mařik o impresie grozavă. Parcă erau într-un film bun.

Apoi Holman se ridică, Alena strânse supusă lucrurile, le puse în maşină şi-şi continuară drumul în tăcere.

Când ajunseră pe strada din faţa hotelului, maşina opri, Mařik coborî fără să spună un cuvânt şi merse până la hotel pe jos. Fluiera vesel. Teama dispăruse, era doar nedumerit din cauza gâştei ăleia de Alena. Ar fi trebuit să se bucure că o iau cu ei, se şi mira de Holman.

Se uita provocator după fete, i se părea că toate merită să le invite la masă. „Cum a spus *captain?* Toţi banii trebuie cheltuiţi. Doamne, ce sentiment grozav, să ai bani şi totul să fie clar şi hotărât! Nimeni nu mai are vreo putere asupra mea, n-o să mă mai sperie niciun fel de citaţii idioate; fetelor, să vă văd ce puteţi!” Clătină sacoşa în care avea numai pijamaua, tranzistorul şi o agendă, căci voia – dincolo, bineînţeles – să ţină un jurnal. Ca să ştie ce să le spună ziariştilor despre care *captain* îi vorbise atât de frumos.

Hotelul îl încântă. Nu mai văzuse vreun hotel atât de luxos, darămite să locuiască în el. Păşea ca beat pe covorul gros, salutat cu respect de portari. În cameră nici nu se dezbrăcă, se întinse îmbrăcat pe pat, să se calmeze. Dădu apoi drumul la apă în baie şi se îmbăie îndelung. „Oameni buni, ce minunăţie…!”

Scoase toţi banii şi îi puse pe masă. Da, îi cheltuieşte el. O treabă ca asta se face fără probleme, doar are toată noaptea la dispoziţie.

Se gândi încotro s-o pornească. Apoi îşi dădu seama că are în hotel tot ce-i trebuie, restaurant de lux şi un bar grozav. Mâncă încet la restaurant, asta fiindcă spera să-l vadă – la altă masă bineînţeles, doar nu se cunosc – pe Holman, dar acesta nu apăru, cine ştie pe unde era.

Se duse apoi la bar. I se tăie respiraţia. Pretutindeni oglinzi, lângă bar taburete înalte, ca în filme. Când se aşeză, simţi apăsarea plăcută a pistolului în buzunarul de la piept.

Se hotărâse să aducă o îmbunătăţire planului. Dacă vine cineva în cameră şi îi controlează lucrurile? Aşa că scosese browningul şi-l băgase în buzunar. Dimineaţa, înainte să plece la aeroport, îl pune la loc. Aşa e mai sigur şi mai ales, are sentimentul nemaipomenit că e înarmat. Pistolar… „Zău că încep să trăiesc cu adevărat!”

Barmăniţa, o femeie cu sâni frumoşi, îi zâmbi. Se strădui să privească plictisit în gol, dar privirea îi revenea mereu la ea. Femeia se comporta cu firească superioritate.

Cum şedea aşa şi bea, propria imagine îl îmbăta mai tare decât băutura. Îi părea însă rău că e singur, că Holman insistase să se prefacă a nu se cunoaşte şi că nu apăruse. E greu să bei de

unul singur.

Când barul se umplu şi începu să cânte muzica, privi perechile care dansau. Observă apoi două fete, aşezate la o măsuţă lângă uşă. Porni spre ele, era băut bine, şi o invită pe una la dans.

Fata dădu din cap că da şi se sculă.

— Ce seară frumoasă, nu? râse. Cea mai frumoasă seară!

Şi se gândi: „Dac-ai bănui, fetiţo, cu cine dansezi! Dac-ai şti cine sunt eu! Despre mine vor scrie ziarele din lumea întreagă. Şi tu, fetiţo, o să citeşti despre mine, dar aici, în ziarele voastre. Şi eu, dincolo, o să râd!”

Apoi se aşeză cu ea la bar, şi băură whisky, şi-l lăsă s-o îmbrăţişeze.

— Într-o noapte ca asta nu poţi să fii singur, ce zici? îi spuse, beat.

— Da, şi mie mi-e uneori urât singură.

— Păi vezi…? Atunci hai cu mine sus în cameră!

Dar fata părea că cunoaşte hotelul mai bine decât el şi îl lămuri că nu e chiar atât de uşor.

Ieşiră apoi împreună afară, în parc era atât de frumos. Fu uimit când văzu că începuse să crape de ziuă. Şi era atât de beat, încât uită complet ce are de făcut.

Strângea în buzunar browningul şi era nespus de fericit.

XVII

Când începură să latre câinii, se opri speriată în faţa portiţei. Pădurarul zâmbi.

— Ce-i, băieţi?! Nu se face una ca asta. Doar ştiţi şi voi că nu avem prea des vizite.

Câinii erau obişnuiţi să asculte, aşa că amuţiră.

— Intraţi, nu vă fie frică de ei, nu vă fac nimic! Vă amuşinează puţin şi pe urmă o să vă cunoască mai bine decât mine. E ciudat, că ei, cunosc oamenii mai bine decât se cunosc aceştia, nu?

Nu răspunse, privi în jur.

— Nu e prea frumos, aici la mine, nici nu v-aş duce înăuntru, căci v-aţi frânge mâinile când aţi vedea în ce dezordine trăieşte un bărbat.

— Ba e frumos aici, e atâta linişte, oftă ea.

— Da, linişte e. În rest însă, nimic… Şi linişte e prea multă. Sunt oameni care nu suportă liniştea asta. De-aia am şi rămas singur, înţelegeţi?

O clipă nu pricepu ce vrea să spună, observă, numai o oarecare amărăciune în glasul lui. O conduse sub un copac, unde se aflau o masă mare şi scaune.

— Poate vreţi să mâncaţi ceva.

— Nu, v-aş ruga numai să-mi daţi puţină apă. Nu-mi e… adică nu mi-a fost bine.

Dădu fuga în casă şi curând aduse o farfurie pe care erau câteva felii de pâine şi unt.

— Doar n-o să beţi apă! Ştiu, sunteţi; la volan, aşa că vă fac un ceai, bine? Imediat e gata… Ştiţi ce, eu mă duc între timp după benzină, e la doi paşi de aici. Dacă nu vă deranjează, mâncaţi până mă întorc… Aaa, am şi nişte miere, râse şi alergă din nou în casă de unde aduse un pahar acoperit cu celofan.

— Nu vreau să vă reţin, se scuză ea.

— Nici eu… De-aia mă şi duc după benzină.

Luă de sub şopron un bidon de tinichea nu prea mare şi-l băgă într-un rucsac vechi.

— Între timp fierbe şi apa… Păziţi-o frumuşel pe doamna, să nu ne-o fure cineva! strigă la câini, împinse motocicleta pe poartă şi încălecă pe ea.

Curând dispăru, la fel de neaşteptat cum apăruse. Era ciudat şi aproape ridicol, dar deodată aeroportul se afla undeva departe, şi ea stătea, înconjurată de o linişte adâncă, în casa unui pădurar, sub copaci. Câinii se uitau la ea, apoi unul îşi făcu curaj şi se apropie. Îşi aşeză prudent capul în poala ei şi se lăsă mângâiat după urechi.

Se simţea de parcă ar fi fost pradă unui vis adânc şi liniştitor. Închise ochii şi oftă uşurată.

Pădurarul, pe motocicletă, ieşi din pădure, coti pe şosea şi se îndreptă spre staţia de benzină.

Depăşi un şir de maşini, îi făcu semn cu mâna băiatului de la benzină şi opri motocicleta în spatele clădirii joase de lemn. Scoase apoi bidonul de tinichea şi se duse să-şi scoată singur benzină.

— Cum de nu iei amestec? se miră vânzătorul.

— Nu-i pentru racheta mea. E pentru o maşină.

— Ai câştigat la Loto?

— A venit la mine în vizită o domnişoară cu maşina.

— Ştiam eu că ai trecere la femei.

— Aşa-i, făcu pădurarul o mutră cam acră. Uite, am luat cinci litri.

Când îi dădu banii, vânzătorul spuse încet:

— Acum câteva minute au luat benzină băieţii de la Miliţie. A deturnat cineva un avion, pe cel de dimineaţă, de la noi la Praga.

Se miră.

— Azi a decolat ceva mai târziu ca de obicei!

Se sui pe motocicletă şi o porni înapoi, probabil că fetei îi e frică. Nu arată rău deloc, are maşină; ar putea veni din când în când… Apoi îşi spuse: „A fost destul una, de ce să ispitesc din

nou destinul?”

Când ajunse acasă, îi veni să râdă: cei doi câini stăteau culcaţi la picioarele necunoscutei.

— Poftim! Şi câinii trec imediat de partea unei femei.

— Numai câinii, probabil, oftă ea.

Scoase portofelul din geantă, să-i plătească benzina. Încremeni. Avea foarte puţini bani, cei cinci litri care încăpuseră în bidon n-o să-i ajungă. Dacă ajunge până acasă…

— Vă reţin? Aveţi treabă.

— Pădurarul n-are treabă, râse, se plimbă prin pădure.

— Trebuie să vâneze animale!

— Da’ de unde, pe aici împuşcăm rar animalele. Ne uităm la ele. Grija mea cea mai mare e să adun lemne din pădure. Şi-aş mai vrea să-i vin de hac unei vulpi care îşi are bârlogul aici. Când oi reuşi, veniţi să vă dau blana să vă faceţi un guler.

Adusese ceaiul şi-l aşezase pe masă. Ciudat, dar Alenei i se făcu brusc foame. De ieri nu gustase nimic. Rupse un colţ de pâine şi-l unse cu unt. Luă şi el şi împinse spre ea paharul cu miere.

— N-am mâncat de mult.

— E o trataţie sărăcăcioasă, dar la ce vă puteţi aştepta în pădure? De unde veniţi, de v-aţi rătăcit pe la noi?

— De la aeroport. Voiam să merg la Praga.

— Aţi fost la aeroport? Nu cumva aţi venit cu avionul de dimineaţă?

— De ce întrebaţi? se sperie.

— Aşa… Zboară chiar deasupra noastră, azi a avut întârziere…

— Ştiu.

— Cică s-ar fi întâmplat ceva cu avionul ăla.

Lăsă brusc pe masă cana din care tocmai bea, şi mâna îi tremura atât de tare, încât cana se lovi cu zgomot de farfurie.

— Ce s-a întâmplat?

Observă că pălise.

— Nu aveţi de ce să vă speriaţi. Cică l-a deturnat cineva, aşa spunea vânzătorul de la benzină.

— Cum de ştie? întrebă, albă ca varul.

— Ştiţi cum e, la staţia de benzină se află totul.

Lasă capul în piept. Vasăzică Holman, totuşi, o făcuse… Asta înseamnă că zboară într-acolo… S-a terminat, deci, cu toate speranţele că i-ar fi venit mintea la cap, că s-a speriat. Simţi acelaşi sentiment de groază ca de dimineaţă, la aeroport.

— E cumplit, spuse şi nici nu-şi dădu seama că vorbeşte cu glas tare. S-a sfârşit.

— Nu-i adevărat, avionul se întoarce… Aveaţi pe cineva în el?

— Eu? Nu…

— Nu cumva trebuia să zburaţi cu el?

Nu răspunse. Stătea nemişcată, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Se uită la ea nedumerit.

— N-am… N-am luat avionul fiindcă mi-a fost rău.

— Nici acum nu vă e bine, spuse îngrijorat.

Se ridică.

— Trebuie să plec… Vă rog, aş lua benzina…

— Staţi jos şi odihniţi-vă. Tremuraţi toată… Şi beţi măcar ceaiul ăsta, o să vă facă bine. Dacă vă simţiţi prost, puteţi rămâne aici. Doar nu puteţi conduce aşa.

O sili să se aşeze la loc.

Copacii se mişcau fără zgomot în vântul slab, umbrele şi petele de soare alternau pe suprafaţa mesei şi pe mâinile ei, întreaga lume se legăna încet şi ea nici nu avea putere să se ridice.

„N-a mai rămas nimic din tot ce am trăit în ultima vreme, s-a mistuit totul cum se mistuie umbrele când vântul adoarme.”

— Scuzaţi-mă, dar am trecut azi printr-o întâmplare cumplită şi nu-mi pot reveni… N-am dormit toată noaptea.

Pădurarul se sculă şi spuse;

— Se mai întâmplă. Daţi-mi cheile de la maşină, mă duc, torn benzina şi v-o aduc. De aici ieşiţi mai uşor la drum, mergeţi pe unde am mers eu pe motocicletă, drept înainte… Staţi liniştită, mă întorc imediat.

Luă bidonul şi ieşi. Dispăru între copaci şi ea rămase din nou singură, şi abia acum închise ochii şi lăsă soarele şi umbrele să i se plimbe pe faţă şi izbucni în plâns, şi lacrimile i se prelinseră

pe obraji.

„S-a isprăvit totul. Am pierdut.”

Nici nu observă că bărbatul se oprise printre copaci şi se uita la ea.

Când auzi motorul maşinii, deschise ochii, îi frecă, se privi în oglinda din poşetă şi încercă să se aranjeze cât de cât. Maşina însă ajunsese în faţa căsuţei.

— Nu uitaţi că nu aveţi decât cinci litri! Şi nu mergeţi prea repede.

— Nu, trebuie să… N-aveţi idee ce mult m-aţi ajutat. N-aş fi… N-aş fi fost în stare să mă descurc singură.

— Aveţi maşină, aşa că mai treceţi pe aici când aveţi drum încoace. Mai pot face ceva pentru dumneavoastră?

— Nici nu ştiţi ce mult aţi făcut.

Nu spuse nimic şi o conduse spre maşină. Câinii scânceau încet după gard.

Alena se urcă la volan.

Până să pornească, pădurarul se aplecă spre fereastra deschisă:

— Mergeţi drept înainte, ieşiţi din pădure şi, cum vedeţi staţia de benzină, o luaţi peste câmp spre ea. De acolo înainte aveţi indicatoare. Spre dreapta e Praga. Şi dacă veniţi vreodată aici, mergeţi tot aşa, până la staţie, şi o luaţi peste câmp, pe drumul de pădure. O să ţineţi minte?

— Cred că da.

În gând însă îşi spuse: „Puţine şanse ca noi doi să ne revedem.”

Când porni motorul, pădurarul se aplecă încă o dată spre fereastră:

— Nu-i treaba mea, dar cred că n-aţi putut să-mi spuneţi totul. Uneori omul trece prin momente cumplit de grele, ştiu… Dar mă gândesc că ar fi mai bine pentru dumneavoastră dacă la răscruce aţi lua-o la stângă, vasăzică înapoi spre Karlovy Vary. Poate ar fi bine dacă le-aţi spune mai multe despre avion.

Se uită la el înspăimântată. Ştie ce vorbeşte? Ştie unde o trimite?

O privi cu calm şi grijă, i se părea dintr-odată mai bătrân,

mai înţelept. Şi-şi dădu seama că sfatul pornise dintr-o inimă curată.

Nu-i răspunse. Dădu repede drumul pedalei de ambreiaj, maşina ţâşni din loc, abia reuşi s-o menţină pe drumul plin de gropi. Îl mai zări în oglinda retrovizoare, şedea nemişcat şi privea în urma ei. Are probabil aceeaşi privire plină de grijă şi de înţelegere. Bănuieşte probabil că nu va mai veni niciodată aici.

Drumul de pădure dădea în câmp. Zări staţia de benzină şi, lângă ea, răscrucea la care va trebui să se hotărască încotro s-o apuce.

XVIII

Când copilotul anunţase că trecuseră de Rakovnik, căpitanul nu făcuse decât să dea din cap. Copilotul observase încordarea de pe chipul lui. Bărbatul din spatele lor stătea nemişcat, ca o umbră ameninţătoare. Puteau comunica numai prin intermediul ochilor. Căpitanul privea fix înainte şi deodată, ca şi cum n-ar mai fi văzut bine, se aplecă deasupra aparatelor de bord, ba chiar atinse cu mâna indicatorul de combustibil. Apoi strânse uşor din ochi.

„Clar, îşi spuse copilotul. Ne înţelegem perfect.” Rămase o clipă nemişcat, apoi se aplecă şi el, ciocăni un cadran şi spuse:

— Căpitane!

— Ce-i?

Se uită la căpitan dintr-o parte, urmărit de privirea vigilentă a bărbatului din spate.

— N-aş vrea să te sperii, dar ia uită-te la combustibil. Mie nu-mi place. Ne apropiem de fund.

Căpitanul nu răspunse imediat. Copilotului i se păru că în ochii lui sclipea o urmă de satisfacţie. Evident, în situaţia lor nu le ardea de distracţie, dar se vede că secundul spusese exact ce era nevoie.

— Ar trebui să mai avem ceva, mormăi căpitanul.

— Am avut, dar scade, spuse copilotul. Vezi şi tu, nu?

— Aşa se pare.

Apăsaseră amândoi pe butonul ce făcea ca vocile lor să se audă la Praga, care era probabil pe recepţie dar tăcea, fiindcă nu voia să încarce şi mai tare atmosfera.

Aşa era. Praga asculta şi în cască se auzi glasul controlorului de trafic. Sau le înţelesese jocul, sau se neliniştise cu adevărat.

— ČSA 096, vă aud. Nu aveţi combustibil? Cereţi „musafirului” vostru să fie de acord cu alimentarea pe cel mai

apropiat aeroport.

— O.K., spuse căpitanul. Se foi neliniştit în scaun şi se prefăcu că verifică şi el litrometrul.

Sincer vorbind, nu era absolut sigur că rezerva de combustibil le ajunge până la Frankfurt. S-ar fi putut să ajungă. Dar tot atât de bine s-ar fi putut să nu ajungă.

— Ce se întâmplă, fir-ar să fie?! spuse bărbatul din spatele lor, pe care discuţia începuse să-l sperie.

— Nu mai avem benzină. Ţi-ai amintit cam târziu de ideea asta a ta. Ţi-am mai spus-o.

Bărbatul tăcu, neştiind ce să creadă.

— Vă descurcaţi voi, spuse apoi. Vă e şi vouă frică pentru viaţa voastră, nu?

— Sigur că ne e frică! spuse copilotul furios. Cui nu i-ar fi?

— Tăcere, aici hotărăşte comandantul! spuse bărbatul cu pistolul.

Copilotul mormăi ceva, dar în aşa fel ca să nu se înţeleagă. Îi era totuşi frică de bărbatul din spatele lui. Cunoştea foarte bine zgomotul unui pistol care se armează şi ştia din armată că dacă bărbatul se clatină brusc, poate apăsa şi din întâmplare pe trăgaci.

Căpitanul recunoscu o umbră de respect în glasul bărbatului şi se simţi uşurat.

— Uite ce e, domnule… Nu, n-are sens să facem prezentările, ce părere ai?… Uită-te deci la acul ăsta. Practic se apropie de zero. Fiindcă luăm maximum trei sferturi din rezervor. Am spus maximum. Să nu-ţi închipui că la Praga sunt atât de idioţi, încât nu se gândesc şi la asemenea surprize.

Reuşi să râdă scurt, răguşit.

— Ba bine că nu, spuse bărbatul! Nu sunt eu primul care face chestia asta. Am studiat temeinic toate cazurile, dacă vreţi să ştiţi.

— E clar, am înţeles de la început că nu eşti un ageamiu sau un romantic, declară căpitanul. Se cunoaşte că eşti un profesionist.

Copilotul se încruntă. „Ce tot trăncăne, pentru numele lui Dumnezeu? Doar n-o să-i facem graţii şi să-l rugăm să aibă

minte! Aici n-avem de făcut decât un singur lucru şi gata…”

Observă în plus că tocmai acum, când vorbea, căpitanul ridicase discret degetul de pe butonul care făcea legătura radio cu Praga. Asta înseamnă că e conştient că spusele lui nu sunt destinate urechilor controlorului de trafic. Copilotul apăsă pe butonul aparatului său şi auzi:

— Din când în când vă pierd…

Întoarse puţin capul spre căpitan, dar acesta nu auzea vocea de la Praga. Copilotul nu pricepea jocul căpitanului. Aşa cum înţelesese perfect de bine că trebuie să înceapă să vorbească despre lipsa de combustibil acum, pur şi simplu, nu mai pricepea nimic.

— Sunt silit s-o şterg de aici, spuse Jan Holman şi oftă. Sper că ai înţeles că sunt dispus să fac pentru asta orice.

— Să ştii că te-aş ajuta bucuros. Eu conduc avionul, altceva nu mă interesează. Numai că nu sunt singur.

Se răsuci uşor spre bărbatul care ţinea pistolul în mână.

Îi surprinse privirea mirată.

— Dumneata eşti comandantul, de altfel i-am şi spus ăstuia să tacă… Eşti comandant şi eu am încredere în dumneata.

— Păi chiar despre asta e vorba. Fără încredere nu se poate face nimic.

Copilotul îl privea acum pe căpitan cu vădită uluială.

„Dă Doamne să tacă! îşi spunea căpitanul. Dă Doamne să nu facă nimic ce ne-ar putea distruge pe amândoi!”

— Şi eu, ca şi dumneata, vreau să rămân în viaţă. Nu eu am deschis discuţia despre combustibil, copilotul a deschis-o. Asta înseamnă că stăm prost şi repet ce am spus chiar de la început. Cu avionul ăsta nu poţi ateriza pe un câmp de cartofi. Dumneata te gândeşti numai la pistolul dumitale… Bine, bine, o împuşcătură – în timpul zborului, desigur e foarte primejdioasă – poate face cel mult o gaură într-un om. Eu însă am văzut cum arată oamenii după prăbuşirea unui avion. Să nu-ţi doreşti să vezi şi dumneata. E groaznic!

— Vorbeşti de parcă eu aş vrea să se întâmple una ca asta! strigă Holman.

— Aşa-i. Să cădem deci de acord. Curând ajungem acolo de

unde am plecat. Ai observat desigur – doar ai studiat înainte aeroportul din Karlovy Vary – că e destul de liniştit. Dacă eşti de acord, aterizăm şi luăm benzină. Pe urmă ne putem continua zborul.

Copilotul, uluit, încercă să întoarcă privirea spre comandant. Observă că, în timp ce vorbea, apăsase pe buton şi că, deci, turnul de control din Praga auzea şi el.

„Să nu fi înţeles eu? Aş fi grozav de bucuros dacă m-am înşelat, nu există nimic mai rău decât să-ţi suspectezi colegul."

Imediat se auzi glasul controlorului:

— Minunat, căpitane, asta e o soluţie!

„M-am înşelat, răsuflă uşurat copilotul. Ce bine!"

— Păi da, şi cum aterizăm, s-a zis cu mine! exclamă bărbatul cu pistolul. Doar nu-s căzut în cap, căpitane! Apropo, ştii că şi mie cunoştinţele îmi spun *captain*, căpitane adică? Nu-s eu prost, asta nu!

— Nici nu mă îndoiesc, altfel nici n-aş discuta cu dumneata aşa cum discut.

— Cât zburăm, eu sunt stăpânul. Pe pământ sunt zero, nu mă las eu dus cu una cu două. Mai degrabă mă fac praf pe drum. Îmi convine mai mult! strigă bărbatul.

— O moarte sigură nu e niciodată convenabilă. În plus, avionul e aproape plin… Şi noi doi. Eu, de pildă, aş vrea grozav să trăiesc şi nu mă îndoiesc că şi secundul.

Copilotul şedea încruntat. „Nici nu-mi trece prin gând să mă rog de nemernicul ăsta. Nu spun o vorbă." Şi nu spuse.

— Nu avem de ales şi-ţi propun să supravieţuim. Trebuie să rămâi în viaţă, ca să ajungi dincolo, nu? Aterizez pe aeroport şi le cer permisiunea să stau cât mai departe de clădiri. Noi doi suntem ostatici şi nimeni dintre ai noştri sau dintre cei însărcinaţi cu paza aeroportului n-o să vrea să ne pună vieţile în primejdie. Pistolul e în mâna dumitale, nu într-a noastră. Cer să vină cisterna la noi. Alimentarea nu durează mult… Să zicem zece minute.

— Şi în timpul ăsta soseşte la aeroport toată garnizoana din Karlovy Vary şi începe să tragă în noi! spuse, răguşit, bărbatul cu pistolul. Nici gând!

— De ce să tragă în noi? Un avion costă atâţia bani, câţi n-ai văzut laolaltă în viaţa dumitale, nici, eu, de altfel… În plus, ar pune în primejdie pasagerii şi n-au voie s-o facă. Dar, în primul rând, dumneata ţii pistolul îndreptat împotriva noastră şi sigur ai trage imediat în noi doi. Aşa că înţelege că te sfătuiesc de bine, Dar decide-te odată, e timpul. Vremea trece şi noi zburăm, dragă domnule, nu parcurgem metri, parcurgem kilometri şi eu nu pot să deviez de la traseul impus, cred că ştii lucrul ăsta, dacă ai studiat cât de cât zborul.

— Ştiu, mârâi Jan Holman.

Nu ştia ce să facă. Tot ce spunea căpitanul suna cât se poate de convingător. Dar dacă la mijloc e un truc? Creierul lui lucra din plin. „Dumnezeule, ce bine mergea totul! Adevărat, am făcut o greşeală, am scos prea târziu pistolul. Aici căpitanul are dreptate. Are însă şi în celelalte privinţe?”

Apoi spuse:

— Bine. Când aterizaţi, pista să fie pustie! Încep să trag la prima încercare de a mă duce cu preşul.

Copilotul se întoarse complet spre căpitan. Văzu cum în ochi îi sclipeşte o luminiţă, dar s-ar putea să fie pur şi simplu bucuros că atinge o clipă solul. Nu e prea plăcut să pilotezi avionul cu un pistol în spate, şi pe deasupra eu piedica trasă.

Căpitanul apăsă pe buton şi rosti tare în microfon, astfel ca bărbatul cu pistolul să audă bine:

— Praga, turnul de control, ČSA 096. Cer aprobarea să aterizez pe aeroportul Karlovy Vary. Avionul rămâne pe pistă şi se alimentează cu combustibil. Pe urmă zboară la Frankfurt. Orice încercare de încălcare a acestei convenţii are ca urmare focuri de armă!

— Recepţionat, spuse controlorul de trafic. Şi adăugă încet: Straşnic, căpitane!

— Zburăm peste Žlutice, continuă căpitanul.

— Coborâţi la o mie de metri!

— Coborâm la o mie de metri, raportă căpitanul. Apoi se adresă copilotului: Pregăteşte-te de aterizare.

— Am înţeles… Buletinul meteo! spuse copilotul în microfon.

Ascultară pe urmă amândouă informaţiile. Vremea era în general bună, vizibilitatea la fel, viteza vântului între valori normale.

— Continui zborul spre Karlovy Vary, mai spuse căpitanul. Condiţiile au fost acceptate?

— Bineînţeles! spuse controlorul.

— Ţi-au acceptat condiţiile, spuse căpitanul şi se întoarse spre bărbat. Am ştiut că aşa va fi.

Acesta dădu din cap. „S-a ivit o complicaţie îşi spuse, dar pistolul e în mâna mea.”

În căştile aviatorilor se auzi deodată alt glas.

— Îţi ţin pumnii, Zdenek. Şi nu numai eu. Toţi ţi-i ţinem!

Recunoscu glasul, era al lui Milos, un prieten vechi. Drumurile li se despărţiseră când el ajunsese aviator, şi Milos, după un accident de maşină, trebuise să schimbe şcoala şi rămăsese la turnul de control din Ruzyne.

Se bucură. Se strădui să şi-i închipuie pe băieţii din turn, urmărind încordaţi radarul. Cât ar vrea să-l ajute…

Şi-l putea imagina pe comandantul turnului de control telefonând pe linia directă la Frankfurt. Aproape că auzea glasul care confirma primirea:

— *I understand, OK zero ninety six*[6], îl aşteptăm… Am înţeles…

Urmă o clipă de linişte, după care se făcu auzit turnul din Karlovy Vary.

— Aprob aterizarea! Pista liberă, am primit dispoziţie de la Praga.

— Aterizăm, spuse căpitanul. Trenul de aterizare!

Jan Holman privi atent în jur, se aplecă mai aproape de piloţi, ca să vadă dacă nu există vreo cursă. În faţa lui apăru pista, panglica aceea cenuşie dintre pădurice şi câmpul verde. Era pustie.

Avionul se înclinase brusc. Copilotul urmărea altimetrele şi-i anunţă:

— Altitudinea 200, viteza 130 altitudine 150, viteza 120… altitudine 100…

— Scoate flapsurile.

— Altitudine 60, viteza 115…105

Avionul atinse solul, tresaltă şi reduse brusc din viteză.

Holman privea în jur. Totul părea mort, nu se zărea nimic care să semene a ameninţare. Oftă uşurat.

Şi căpitanul, înainte ca avionul să se oprească de tot, privi în jur şi spuse:

— Ei, am avut dreptate?

Din clădirea aeroportului ieşi o cisternă. Căpitanul îl văzu pe treapta maşinii pe comandantul aeroportului; îl recunoscu, era pescarul acela pasionat, dornic să-i aducă pe toţi piloţii la barajul de aici, la pescuit.

„Zău că mi-ar plăcea grozav să fiu chiar acum pe malul apei!”

Se sprijini de manşă şi oftă adânc.

— Obosit? întrebă copilotul.

Căpitanul oftă din nou.

— Te miri?

— Las’ că te odihneşti acolo, spuse Jan Holman împăciuitor. Spune-le băieţilor să se grăbească.

— Bineînţeles, şi eu vreau să se termine mai repede! Se întoarse spre copilot: Preiei tu comanda!

Copilotul aprobă din cap. Dar spuse:

— N-am trecut în viaţa mea de farul de la Cheb.

— Iar eu mă descurc mai bine la Atena sau la Cairo decât aici, se strâmbă acru căpitanul.

Din cabina călătorilor se auzeau glasuri enervate.

Era ora nouă şi douăzeci şi şase de minute.

XIX

Când avionul se apropie de sol, pasagerii se înviorară.

— Am ajuns… acolo? întrebă domnul Hykl cu voce tare şi strânse mâna Kamilkăi.

— Da' de unde, spuse un pasager care stătea în spatele lui, ce vă trece prin cap, ăsta nu-i Frankfurt!

— Cum să nu fie? exclamă doamna în vârstă, care mergea în Germania. Suntem undeva afară din oraş, vă daţi seama că la noi nu lasă un tâlhar să aterizeze pe aeroport!

Domnul Vána îşi muşcă buzele. Nu era sigur, dar parcă şi-ar fi dorit să fie la Frankfurt. Intrase perfect în rolul de persoană răpită, el, adjunctul directorului, chemat cu sila la o consfătuire care-l va acoperi de ruşine şi care va trebui să-i dovedească vinovăţia. Se va întoarce ca un erou. Dacă se mai întoarce…

Stewardesa nu primise informaţii de la piloţi, dar recunoscu aeroportul pe care se aşează avionul.

Agitaţia din cabină atinse apogeul. Oamenii se lamentau, se înfuriau, se temeau gândindu-se ce se va întâmplă cu ei.

— Doar n-or să ne poarte veşnic prin aer! izbucni în plâns o femeie.

— Şi cu noi doi ce va fi? şopti Kamilka. Mă aşteaptă soţul.

Gândul acesta, un adevărat sacrilegiu, că soţul o aşteaptă şi ea îl ţine strâns de mână pe domnul Hykl, o tulbura nespus. „O dată în viaţă îţi dai seama, la băi, ce înseamnă dragostea şi uite ce sfârşit aventuros te aşteaptă! Îi trimit de aici o ilustrată", îşi spuse jenată.

— Vom rămâne încă mult timp împreună, şopti domnul Hykl. Oriunde am fi, nu avem altceva de făcut decât să aşteptăm. E foarte bine aşa.

În clipa aceea se auzi vocea stewardesei:

— Stimaţi călători, păstraţi-vă calmul, situaţia echipajului

este şi aşa destul de dificilă! Suntem la Karlovy Vary (se auziră exclamaţii de dezamăgire şi de bucurie) şi se pare că aici vom lua benzină. Pe urmă, probabil, zburăm mai departe. Piloţii nu au de ales, atâta timp cât în spatele lor se află un om cu pistolul în mână!

— Eu nu vreau să zbor nicăieri, eu răspund de nunta prietenului meu! se văicări nuntaşul.

Faptul că băuse fără oprire o băutură atât de bună pentru stomac, îi dăduse peste cap sănătatea. Capul i se sprijinea neputincios de umărul uneia dintre domnişoarele de onoare, care se văita şi ea încet.

Între timp cisterna se apropiase de avion şi oamenii putură să vadă prin hublouri că inscripţia de pe ea era în cehă.

— Poftim, ce scandal! Eu n-am plătit bilet de avion ca să mă trambaleze de colo până colo. Aş fi putut fi acasă. De ce n-am zburat direct la Frankfurt?

— Sa ne lase să coborâm, fir-ar să fie! Comandantul să spună că zboară mai departe numai dacă ne lasă să coborâm! Auziţi? strigă cineva.

Stewardesa stătea în picioare, nervoasă, şi nu ştia ce să facă. Îşi dădea seama că piloţii n-o duceau prea grozav şi nu voia să le facă şi ea griji în plus. De altfel nici nu mai era nevoie să-i cheme le telefon, căci deodată uşa se deschise.

În prag apăru bărbatul eu pistolul în mână. În rândul pasagerilor domnea o spaimă de moarte. Doar o femeie plângea cu sughiţuri.

— Să fie linişte! strigă bărbatul. Era ciufulit, vizibil enervat şi obosit şi el. Toată lumea să stea jos! Dacă va încerca cineva să mă împiedice să zbor mai departe, îl găuresc, clar?

Nici nu era nevoie să le-o spună. Oamenii priveau drept înainte, nemişcaţi.

— Curând se termină totul şi atunci puteţi face ce vreţi!

În clipa aceea se ridică profesorul şi spuse:

— Domnule, sunt medic şi mă aşteaptă un bolnav. În sala de operaţie. Vreau să cobor din avion. Trebuie, înţelegeţi? Voi încerca să ajung la Praga cu maşina.

Holman dădu din mână cu nepăsare, singura lui grijă era să

nu-i lase pe piloţi prea mult timp singuri.

— E vorba de viaţa unui om! mai strigă profesorul insistent.

— Exact! spuse Holman. Şi gândi: „A mea!”

Se întoarse şi dispăru în cabina piloţilor

În avion nu mişca nimeni. Tăcea chiar şi doamna vorbăreaţă care mergea în Germania Federală. Abia ceva mai târziu stewardesa îşi dădu seama că tace fiindcă leşinase; începu să-i fricţioneze tâmplele cu colonie.

— Am făcut ordine, spuse Jan Holman, când se înapoie în cabină.

Se considera mai degrabă un membru al echipajului decât cel care deturnase avionul.

— Mai rezistă ei un pic, ce naiba!

— Bineînţeles, spuse copilotul. Eşti energic şi aşa e bine.

Bărbatul zâmbi satisfăcut

— Eu nu vreau altceva decât să ajung la Frankfurt, spuse. De fapt, nici nu vreau prea mult.

— Aşa-i, aprobă căpitanul, numai că o vrei prin mijloace cam ciudate, sper că recunoşti lucrul ăsta. Oricum, pentru mine e o enigmă cum ai intrat cu pistolul în avion.

Holman râse mulţumit.

— A fost o şmecherie grozavă! V-o spun înainte de aterizare. Bineînţeles că nimeni nu poate s-o repete. Contez pe făptui că, dincolo, ziarele vor scrie multe despre asta.

Căpitanul îşi spuse: „Ce om ciudat, e cam nebun şi, în acelaşi timp, pare normal.” Era tot timpul atent să vadă dacă nu cumva omul ăsta face vreo greşeală, dacă nu-i scade atenţia, lucru care, pentru el, ar fi însemnat o şansă. Dar se părea că bărbatul cu pistolul a calculat bine totul; chiar dacă îl putuseră duce în unele privinţe, cum a fost cu combustibilul, efectul asupra mersului întregii întâmplări n-a fost prea grozav; ţinea în continuare pistolul îndreptat împotriva lor şi nu aveau nici cea mai mică speranţă. Nicio îndoială că aşa va fi şi de acum încolo.

Îl văzu pe comandantul aeroportului stând ceva mai departe şi privind nedumerit spre hublourile cabinei, fără să poată interveni în vreun fel. Vedea probabil numai umbrele celor doi piloţi, poate-l vedea şi pe bărbatul din spatele lor. De afară se

vede prost în avion.

„Acum suntem pe pământ sigur, îşi spuse căpitanul, de fapt numai acum s-ar putea face ceva. Uşor însă nu e, fiindcă ar trebui să am timp să discut cu copilotul.

Chiar dacă ar trage, ce s-ar putea întâmplă, atâta timp cât avionul e la sol? Orice s-ar strica, nu e obligatoriu să aibă urmări grave, odată ce suntem pe pământ. În timpul zborului ar fi mai rău…

Numai că orice încercare poate să însemne pentru mine un glonte în cap… Şi pe urmă, copilotul. În momentul în care începe să tragă, s-a zis cu el, aşa că nu-i rămâne decât să continue. Al treilea glonte i-ar fi destinat lui.

Ce situaţie îngrozitoare, îşi spuse obosit, e ca un zid de întuneric în care nu se zăreşte nicio crăpătură.

Poate e mai bine să mă resemnez şi, după ce ne alimentăm, să decolăm cât mai repede."

— Ca să te scutesc de surprize neplăcute, spuse căpitanul, trebuie să-ţi atrag atenţia că zborul până la Frankfurt nu e chiar lipsit de primejdii. Colegul aici de faţă ne-a spus că n-a făcut niciodată cursa până acolo şi nici eu n-am făcut-o. Conform regulamentului, un pilot care nu a aterizat pe un aeroport de mai mult de trei luni este obligat să studieze din nou instrucţiunile de aterizare.

— Numai că instrucţiunile voastre nu mă prea interesează. Spuse Holman.

— Ştiu… voiam doar să spun că ne vom roti un timp, căci trebuie să ne dirijeze cu mai mare atenţie decât o fac în cazul unei curse normale şi să ne aşeze undeva în afara traficului maxim.

— Ai zburat peste hotare, aşa că te pricepi!

— Am zburat în altă direcţie.

— De ce nu mai zbori în străinătate? întrebă deodată Jan Holman.

Copilotul, care privea afară cum decurge alimentarea cu combustibil, se întoarse intrigat spre căpitan. Sunt curios ce-o să-i răspundă.

Căpitanul strânse doar din umeri.

— Se întâmplă uneori ca omul să facă o greşeală. Ei, şi pe urmă zboară pe cursele interne. Dar, după cum vezi, şi-aşa e destul de palpitant.

— Bine-bine, spuse împăciuitor Holman, doar nu ţi-am făcut nimic. Dacă oamenii cad de acord, merg bine toate.

— Când ai un pistol în mână, acordul e sigur, spuse ironic căpitanul.

— Dac-ai avea minte, ai rămâne acolo cu mine. Ştii ce posibilităţi există pentru oameni ca dumneata?

— Ştiu, mergeam acolo de trei ori pe săptămână. E foarte bine în străinătate. Cel mai bine însă e să te poţi întoarce acasă.

Muncitorii care alimentau avionul erau pe terminate. Nu păreau prea încântaţi.

Era ora nouă şi patruzeci şi cinci de minute.

XX

Sublocotenentul Venhoda se chinui un timp cu procesul-verbal, apoi se duse la comandant. Când deschise uşa biroului acestuia, observă pe chipul lui o expresie neobişnuit de mohorâtă. „Fir-ar să fie, mai bine nu veneam.” gândi.

— Bine că ai venit, îl întâmpină comandantul. Tocmai am aflat că avionul deturnat a aterizat pe aeroportul nostru.

— Sfinte Doamne, ar fi trebuit să fim acolo şi să-l înşfăcăm! exclamă sublocotenentul.

— Dacă s-ar putea! Am primit ordin să anulez toate măsurile luate, aeroportul trebuie să fie pustiu şi n-are voie să apară nimeni… Am eu acolo o maşină de observaţie, dar stă în faţa clădirii aeroportului, să nu se vadă. Bine-am ajuns!

Venhoda îşi frecă îngândurat o ureche. Semn de maximă concentrare.

— Deci am avut dreptate, spuse în cele din urmă.

— Da, şi la ce ne serveşte? Îl avem sub lacăt pe cel ce nu a participat la deturnare, în timp ce acela care a făcut-o e în avion şi curând îşi va lua zborul peste dealuri.

Venhoda oftă.

— Eu m-am hotărât, şefule. Ies la pensie. Nu mai sunt bun de nimic.

Comandantul se strâmbă de parcă băuse oţet.

— Ce tot spui…? Doar dumneata ai fost acela care a descoperit totul!

— Da, da, dar când? se văită Venhoda. Când era prea târziu! Ce mi-a mai dat de furcă băiatul ăsta! Şi-a jucat atât de bine nevinovăţia, că era cât pe ce să-l cred.

— Ba nu, ai procedat bine, spuse comandantul, şi la el asta însemna mult.

— Întotdeauna mi-e milă de tinerii ăştia. N-o să-i fie deloc

uşor! Cel care a născocit planul va fi departe, în timp ce pe el îl vor judeca pentru tentativă de deturnare. E cam mult!

— Părerea de rău e lucrul de care are cea mai puţină nevoie un miliţian, îi spuse comandantul pe un ton didactic. Ce mi-ai adus?

— Un proces-verbal incomplet.

Sună telefonul. Comandantul ascultă o clipă şi pe urmă zise:

— Da, e aici, aduceţi-o sus. Da, va fi la el… Închise şi spuse: Du-te la dumneata în birou, a venit o femeie, zice că a fost de dimineaţă la aeroport şi vrea să vorbească cu cineva.

Venhoda se însufleţi.

— Ia te uită ce bine se potrivesc lucrurile! Trebuie să fie femeia de urma căreia n-am putut da. Dar ce-mi mai poate spune acum, când avionul e gata de decolare? A naibii treabă…

Ieşi în goană pe coridor. „E inutil, oricum, însă vorbesc bucuros cu ea. Pe urmă pot să închei procesul-verbal."

Când se apropie de femeia care stătea pe coridor, observă că tânăra aceea arătoasă tremură toată şi, deci, va fi greu de vorbit cu ea. „O femeie care plânge e bună de orice, numai de un interogatoriu ca lumea, hotărât nu! O să verse puhoi de lacrimi şi n-o să-mi spună mare lucru. Nu face nimic, Venhoda, se vede că azi e o zi neagră şi mai bine nu poate fi!"

Se străduí să zâmbească a bun-venit.

— Poftiţi, poftiţi, am sosit, la noi e întotdeauna ca la balamuc, iar azi e şi mai şi! Aşa că nu vă supăraţi că a trebuit să aşteptaţi pe coridor.

Deschise uşa şi ea nu răspunse. Frământa nervoasă o batistă între degete.

— Luaţi loc… Eu sunt sublocotenentul Venhoda.

— Alena Chyrová, şopti femeia.

„Trebuie să mă port cu grijă, să nu-mi leşine aici, e la capătul nervilor."

— Deci dumneavoastră sunteţi doamna care s-a simţit rău la aeroport, de n-a putut să ia avionul. Mă bucur că vă cunosc.

— Aţi aflat despre mine? spuse speriată.

— Mai aflu şi eu câte ceva… Noi ştim o groază de lucruri, dar, drept să vă spun, uneori nu ne serveşte la nimic. Ca în

cazul dumneavoastră… Mă bucur însă grozav că aţi venit, măcar închei procesul-verbal. Bineînţeles că nici dumneavoastră, nici eu nu mai putem schimba nimic, doar aşa, de dragul ordinii.

Se şi aşezase la măsuţa cea mică cu maşina de scris pe ea, pe urmă însă îi veni o idee.

— Ce-aţi zice de o cafea? Nu v-ar prinde bine?

Aprobă din cap.

— Mulţumesc, aş vrea tare mult…

Mâinile şi glasul îi tremurau în continuare.

În timp ce punea apa la fiert, spuse:

— Ce vi s-a întâmplat la aeroport?

— Nervii, probabil.

— Ştiţi că ar trebui, de fapt, să le mulţumiţi nervilor? Măcar pentru faptul că vă aflaţi aici. Cei care au zburat sunt chiar acum într-o situaţie ceva mai proastă. Aş zice că tocmai îi lasă nervii. Când le veţi povesti celor de acasă, vor respira uşuraţi… Sunteţi măritată?

— Nu, divorţată. Un copil… Vreţi şi adresa?

Râse.

— N-am ce face cu ea.. V-am întrebat şi eu aşa…

Apa fierbea, o turnă în cană peste cafeaua pregătită şi aspiră lacom parfumul. Femeia îl privea încurcată. Oftă:

— Eu o să miros numai, mi-am băut raţia pe ziua de azi. Ştiţi, dragă doamnă, cu anii…

Zâmbi şi puse cu grijă ceaşca pe masă. Întinse spre ea o zaharniţă.

— Sunteţi foarte amabil.

Apoi nu se mai auzi, mult timp, decât ţăcănitul linguriţei în ceaşcă. Sublocotenentul trase hârtiile spre el şi începu să le frunzărească posomorit. Ar fi preferat să stea pur şi simplu de vorbă cu femeia asta, dar procesul-verbal nu-i dădea pace.

— Cred că numele Karel Mařik nu vă spune nimic.

— Cunosc acest nume, răspunse încet. Sorbi din cafea.

Venhoda se holbă la ea:

— Îmi puteţi spune cum de-l cunoaşteţi? De unde?

— De la Praga. Mai exact spus, de la Jan Holman.

— Cine-i ăsta?

— Prietenul lui, dacă pot spune aşa. Cel care…

Femeia se opri brusc. Încerca să vorbească coerent dar nu reuşea, strânse îndelung buzele, dar nici aşa nu fu în stare să pună stavilă valului de lacrimi. Îşi aşeză pe masă braţele şi-şi culcă pe ele capul. Plânse îndelung, cu sughiţuri.

— Vreţi să spuneţi că Jan Holman e bărbatul din avion?

Dădu din cap că da.

— Ce poveste, oftă Venhoda uluit. Vasăzică dumneavoastră sunteţi… De unde îl cunoaşteţi pe Holman? Vreau să spun dacă aţi avut relaţii mai strânse cu el.

Dădu din nou din cap, în şuvoiul neîntrerupt al lacrimilor.

Venhoda se ridică, muie un colţ de prosop în apă rece şi i-l dădu.

— Încercaţi să puneţi pe ochi o compresă rece. În general ajută… Deci, pe scurt, trebuia să zburaţi şi dumneavoastră?

Aprobă din cap.

— De ce n-a luat Mařik avionul, am înţeles. Dar de ce nu l-aţi luat dumneavoastră, odată ce dumneavoastră şi Holman… Nu cred că v-a fost chiar atât de rău!

— Nu voiam să plec cu el. Nu puteam. Ce să fac acolo?

— Se-nţelege, aprobă Venhoda. Eu vă înţeleg. Dar ce vrea să facă acolo el… adică Holman?

— Vrea să trăiască bine.

Zâmbi amar.

— De, există oameni care au un asemenea program de viaţă… Şi când v-aţi gândit să nu plecaţi?

— Nu ştiu. Probabil de când a început Holman să vorbească despre asta. Dar mi-a fost frică să-l refuz. Mi-a fost frică să nu-l pierd. Credeam… că vom fi împreună.

— Ziceaţi că aveţi o fetiţă. Ce voiaţi să faceţi cu ea?

Şovăi:

— S-o iau cu mine. Dar el s-a opus… Ştiţi, sincer vorbind, nu prea credeam că o să încerce cu adevărat. Îmi spuneam că e un vis nebunesc de-al lui şi o sa-i treacă. Zicea că tatăl lui trăieşte în Vest, dar adesea aveam impresia că nu tot ce spune e chiar adevărat. De tatăl lui nu ştie de multă vreme nimic, aşa că şi-a

făcut un vis că e acolo şi că ar fi bucuros să-l ajute… Dar când Mařik i-a făcut rost de arme, atunci… Atunci nimic nu l-a mai putut opri. Nici eu.

— Totuşi, în felul lui vă iubea, nu?

— Aşa am crezut… Acum însă n-aş mai putea să jur.

Dădu în tăcere din cap. Totul îi era clar. La proces o vor întreba, bineînţeles, de ce nu s-a opus mai din vreme. De parcă ar fi atât de uşor pentru o femeie îndrăgostită!

Se plimbă un timp prin cameră în tăcere, apoi se hotărî şi ridică receptorul. Telefonă la aeroport.

— Daţi-mi legătura cu turnul, spuse.

— Ascult! răspunse un glas de la turnul de control.

— Venhoda. Avionul mai e acolo?

— Da, dar se pregăteşte să decoleze.

— Îmi puteţi face legătura cu cabina piloţilor?

— Sigur, deşi nu cred să folosească la ceva. Ei nu pot să facă nimic.

— Ştiu. Un moment!

Astupă microfonul cu palma şi-i spuse Alenei;

— Ştiţi că avionul cu Holman e pe aeroport?

Uluită, deschise ochii.

— Nu cumva s-a răzgândit?

— Aş zice că nu, fiindcă ţine în continuare pistolul în mână şi-l obligă pe pilot să-l ducă la Frankfurt, de îndată ce iau benzină. Dacă i-aţi spune câteva cuvinte?

Se sperie.

— Eu? Nu… Nu, vă rog! Nu vreau să vorbesc cu el. Mi-e frică.

— De ce vă e frică? Poate ar renunţa.

Îl privea fără să rostească o vorbă. În adâncul sufletului ei era convinsă că e zadarnic.

Sublocotenentul ridică palma de pe receptor şi spuse:

— Transmiteţi-le celor din cabină că doamna Alena Chyrová ar dori să vorbească cu Jan Holman – cel care-i ţine în şah… Exact aşa să le transmiteţi!

XXI

Între timp, pe aeroport, cisterna plecase de lângă avion.

Comandantul aeroportului încă mai stătea pe pistă. Ce situaţie! Când cineva, în aer, sileşte echipajul să schimbe ruta, asta e piraterie aeriană, dar – într-un fel – un asemenea lucru poate fi imaginat. Ce se petrece acum însă e împotriva oricărei raţiuni sănătoase. Avionul aterizează lin să ia combustibil, în spatele piloţilor e un bărbat străin şi nu se poate face nimic, peste câteva clipe pornesc motoarele şi bărbatul, împreună cu toţi ceilalţi, îşi ia zborul… „Iar eu stau aici şi nu pot decât să înjur. Cam puţin…”

În cabină, căpitanul se întoarse spre Holman.

— Vezi, s-a rezolvat! Mulţumit?

— Îţi baţi joc de mine? îi răspunse Holman furios. Ce s-a rezolvat? Nimic nu s-a rezolvat! Ne aflăm tot acolo unde eram când m-am urcat în avion. La Karlovy Vary!

— Eşti nerecunoscător. Am făcut tot ce s-a putut.

— N-ai făcut nimic! Să nu-ţi închipui că mă îmbeţi cu apă chioară. Nu suntem nici cu un metru mai aproape de frontieră.

Bărbatului îi tremura glasul. Se vede că şi asupra lui îşi făcea efectul epuizarea.

Copilotului îi trecu prin minte că tipul avea, de fapt, dreptate.

Căpitanul însă asculta bucuros. Acum se putea gândi cu sânge rece la ce va urma. Şi la ce avea el de făcut. Inspiră adânc şi izbucni, neobişnuit de furios:

— Te porţi de parcă eu aş fi de vină! Nu crezi că m-am săturat? Să zbori cu un pistol în ceafă, nu-i nicio plăcere! Acum trebuie să aşteptăm!

Holman îşi muşcă buzele. Înţelegea, evident, dar îl cuprinse frica. Privirea îi alerga neobosită încolo şi încoace, se aştepta

ca, din clipă în clipă, cineva să atace avionul. Se înţelege că ar fi tras, numai că el nu voia să tragă. Ştia prea bine cum s-ar sfârşi…

Căpitanul îi spuse copilotului:

— Pregăteşte-te.

Acesta nu răspunse nimic.

— Ai auzit, fir-ar să fie? spuse scrâşnit bărbatul cu pistolul. Mişcă! Ce caşti gura?

— Mai întâi trebuie să verific aparatele. Uită-te câte are de făcut un pilot înainte de decolare. Şi-i dădu o listă, într-un dosar de plastic.

— Lasă-mă în pace! Nu vreau să văd nimic! Vreau să zburăm!

Şi agită ameninţător pistolul.

— O să zburăm, spuse căpitanul.

„Ultimele secunde de speranţă, gândi. Când ne-am ridicat de la sol, s-a sfârşit…”

— Durează prea mult. Voi lungiţi lucrurile!

Glasul bărbatului tremura de furie. Simţi cum îi asudă palmele, spaima îl strângea de gât, tânjea să iasă la aer.

— Dacă nu ne crezi, trage odată! urlă căpitanul. Copilotul încremeni. Ia, fir-ar să fie, casca mea, să auzi că nu se petrece nimic care să nu fie legat de decolare! Poţi să le spui celor din turn că vrei să grăbeşti decolarea, chiar şi împotriva tuturor prescripţiilor!

— Mă doare-n cot de prescripţiile voastre! răcni Holman, pe care strigătul căpitanului îl făcuse şi mai nervos.

Şi secundul se enervase şi-şi dorea cu disperare să se termine odată: „Oricum nu ne mai ajută nimic; să decolăm naibii şi să mergem unde vrea nebunul ăsta…”

Ochii căpitanului însă erau reci, privirea concentrată. „N-am nevoie decât de un fleac, îşi spunea, de o secundă în care ar fi silit să-şi aplece blestematul ăla de pistol. Curând suntem iar în aer şi atunci va fi prea târziu, abia atunci va fi cu adevărat sfârşitul.

Sau s-a sfârşit de pe acum?”

Aerul din cabină era insuportabil de dens, tensiunea atinsese

apogeul.

„Am nevoie de o singură secundă… Şi ea nu vine!”

În receptor se auzi un pocnet. Vorbea turnul de control:

— Căpitane, ascultă cu atenţie! Bărbatul cu pistolul se numeşte Jan Holman. Spune-i să ia casca, vrea să vorbească cu el Alena Chyrová.

Chipul căpitanului încremeni. Rosti printre buzele întredeschise:

— Am auzit. Transmit.

Se rezemă apoi de scaun şi întoarse capul. Privea de fapt pentru prima oară în ochii bărbatului cu pistolul.

— Domnule Holman, ia casca mea, vrea să vorbească cu dumneata Alena Chyrová.

Şi secundul se întoarse uluit, aşa că văzu şi el cum bărbatul cu pistolul păleşte. Îşi pierdu brusc aerul de superioritate. Era clar că nu ştie ce să facă.

Holman rămase ca trăsnit. Cum de-i ştiu numele? Cum de-o ştiu pe Alena? Unde e?

Spuse răguşit:

— Eu… eu nu cunosc pe nimeni.

— S-ar părea că da, odată ce ne anunţă turnul de control, spuse căpitanul.

Lui Holman începură să-i tremure mâinile.

— Ea… ea e pe aeroport?

— Nu ştiu, spuse rezervat căpitanul şi scoase căştile. I le dădu peste umăr, fără o vorbă.

Holman şi le puse la urechi cu pistolul aţintit în continuare asupra lor.

— Trebuie să apeşi aici, pe butonul ăsta alb. Aşa ai să auzi şi o să poţi vorbi şi dumneata.

Holman fixă mai bine căştile pe urechi şi se aplecă spre buton. Comandantul se dădu puţin la o parte, să-i facă loc. Cum cabina era mică, se înghesuiră, fără să vrea, unul în celălalt.

În clipa aceea se produse totul.

Căpitanul se încordă şi lovi cu mâna pistolul. Se auzi un sunet metalic. Copilotul văzu cum pistolul cade pe jos şi se aplecă cu viteza fulgerului să-l ridice.

Holman îl calcă pe mână, dar în aceeaşi clipă simţi lovitura puternică a palmei căpitanului. Îl lovise lateral sub bărbie, o lovitură cumplită. Horcăi şi căzu pe uşă cu braţele desfăcute. Sub greutatea corpului lui uşa se deschise, dar copilotul care dispunea de mai mult spaţiu, se aruncă în aceeaşi clipă asupra lui şi-l acoperi cu corpul său. Degetele îi strângeau beregata.

Horcăitul se amestecă cu strigătele pasagerilor care văzură deodată pe jos acest ghem de neînchipuit.

Holman nu opuse rezistenţă, era terminat. Copilotul îl întoarse pe burtă şi-i răsuci braţele la spate. Căpitanul scoase cureaua de la geanta lui de voiaj şi-i legă mâinile. Apoi se aplecă, luă pistolul care ajunsese sub scaun, scoase cu grijă încărcătorul şi glonţul de pe ţeavă.

Bărbatul zăcea pe podea, pe burtă, nemişcat.

— Jana! strigă căpitanul spre stewardesă. Deschide uşile!

Dădu drumul, din cabină, scării rabatabile. Puse la urechi casca copilotului şi strigă:

— Turnul de control, mă auzi?! Chemaţi Miliţia! L-am prins!

— Ce? spuse glasul de la turn.

— Miliţia şi un doctor, s-ar putea să-l fi atins un pic cam tare. Şi anunţaţi Praga!

Aruncă apoi căştile şi-l ajută pe copilot să târască corpul fără cunoştinţă al bărbatului prin cabina pasagerilor, afară din avion.

În jur, oamenii încremeniseră, cei mai mulţi erau palizi, apoi cineva exclamă:

— Deci s-a sfârşit!

Domnul Vána îşi adună hârtiile, fără să ştie ce să creadă. Se părea că la Frankfurt nu mai ajung…

Doamna în vârstă care ştia prost ceha începu deodată să vorbească nemţeşte, dar nimeni n-o înţelese.

Profesorul care se grăbea să ajungă la operaţie se uită la ceas şi clătină din cap. Pierduse prea mult timp.

Maşina Miliţiei care stătea în faţa clădirii aeroportului porni în trombă pe pistă, îndreptându-se cu viteză maximă spre avion. Doi bărbaţi în uniformă săriră din ea din mers.

— Nu e nevoie să vă grăbiţi, încă nu se opune! strigă

copilotul.

Când îl urcară în maşină, Jan Holman deschise ochii, Înţelese ce s-a întâmplat? Nu înţelese?

Ochii îi rămaseră larg deschişi şi buzele şoptiră ceva. După spusele sergentului care-l sprijinea, ar fi repetat întruna:

— Sunt nevinovat… Revolverul nu funcţiona…

Spre căpitan se îndreptă în goană comandantul aeroportului şi, de departe, venea în fugă fata cu pulover alb de la îmbarcare. Pasagerii se îmbulzeau să coboare din avion.

Copilotul îi spuse căpitanului:

— Asta zic şi eu lovitură! Mai ceva ca la Şeherazada, nu?

— Cred că da… Azi eram mai furios.

Apoi căpitanul privi în jur şi simţi oboseala şi durerea din mână. Când fata de la îmbarcare ajunse lângă el şi-l îmbrăţişa, îi spuse:

— Stai, frumoaso, nu sunt un erou! Tot drumul mi-a fost groaznic de frică. Pe toţi ne-a salvat cel care a avut ideea genială cu apelul femeii.

Deasupra lor se boltea cerul albastru senin, adânc ca o prăpastie, şi deodată simţiră cu toţii o bucurie profundă la gândul că au pământul sub picioare.

{1} Pragocar – întreprindere din Praga care închiriază autoturisme (n.t.).

{2} Jenda – diminutiv de la Jan (n.t.).

{3} ČEDOK – Agenţia de turism cehoslovacă (n.t.).

{4} Becherovka – băutură alcoolică specifică pentru Karlovy Vary (n.t.).

{5} Bonuri Tuzex – Bonuri echivalente unor sume în valută forte, cu care se pot cumpăra mărfuri din magazine speciale.

{6} Înţeleg, OK zero nouăzeci şi şase (în engleză în text).